COMMANDER X

TESLA
ŞI
ENERGIA LIBERĂ

COMMANDER X colecție

CommanderX

TESLA
ŞI ENERGIA LIBERĂ

Director: Sorin Chifulescu
Coperta: Deimos IMAGE
Redactor-şef: Cristian Careu
Consilier ştiinţific: Dr. Emil Străinii
Traducere: Cristian Careu
Corector: Ion Dumitrenco
Tehnoredactare: Titel Baldovin

Toate drepturile sunt rezervate Editurii SOLARIS PRINT.
Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii SOLARIS PRINT.
Drepturile de distribuţie aparţin,
în exclusivitate, Editurii SOLARIS PRINT.
Cartea prin poştă: editura.solaris@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CommanderX
Tesla şi energia liberă / Commander X; trad.:
Cristian Cârcu. Bucureşti: Solaris Print, 2011
ISBN 978-606-8293-03-5
ISBN 978-606-8293-02-8

I. Cârcu, Cristian (trad.)

621.3

Tipărit la CNI „Coresi" S.A.

CNI CORESI

ISBN 978-606-8293-03-5
Copyright© 2011 SOLARIS PRINŢ ®

CommanderX

TESLA
ŞI ENERGIA LIBERĂ

Copyright© 2011 SOLARIS PRINT©

CANALUL DE TELEVIZIUNE

NN 24 PLUS

Vă recomandă

CONSPIRAȚIA TĂCERII

CU Dr. Emil Străinu
ÎN FIECARE
LUNI ora 19.00-21.00
ŞI MARȚI reluare ora 07.30-09.30
CIVILIZAȚII EXTRATERESTRE.
OZN. PSIHOTRONICĂ. OCULTISM
ENIGMELE TERREI. PARANORMAL.
ASTRONOMIE ŞI ASTROLOGIE
TEORIA CONSPIRAȚIEI.
NEW AGE. SPIRITUALITATE. S.F..
ORGANICĂ ŞI RADIONICĂ. EZOTERISM.
ORGANIZAȚII ŞI SERVICII SECRETE.
CIVILIZAȚII DISPĂRUTE.

E-mail: emiltrufo@gmail.com

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE 7
Geniul lui Nikola Tesla. De la perpetuum mobile şi energia vrii la Free Energy 7

TESLA ŞI ENERGIA LIBERĂ 15
Energia liberă - disponibilă pentru toată lumea 15
Eludarea gravitației 17
Ce se petrece în interiorul „Area 51" 22

BIOGRAFIA „AUTORIZATĂ" A LUI TESLA 29
Tesla-poet 46
Autobiografia neterminată 47
„Faust" şi spontaneitatea invenției 47
Un gest nobil 48
Tesla refuză Premiul Nobel 48
Procese judiciare 49
Afecțiune pentru porumbei 50
0 pensie iugoslavă 50

O CALE MAI BUNĂ CĂTRE STELE 52
Controlul gravitației - secretul farfuriilor zburătoare 54
OZN-uri vs Forța gravitațională 61
Farfuriile AVRO 64
Farfuria canadiană sau „mult zgomot pentru nimic 66
Misterioasa dispariție a lui T. Townsend Brown 69
JohnR.R.Searl 75

NIKOLA TESLA NU ERA PĂMÂNTEAN 82

O TC-X1 52
Grupul tăcerii 167
OTC-X1 182

Anunțul lui Cam CARROTTO DYNAMIY INC
prezintă motorul gravitațional CARROTTO 188
Arma cu fotoni 193
Am inventat vehiculul spațial cvadridimensional 195
Am câştigat cursa pentru cucerirea Spațiului 196

NKOLA TESLA, DUMNEZEU ŞI ARTHUR H. MATTHEWS 200
Mărturisirile lui Margaret Storm 201
Sosirea comuniştilor 204
Forțele întunericului 206
Tesla Scope 210
Navele au sosit! 216
Sistemul mondial „wireless" 225
N-ar trebui să existe nici o bombă atomică 227

ELECTROCRAFTUL X-1 AL LUI HOWARD MENGER 230

POSTFAȚĂ 237

Cuvânt înainte

GENIUL LUI NIKOLA TESLA

DE LA PERPETUUM MOBILE ŞI ENERGIA VRILL LA FREE ENERGY

Am în faţă ediţia engleză a unei cărţi deosebit de interesante: *Magia în istoria intelectuală a Europei* de *Lynn Thomdike* şi constat că ceea ce, de regulă, numim cultura magiei a însoţit evoluţia societăţii omeneşti din cele mai vechi timpuri.

Dar poate că nici un secol nu a fost până acum atât de magic ca secolul douăzeci. Acest secol a avut magicienii săi care au dus cunoaşterea umană pe culmi nebănuite de nimeni până atunci.

Noi, oamenii obişnuiţi, îi uităm sau nu vrem să ştim cine au fost aceşti magicieni. Am putea începe această scurtă dizertaţie cu oricare dintre ei. Tot noi însă, cei mulţi,

”profitorii” marilor realizări ale magicienilor ştiinţei, am vrea oricând să fim în ”pielea” unui asemenea magician... Renumele, gloria, recunoaşterea dată de societate fascinează pe oricare dintre noi. Dar de cele mai multe ori noi nu ştim câtă muncă, suferinţă şi speranţă a stat în spatele fiecărei realizări pe care, în acest context, o numim magică...

Am putea începe cu oricare dintre aceşti titani, dar în minte mi-a venit subit numele lui Rudolf Diesel, inventatorul celebrului motor. Ameninţat de reprezentanţii marilor trusturi ce nu voiau să accepte introducerea motorului pe motorină, Diesel nu va ceda, impunându-şi celebra realizare care, perfecţionată, este folosită până şi astăzi. Inventatorul va dispare însă în mod subit de la bordul unui vapor, unde participase la o conferinţă. Nu va mai fi văzut niciodată, nici viu, nici mort. Un destin unic, fascinant şi tragic?! Poate...

Să nu uităm că marele Nikola Tesla va sfârşi hăituit de FBI, în mizerie, într-un hotel din New York, SUA, după ce decenii la rând îl preocupase problema surselor de energie neconvenţionale. La noi, în România, celebra pilă electrică a savantului Nicolae Vasilescu Karpen, ce funcţionează de peste nouăzeci de ani, zace într-un seif la Muzeul Tehnic

”Dimitrie Leonida” din Bucureşti, fără a fi aplicată în practica... De ce oare?!

Dar, din nou, să nu uităm că problema energiei, mai precis a surselor de energie, a rămas în actualitate şi este pe cale să se acutizeze.

Şi pentru că vorbim de magicienii ştiinţei, nu putem să nu-l menţionăm pe Nikola Tesla, magicianul magicienilor... Una din direcţiile sale de cercetare a constituit-o energia, mai precis Free Energy[1] sau Energia Liberă, cum mai este numită.

Nikola Tesla, acest vizionar desăvârşit şi de neegalat, a intuit că una dintre marile probleme ale progresului omenirii este legată nemijlocit de sursele de energie. În general, savanţii au ”explorat” tot orizontul ştiinţific al cunoaşterii în domeniul surselor de energie, de la irealizabilul Perpetuum Mobile până la zona energiei libere. Până a se ajunge la energia liberă a fost examinată toată plaja de posibilităţi a energiilor, pornind de la energia nucleară până la energiile neconvenţionale. Este energia nucleară eficientă? Are un bun raport cost-beneficii? Bineînţeles că are şi încă un raport foarte bun. Bun, dar să nu uităm Cernobîlul!

---

1 - Patrick J. Kelly în laborioasa sa operă (peste 1.300 de pagini) numită *Practical Guide to Energy Devices* demonstrează că toate patentele lui Nikola Tesla din domeniul Free Energy sunt fie încă neînţelese, fie încă neaplicate în practică, deşi ele au fost omologate cu şapte-opt decenii în urmă.

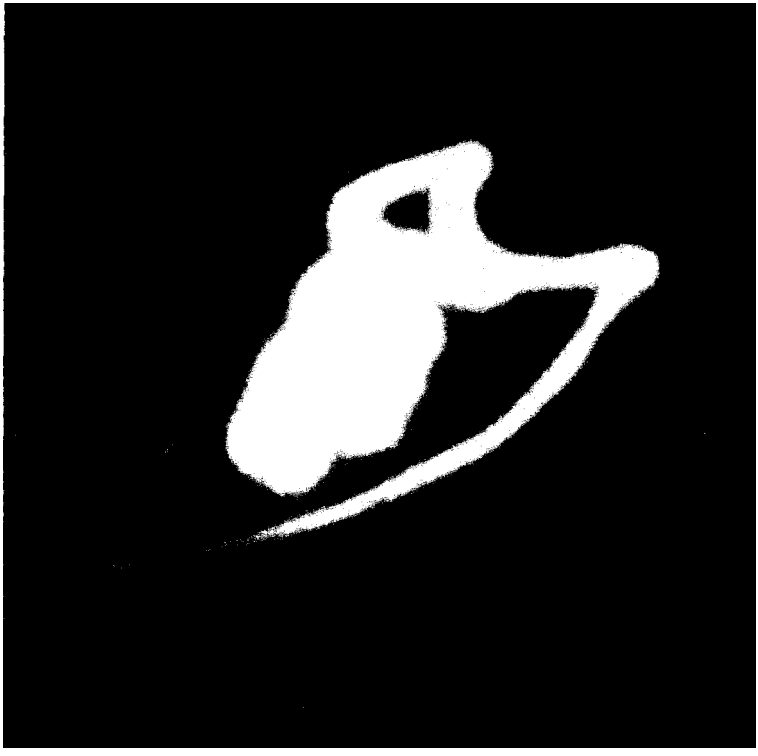

FOTOGRAFIE CU OZN FĂCUTĂ ÎN PARCAREA DE LA LITTLE ALE'INN DE REALIZATORUL UNEI EMISIUNI DE RADIO.

Această remarcabilă fotografie OZN a fost făcută de către Anthony J. Hilder, realizator de emisiune la Radio Free America, în 26 februarie 1991, în jurul orei 23:00. Fotografia a fost făcută cu un aparat Cannon T50, cameră de 35mm, având un teleobiectiv de 200 mm, şi film Fuji color. Hilder spune că fotografia arată în mod clar o configurație asemănătoare unei farfurii zburătoare, cu un flash de lumină cauzat de mişcarea rapidă a obiectului.

Energiile nonconvenţionale şi ecologice au şi ele avantajele lor certe. Dar nu sunt încă aplicabile pe scară planetară şi să nu uităm că momentan sunt... scumpe!

Ştiu, mă veţi trimite la motoarele anti-gravitaţionale, fotonice, ionice etc. Dar să nu uităm că multe din aceste tehnologii sunt încă apanajul Science Fiction-ului!

Atunci ce este de făcut, cum ieşim din această dilemă a găsirii unei surse de energie ieftine şi universale?!

Cred că ar trebui să ridicăm privirea spre cer, nu în semn de umilire, rugăciune sau neputinţă, ci pentru a privi nişte aeronave ce nu par să aibe probleme cu sursele de energie. Sunt convins că aţi ghicit, este vorba de celebrele farfurii zburătoare sau OZN-uri ce brăzdează nestingherite de nimeni cerul planetei Terra de zeci de ani, ieşite de mult din rândul fenomenelor ipotetice în lumea realului, a certitudinilor ştiinţifice. Aceste stranii aeronave ne dau, pe viu, o lecţie privitor la sursele de energie liberă!

Nikola Tesla a fost preocupat de subiectul farfuriilor zburătoare şi a încercat să intuiască care este sursa lor de energie. Genialul savant studiase posibilele aplicaţii ale energiei vril şi va realiza chiar un brevet pentru un tip de turbine fără... palete!

Mai târziu, Tesla va adapta un motor ce funcţiona pe baza energiei libere la un automobil cu care va face demonstraţii publice uluitoare. Dar în mod ciudat, la puţin timp după demonstraţiile publice făcute, celebra invenţie dispare, nemaiapărând niciodată. Este invenţia pierdută definitiv?! Sau este depozitată într-un seif supersecret şi păzită cu străşnicie?! Ceea ce s-a făcut, se va mai face, parcă aşa scrie într-o celebră lucrare...

Datorită activităţii desfăşurate încă din timpul vieţii, Nikola Tesla a fost suspectat că ar fi avut legături cu o civilizaţie extraterestră. Mai mult decât atât, sunt unii care şi astăzi cred că însuşi genialul savant ar fi fost un... extraterestru sau cel puţin un mesager stelar, un fel de învăţător trimis de un fel de *Club Galactic* să ne lumineze cu înţelepciunea sa tehnologică. Cartea de faţă este o provocare pentru fiecare dintre noi şi, în acelaşi timp, un mare memento al unor lucruri pe care de regulă nu le vedem sau pe care nu vrem să le vedem.

După ce veţi citi această carte, este posibil să vă schimbaţi limitele şi coordonatele propriului orizont al cunoaşterii. Implicat în realizarea unor enigmatice cercetări precum

Experimentul Philadelphia, energia vril şi celebra Rază a Morţii, Nikola Tesla rămâne el însuşi o mare enigmă...

Nu toţi trebuie să fim inventatori sau genii ştiinţifice, dar putem fi colegii de drum ai marilor genii ale cunoaşterii umane şi ne putem îmbogăţi permanent experienţa în domeniul ştiinţific şi creşte bagajul de cunoştinţe şi în domeniul surselor de energie neconvenţionale. Poate cândva, anul viitor, posibil mâine, energia liberă va fi la îndemâna noastră, a tuturor, şi atunci va trebui să ne reamintim cu recunoştinţă şi de genialul Nikola Tesla. Această carte este o poartă spre cunoaştere, pentru ziua de mâine spre viitor!

Dr. Emil Străinu

Consilier ştiinţific *Jurnalul Conspiraţiei*

TESLA
ŞI ENERGIA LIBERĂ

Energia liberă - disponibilă pentru toată lumea

Dați-mi voie să vă dezvălui câteva secrete. Conflictul din Golful Persic nu trebuia să aibă loc vreodată! Nu a fost niciodată nevoie să se piardă nici măcar o singură viață într-un război care, în esența sa, a fost purtat pentru prețul barilului de petrol!

Mai mult, adevărul despre această problemă este că armata Statelor Unite are acum la dispoziția sa - şi a avut de destul de mult timp - nave secrete ce sunt capabile să zboare de trei ori, mai repede şi la o altitudine mai mare decât oricare avion de luptă care este cunoscut în mod „oficial" de către public. Aceeaşi navă poate, teoretic, să se dematerializeze şi să se rematerializeze într-o fracțiune de secundă, la fel cum poate să plutească la câțiva centimetri de pământ, înspăimântând astfel, cumplit, orice duşman real sau potențial. Poate nu este chiar atât de surprinzător faptul că această navă utilizează o formă de energie pe care în mod normal ar trebui să o vedem ca

fiind „extrem de revoluționară” şi care este atât de economică şi disponibilă, încât forţele „inamice” se pot teme în fiecare clipă că „balanța puterii” poate fi înclinată în aşa fel încât să le scape din mâini şi să schimbe radical peste noapte societatea.

Cred că până acum ați devenit destul de curioşi să ştiți ce formă are această energie şi de unde poate să fie obținută. V-ați putea întreba, de asemenea, de ce nu ați auzit până acum această uimitoare dezvăluire. Răspunsul la astfel de întrebări este foarte simplu.

- Această energie este la dispoziția tuturor;
- Se află în tot ceea ce vă înconjoară;
- Şi nu ați auzit până acum nimic de ea pentru că există o întreagă conspirație a sistemului militar-industrial pentru a ține în secret existența ei față de „masele de dobitoci” care trebuie să rămână în ignoranță totală, astfel încât „interesele corporatiste să poată obține profituri imense de pe urma vieții noastre”. Mai ales a noastră!

Cu mulți ani în urmă, unul dintre cei mai încăpățânați „gânditori liberi” - un om dedicat adevăratului umanism - cu numele de Nikola Tesla, a ajuns pe țărmurile noastre cosmice pentru a modela destinul nostru spiritual şi tehnic. A venit dintr-un alt timp şi alt spațiu pentru a alerta

lumea în ceea ce priveşte necazurile ce vor să vină (Primul şi al Doilea Război Mondial şi pe urmă globalizarea comunismului).

În acelaşi timp, a venit cu „soluţii" pentru problemele noastre. Cu toate acestea, cunoaşterea faptului că energia liberă există de jur împrejurul nostru i-a făcut viaţa un adevărat iad. Şi cei care erau la putere s-au încrâncenat să-l facă pe acest mare căutător de adevăruri să tacă. Din fericire, mult din ceea ce Tesla cunoştea a început acum să iasă la iveală, graţie câtorva dintre „spiritele libere" hotărâte să dezvăluie lumii adevărul, în ciuda tuturor piedicilor şi obstacolelor care apar încontinuu în calea lor.

De câţiva dintre aceşti oameni - precum Otis T. Carr, Arthur H. Matthews şi Howard Menger - veţi auzi pe măsură ce citiţi paginile acestei cărţi.

Eludarea gravitaţiei

De extrem de mult timp, învăţaţii au filosofat pe marginea forţelor care ne ţin pe toţi lipiţi de Pământ şi ne împiedică să zburăm în spaţiu.

Din secolul al XVII-lea, omul s-a străduit să găsească o metodă prin care să contracareze gravitaţia astfel încât să poată „să zboare ca un vultur", fără oprelişti. Bineînţeles că avem la dispoziţie diverse metode de propulsie care satisfac această cerinţă, dar benzina este atât costisitoare, cât şi poluantă şi în dizarmonie cu Pământul. De

asemenea, combustibilul rachetelor este rudimentar şi poate să fie utilizat doar într-o formă primitivă, comparativ cu mijloacele de transport ale celorlalte fiinţe inteligente ce călătoresc prin tot Universul.

Aţi fost mai mult decât îndoctrinaţi în copilărie şi la şcoală, în ideea că nu a fost găsită nici o metodă pentru a contracara gravitaţia. Astfel că trebuie să faceţi „un salt cosmic" în gândirea voastră dacă vreţi să aflaţi uimitorul adevăr despre acest subiect. Lucrând mulţi ani ca şi militar în serviciile secrete, am avut posibilitatea să aud şi să văd lucruri pe care le-aţi putea considera şocante. Ştiu, de exemplu, că guvernul (american - nt. trad.) a spart misterul gravitaţiei încă de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, când o parte dintre oamenii de ştiinţă de vârf au experimentat nave de zbor sub formă de disc care utilizau diverse forme a ceea ce poate fi descris cel mai bine ca energie liberă pentru a călători la ceea ce poate părea viteză supranaturală.

În cazul în care nu citiţi imensa literatură despre acest subiect din diverse reviste „sofisticate", sunteţi, cu siguranţă, într-o mare ignoranţă în ceea ce priveşte această „materie" a cunoaşterii (sau ar trebui să spunem antimaterie). Chiar în acest moment, cercetători din întreaga lume îşi pun la contribuţie minţile pentru a întoarce pe dos, într-un ultim efort, legile lui Newton.

Pentru a vă da un exemplu asupra a ceea ce vorbesc, dacă nu aţi citit numărul din 28 decembrie 1989 al *New York Times,* aţi ratat un important articol scris de William J. Broad, intitulat *Doi oameni şi un giroscop pot răsturna legile lui Newton,* rămânând astfel în necunoştinţă de cauză privitor la ultimele descoperiri din acest domeniu. Astfel, nu ştiţi că „oamenii de ştiinţă japonezi au dezvăluit faptul că un giroscop mic pierde din greutate atunci când se mişcă în anumite condiţii, contrazicând astfel gravitaţia. Dacă acest lucru este corect", subliniază articolul, „descoperirea aceasta poate să fie începutul unui uimitor salt ştiinţific...".

Ziarul *Times* citează numărul din 18 decembrie al revistei *Phusical Review Letters,* văzută de experţi drept una dintre cele mai bune reviste de fizică şi domenii adiacente, ca fiind sursa articolului său, subliniind că materialul publicat a fost „riguros revizuit de alţi oameni de ştiinţă înainte de a fi acceptat". Ziarul *Times* stipulează în continuare că „experţii care au văzut acest raport spun că el se bazează pe o cercetare solidă şi că experimentul nu are erori la sursă". Ziarul mai mărturiseşte, atât de sceptic precum se spune că este, că experţii sunt siguri că celelalte rapoarte asemănătoare au căzut la o examinare mai atentă".

De fapt, nu era nevoie ca ziarul Times să adauge propriul lor comentariu editorial, pentru că oamenii de ştiinţă implicaţi în acest proiect (cercetarea fiind

condusă de către Facultatea de Inginerie a Universității Thoku din Sendai - Japonia) nu au „umflat" date pe care nu le pot justifica şi fără îndoială nu au făcut ceva neortodox ştiind că merg pe gheață subțire. Autorii materialului publicat în *Physical Review Letters* - Hideo Hayasaka şi Sakae Takeuchi - nu au pretins că au sfidat, efectiv, gravitația, ci doar au notat rezultatele lor ce nu puteau fi explicate pe baza teoriilor tradiționale.

Examinând materialul, ziarul *Times* spune că „experimentul analiza schimbările de greutate a giroscopului în mişcare, al cărui rotor cântărea 140-176 de grame sau 5-6,3 uncii. Când giroscopul se mişca în sensul acelor de ceasornic, vedere de sus, cercetătorii n-au depistat o schimbare de greutate. Dar când se mişca în sensul invers al acelor de ceasornic, acesta părea să piardă din greutate. „Raportul de greutate era mic", îşi continua *Times* povestea, „variind cu 11 miimi dintr-un gram când giroscopul avea o mişcare de 13.000 de rotații/minut." Două efecte erau semnificative. Primul - pierderea în greutate se mărea pe măsura creşterii vitezei. Al doilea, acest tipar s-a dovedit mai puternic în ceea ce priveşte un giroscop mai mare, ceea ce indică faptul că rezultatele pot să fie aplicate la obiecte cu dimensiuni mai mari.

„Oamenii de ştiință japonezi spuneau că măsurătorile greutății au fost făcute de 10 ori la viteze cuprinse între 10.000 şi 13.000 de rotații/minut. În documentul lor, japonezii au subliniat faptul că

realizaseră o cercetare mai exhaustivă asupra posibilelor surse de eroare experimentală, incluzând câmpuri magnetice, vibraţii şi defecte ale giroscopului sale ale sistemelor de măsurare. De exemplu, ei au aşezat aparatul într-o cameră specială ce nu avea nici un câmp magnetic, încercând să elimine orice posibilă vibraţie. Au aşezat giroscopul pe verticală, când cu faţa în jos, când cu faţa în sus, verificând simplele efecte gravitaţionale. De asemenea, au testat aparatul în vid pentru a elimina influenţa curenţilor de aer, folosind două sisteme de măsurare a scăderii în greutate. Nu s-a descoperit nici o eroare de experiment. Oamenii de ştiinţă japonezi nu au putut să ofere nici o explicaţie a acestui efect şi nu au făcut nici o speculaţie asupra posibilităţii creării unor dispozitive pentru avioane şi nave spaţiale bazate pe antigravitaţie. Singura concesie făcută unui limbaj colocvial a fost faptul că au numit acest fenomen «extraordinar».”

Ceea ce face ca această poveste să fie şi mai deranjantă pentru cei care nu vor să-şi schimbe felul de gândire, necesar timpurilor în care ne găsim, este dezvăluirea faptului că Forţele Aeriene americane au angajat un consultant special - dr. Robert L. Forward, un expert în forţe de propulsie de avangardă şi dispozitive aşa-zise antigravitaţionale.

Cu siguranţă, mulţi dintre dumneavoastră sunteţi nefamiliarizaţi cu marele volum de literatură ce tratează acest subiect (şi care aţi fost întotdeauna

învățați că dispozitivele antigravitaționale nu sunt posibile în nici un fel fiindcă contrazic legile fizicii) şi vă aflați acum în situația de a fi foarte curioşi dorind să ştiți de ce Forțele Aeriene americane ar angaja un om de ştiință care este „expert" în ceea ce, în mod oficial cel puțin, nu există.

Mai mult decât acestea, dr. Forward spune că „marele volum de false revendicări antigravitaționale aruncă îndoiala asupra noilor descoperiri. În fiecare an se revendică circa 12 invenții extraordinare în ceea ce priveşte astfel de dispozitive rotative" şi a adăugat că în aproape toate „invențiile" efectele de rotație sunt cauzate de vibrații... Din fericire", a concluzionat el „acest aparat are o mare acurateţe şi este foarte bine descris. Ar trebui să fie foarte uşor de reconstruit. Majoritatea echipamentului este disponibil în orice laborator, aşa că ar trebui să avem răspunsurile în cel mai scurt timp".

Ce se petrece în interiorul „Area 51"

Dacă l-ați ascultat pe Geraldo Rivera recent, ați fi putut să vedeți un expozeu al Area 51, o locație militară top-secret ce se află la doar 150 de mile nord, nord-vest de Las Vegas. Aici, în acest complex militar situat pe 38.500 de ari, păzit foarte bine de agenții de securitate externe contravenind oricărei legi constituționale cunoscute, se întâmplă lucruri foarte ciudate în mod regulat. Conform mărturiilor de acum imensului număr de martori

americani ce cred în libertatea de expresie, militarii - sau cineva - testează nave de zbor cu un design şi un comportament atât de neobişnuite, încât sfidează complet legile aerodinamicii.

Foarte mulţi observatori au raportat acceleraţii subite, decelerație mişcări în zigzag şi întoarceri la 90 de grade, indicând faptul că aceste nave au la bază o formă avansată de tehnologie care controlează gravitația. Mai importante decât aceste rapoarte ale unor observatori sinceri şi cinstiți sunt declarațiile celor care lucrează în interiorul Area 51, care mărturisesc faptul că viețile lor au fost amenințate în momentul în care au aflat lucruri despre ceea ce se petrece în această locație.

Primul care a vorbit în public despre toate acestea a fost fizicianul Robert Lazar, care spunea că a fost legat la ochi în fiecare zi când intra în această bază militară şi era transportat într-un autocar cu geamuri întunecate până la al 7-lea nivel sub pământ. Aici, era pus să lucreze la diferite aeronave cu origine extraterestră ce ori fuseseră capturate de guvern, după ce s-au prăbuşit, ori au fost dăruite efectiv „unchiului Sam" de către extratereştrii ce doreau consimțământul oficialităților pentru a răpi oameni în schimbul tehnologiei lor. Mai târziu, după ce militarii au aflat - prin ascultarea telefonului său - că Lazăr se temea pentru viața lui şi era gata să vorbească, acesta din urmă a fost drogat şi

hipnotizat pentru a nu îşi mai aduce aminte nimic din ceea ce a văzut şi a fost pus să lucreze la locul de muncă.

Conform lui Lazăr - şi aici povestea devine cu adevărat incredibilă -, extratereştrii au preluat într-un anumit moment controlul anumitor zone ale bazei militare (probabil nivelele cele mai de jos - 5, 6 şi 7) prin utilizarea forţei, mergând chiar la uciderea oamenilor de ştiinţă care au cooperat cu ei. Lazăr crede că a fost angajat de către militari să îl înlocuiască pe unul dintre aceşti oameni de ştiinţă care a fost „înlăturat" din această operaţiune. Lazăr a dezvăluit, într-o serie de interviuri difuzate la staţiile de radio şi tv din Las Vegas, faptul că vehiculele ce zburau deasupra Area 51 (cu precădere noaptea chiar înaintea zorilor) utilizează un principiu necunoscut până atunci de distorsionare a spaţiului şi timpului, „utilizând gravitaţia pe post de lentilă" şi având ca sursă de energie un reactor de antimaterie alimentat de ceva ce extratereştrii au adus cu ei şi pe care îl numeau „elementul 115".

Dintr-un loc numit „drumul căsuţei poştale", aflat în apropierea oraşului Rachel, Nevadă, mai multe tipuri de nave de zbor au fost văzute de cei care aşteaptă ore în şir şi cu destulă răbdare astfel de apariţii. Chiar şi televiziunea NBC a atacat acest subiect cu foarte puţin timp în urmă, atunci când a deplasat la faţa locului o

echipă şi a reuşit să surprindă pe peliculă zborul a ceva ce părea să sfideze gravitaţia. Echipa de filmare a identificat acest „ceva" ca fiind testul unei nave de zbor ce este catalogată drept „black project" (proiect ascuns - nota trad.), proiect pe care armata nu îl are trecut în bugetul ei anual (miliarde de dolari fiind ascunse în acest fel). Foarte multe filme şi fotografii ale acestor OZN-uri „fabricate în SUA" au fost făcute, nemaifiind considerate acum controversate. Mai multe cărţi de duzină au fost tipărite local şi date fiecărui vizitator care intră pe uşa barului şi restaurantului deţinut de Geo şi Pat Travis.

În 26 februarie 1991, unul dintre cele mai bune cadre a fost filmat de către Anthony J. Hilder - comentator al radioului *America liberă*. „Ceea ce părea extraordinar de ciudat", spune Hilder, „nu este faptul că această fotografie a fenomenului zburător a fost făcută aproape de momentul schimbării de direcţie, ci faptul că atât şeriful Dahl Bradfield, cât şi subalternii săi, care sunt angajaţi ai Primăriei din Lincon County, Nevada, şi care patrulează perimetrul Area 51 şi S4 365 de nopţi pe an, n-au spus nimic vreodată şefilor lor despre faptul că au văzut pe cer OZN-uri. Aceasta ar putea să determine o persoană raţională să se întrebe pentru cine lucrează şerifii din Lincon County. Ştim că cetăţenii locali sunt cei care le plătesc salariile. Nu este datoria depar-

tamentului şerifului să «descopere» mai degrabă decât să acopere ilegalităţile comise? Zvonuri continuă să se strângă despre cei răpiţi în scopul experimentelor medicale din cadrul Nellis Testing Sight".

Şi dacă credeţi că astfel de zvonuri ce se nasc din zona Area 51 sunt bizare, nu aţi auzit nimic până acum, pentru că ceea ce vom explora în paginile acestei cărţi este uimitoarea viaţă a lui Nikola Tesla - un om dintr-o altă lume - şi moştenirea pe care ne-a lăsat-o. Împreună vom descoperi multe din cele ce sunt ţinute în secret nu pentru protecţia noastră, aşa cum pretind unii, ci pentru că viaţa noastră ar fi mai bună şi mai uşoară dacă adevărul despre antigravitaţie şi OZN-uri s-ar face cunoscut.

Tesla a ştiut datorită acuităţii celui de-al 6-lea simţ al său că anii de dinaintea sfârşitului de secol pot să fie ani plini de pace şi prosperitate pentru fiecare dintre noi sau, dacă guvernul secret este victorios în încercarea lui de a ne ţine sub papuc, vor fi ani plini de războaie, suferinţă, foamete şi sărăcie, fiindcă doar în acest fel el îşi poate menţine controlul asupra umanităţii. Acesta este motivul pentru care Nikola Tesla a ales porumbelul alb ca şi simbolul său personal de încurajare, de libertate şi mai ales pentru demnitatea personală a fiecăruia dintre noi. În speranţa unei lumi mai bune în anii furtunoşi ce

vor veni, vă dăruiesc *Nikola Tesla şi Energia liberă.*

Commander X
Fost ofițer de informații (acum de partea umanității)

Biografia „autorizată” a lui Tesla

Există atât o biografie „autorizată” ce poate să fie scrisă despre viața lui Nikola Tesla de către cei care l-au cunoscut drept un gânditor ştiinţific futurist (nefiind familiarizaţi cu posibilele sale rădăcini extraterestre), cât şi o biografie „neautorizată”, ce include toate micile întâmplări cunoscute şi care ne-au determinat să credem că a fost ori un călător din propriul nostru viitor, ori un extraterestru descins aici la bordul unei nave spaţiale.

Dacă cineva intră într-o bibliotecă, va găsi doar câteva referinţe lipsite de importanţă despre Tesla (cu toate că el a înregistrat peste 1.000 de brevete pe numele său), multe dintre acestea nu ne oferă decât câteva „fapte relevante” în ceea ce priveşte viaţa sa şi vremea în care a trăit şi nicidecum nu se concentrează asupra filosofiei şi credinţelor sale umanitare.

Apărut de nicăieri, cineva mi-a dat recent o carte mică intitulată *Povestea lui Nikola Tesla,* scrisă de Wally Hjelmstad, director de informaţii la Minnkota Power Cooperative, Grand Forks, North Dakota.

Aceasta abordează într-o modalitate destul de exactă literatura „convenţională" disponibilă despre Tesla, încercând să satisfacă nevoia noastră de aspectele non-metafizice şi alternative în ceea ce priveşte viaţa lui Tesla, aspecte pe care le vom trata câteva capitole mai încolo. Aceasta este povestea unui om care a schimbat radical faţa Pământului şi a îmbunătăţit condiţiile de viaţă a milioane de oameni. Este povestea unui om care ne-a dăruit o lume plină de energie şi lumină. Ea începe la miezul nopţii, pe data de 9 iulie 1856, într-un mic sat croat. Numele acestui sat este Smiljan şi cel al nou-născutului din acea zi, în urmă cu 112 ani, e Nikola Tesla. Tatăl său era un preot ortodox şi mama sa o ţărancă analfabetă.

Celor doi părinţi le-a fost foarte clar, încă din copilăria sa, că Nikola avea o inteligenţă peste medie. Când avea doar 4 ani a intuit faptul că energia putea să fie obţinută din curenţii rapizi ai unui curs de apă. A realizat o roată ce era susţinută de două furci mici. Când roata a fost pusă în mişcare de forţa apei, inima lui a tresărit de bucurie. O privea ore-n şir, făcând planuri să construiască una mai mare. Mulţi ani mai târziu, când a văzut o fotografie a Cascadei Niagara, i-a arătat-o tatălui său, spunând: „Mi-ar plăcea într-o zi să-i culeg roadele". Această zi a venit. Când încă era adolescent, mintea sa s-a îndreptat asupra puterii aerului. Văzând-o pe mama sa cum

îşi face vânt cu un ştergar, s-a gândit că acesta dădea naştere unei brize, precum aripile unei păsări sau ale unei insecte. A adunat câțiva cărăbuşi şi i-a lipit de nişte palete precum cele ale morilor de vânt. A dat drumul manetei pe care o făcuse pe post de frână şi dintr-o dată maşinăria sa cu aripi de cărăbuş s-a pus în mişcare.

Copilul Tesla a avut o sănătate fragilă, fiind deseori bolnav. Era un cititor avid, devorând fiecare carte pe care punea mâna. Nu s-a oprit doar la ştiință. Citea cu nesaț: istorie, filosofie, literatură şi, când a terminat studiile liceale în 1873, vorbea fluent germana, franceza şi engleza. Tesla s-a înscris la Institutul Politehnic din Gratz, Austria, dedicându-se imediat unui studiu acerb. Printre altele, jocurile de noroc erau marea lui pasiune. S-a întâmplat deseori să petreacă un întreg weekend la masa de joc. Nikola juca ca să se recreeze şi dădea înapoi întotdeauna câştigurile sale celor care pierdeau. Memoria sa fotografică îl făcea să-şi aducă aminte fiecare penny pe care ceilalți îl pierdeau. Totuşi, i s-a întâmplat o dată, memoria l-a lăsat baltă şi a pierdut astfel toți banii săi, inclusiv taxa pentru semestrul următor. De data aceasta, nici nu a pierdut, dar nici nu a returnat câştigurile celor pe care îi bătuse. S-a întors la o viață disciplinată şi nu a mai jucat vreodată. Prima dată când a văzut puterea electricității, Tesla se afla la şcoală în Karlovac,

Rusia(!). Din acel moment a fost puternic atras de acest nou domeniu. A decis să-şi concentreze studiile asupra fizicii şi şi-a dedicat toată viaţa explorării misterelor ei. Tocmai fusese adus în laboratorul şcolii un dinam de curent continuu. Profesorul le-a arătat acest dispozitiv, spunându-le că era de ultimă oră şi că el îl consideră drept realizarea de vârf a ştiinţei electricităţii. În timp ce profesorul a pus în funcţiune acest dinam, aparatul a început să se învârtă şi să arunce scântei albastre ce pocneau ca nişte artificii deasupra lui. Tesla l-a întrebat pe profesor: „Aceste scântei nu indică oare o pierdere de energie?". „Ba da", a răspuns profesorul, „dar este normal. Nu poate să fie altfel". „Dar nu putem să inventăm un dinam mai bun?", întrebă Tesla. Profesorul îşi bătu joc de Tesla şi începu să râdă împreună cu întreaga clasă auzind această nebunească idee. „Cum poţi să faci un dinam fără să ai aceste părţi esenţiale?", îl întrebă pe tânărul Nikola. „Nu ştiu", spuse Tesla, „probabil utilizând curent alternativ". „Prostii!", aruncă profesorul. „Curentul alternativ e nefolositor, total nefolositor. E ca şi când ai încerca să inventezi un perpetuum mobile!"

Din acest moment în care a fost ridiculizat, Tesla s-a îndârjit să găsească o cale prin care să construiască maşini ce folosesc curentul alternativ, îndârjirea a devenit o obsesie, el construind şi desfăcând motorul în mintea sa. Fiecare idee

cădea, dar îl aducea din ce în ce mai aproape de soluție. Continuându-şi căutarea, după absolvire Tesla s-a angajat ca electrician la o nou-înființată companie telefonică din Budapesta, Ungaria. În timp ce lucra la această companie, Tesla a inventat un accesoriu al telefonului ce astăzi, pentru noi, este strămoşul difuzorului telefonic. Prin intermediul acestui accesoriu, conversația telefonică putea să fie auzită într-o încăpere mare. Oamenii erau oripilați la gândul că alții ar fi putut să le audă conversația personală, astfel că invenția s-a dovedit nefolositoare. 50 de ani mai târziu, ea a adus milioane pentru alții care au folosit-o drept amplificator al fonografului şi mai târziu ca difuzoare pentru radiouri şi televizoare.

Tesla nu a putut să uite de maşinăria sa cu curent alternativ, chiar dacă lucra la compania de telefonie. În fiecare noapte se întorcea în cămăruța sa rupt de oboseală, însă nu putea să doarmă din cauza ei. Desfăcea şi refăcea maşinăria în mintea sa ore în şir, înlocuind idei după idei. Tesla avea o minte excepțională - o minte de geniu. Trebuia doar să se gândească la un obiect pentru ca acesta să-i apară în fața ochilor. Pe când alți oameni trebuie să petreacă ore în şir punându-şi ideile pe placa de desen, Tesla o vizualiza de-a dreptul. Pe ea putea să deseneze oră după oră, mai rapid decât dacă ar fi folosit hârtie şi creion. Aceste imagini erau înmagazinate în mintea sa şi putea

să le scoată la suprafață chiar şi luni şi ani mai târziu cu detalii incredibile. Într-o zi, în timp ce se plimba cu un prieten prin parcul oraşului, Tesla a avut o viziune. A putut să vadă în mintea sa un motor de fier ce se învârtea într-un vârtej magnetic. „Asta e!", a exclamat el. „Un câmp magnetic rotitor. Uite ce uşor funcționează. Fără scântei, fără pierderi de energie. Funcționează perfect". Tesla a luat de pe jos un băț şi imediat a făcut pe nisip schița principiului ideii sale revoluționare. Ceea ce a desenat el era o maşină care producea energie când era alimentată cu electricitate şi producea electricitate când era pusă în funcțiune prin forța mecanică sau cea a aburului. În loc să folosească doar un singur curent alternativ, era mai bine să utilizeze trei, fiecare în defazaj față de celelalte două. Aceşti curenți, alimentând spirele statorului, ar crea un câmp magnetic rotativ constant, în cadrul căruia rotorul s-ar învârti uşor şi silențios. „Cu asta", spuse Tesla privindu-şi desenul de pe nisip, „voi schimba lumea". El şi-a dat seama de amploarea descoperirii sale. Imediat a fugit la Paris să prezinte ideea sa companiei continentale a lui Edison, dar treaba lor era să livreze curent continuu, iar cel alternativ nu prezenta nici un interes. În vara lui 1883, Tesla a construit primul său motor cu inducție. A funcționat exact aşa cum funcționa în imaginația lui. Prietenii l-au încurajat

să ducă motorul său în America, acolo unde ar fi putut să găsească o receptivitate mai mare în ceea ce priveşte noile idei. Chiar domnul Edison ar putea să fie interesat. Directorul companiei lui Edison de la Paris i-a dat lui Tesla o scrisoare de prezentare pentru Edison. Tânărul Tesla, neavând destui bani, şi-a vândut cea mai mare parte din cărţile sale vechi şi a luat drumul Americii.

În timp ce se îndrepta spre docul unde era acostat vaporul, i s-au furat bagajul, biletul şi toţi banii. Datorită memoriei sale fotografice a fost în stare să-şi aducă aminte numărul biletului de călătorie, astfel că, atunci când nimeni nu a reclamat locul, a reuşit să se îmbarce, începându-şi călătoria spre New York. Tesla a ajuns în „oraşul mărului" (New York - nota trad.) în 1884, având în buzunar 4 cenţi, o carte de poezie, hârtiile pe care aşternuse ideile sale despre o maşină de zbor şi scrisoarea de prezentare pentru Edison. După doar câteva ore de la sosirea sa, Tesla se afla în biroul lui Thomas Edison. Nerăbdător să-i descrie invenţia sa, cuvintele i se rostogoleau de pe buze când în franceză, când în germană, când în croată. Ţinându-şi respiraţia, aştepta răspunsul lui Edison. Acesta din urmă, lăsându-se pe spate în scaunul său, bătu darabana cu degetele pe pieptul său, nespunând nimic pentru multă vreme. Într-un final, a clătinat din cap zicând „interesant". Nikola Tesla îşi dădea seama de superioritatea curentului

său alternativ. Acesta putea să străbată distanțe foarte mari înainte să întâlnească o rezistență ce i-ar fi slăbit puterea. Şi putea să fie diminuat în aşa fel încât o uzină electrică să furnizeze electricitate pentru un singur bec sau să fie amplificat pentru funcționarea unei fabrici imense.

Chiar dacă Edison a minimalizat importanța invenției lui Tesla, i-a oferit totuşi o slujbă. Tesla a îmbunătățit multe din invențiile lui Edison şi a dezvoltat chiar un mic dinam pentru vapoare. Într-o zi a venit la Edison cu planurile unui dinam cu miez scurt, ce avea o eficiență dublă față de cel mai bun dinam cu miez lung existent la acea vreme. „Perfecționează-l", spuse Edison, „şi vei avea un bonus de 50.000 de dolari". Timp de 4 săptămâni, Tesla a lucrat în fiecare zi de la 10 dimineața până la ora 5 a zilei următoare. Într-un final, cu sarcina îndeplinită, i-a cerut lui Edison bonusul promis. „Băiatule", spuse Edison, „mă tem că tu nu înțelegi simțul umorului american". Furios, Tesla şi-a dat demisia. Singura slujbă pe care a putut-o găsi era să sape şanțuri. Săpând ziua şanțuri şi lucrând noaptea la invențiile sale, Tesla a reuşit să facă un arc electric ce i-a permis să câştige banii necesari închirierii unei clădiri în New York. A scos din dosarele aflate în mintea sa cele mai timpurii idei ale sale şi le-a transformat în prototipuri şi maşini din cupru şi fier. Imediat după aceea a înregistrat primul său patent. În 1888 i s-au mai înregistrat

încă alte 13 patente pentru dinamuri, motoare, transformatoare, distribuitoare - tot ceea ce era necesar pentru sistemul de curent alternativ. Tot în 1888, Tesla a fost invitat să ţină o prelegere la Institutul American de Inginerie Electrică. Şi a descris sistemul în detaliu, sperând că va apărea un bogătaş cu mintea deschisă pentru a-l transforma în realitate. Acea persoană a apărut. Este vorba de George Westinghouse, un inventator de 42 de ani care se îmbogăţise dezvoltând o frână cu aer pentru trenuri. Westinghouse, începător în ale electricităţii, a avut atât de multă încredere în posibilităţile curentului alternativ, încât i-a plătit lui Tesla un milion de dolari pentru drepturile asupra brevetului de invenţie.

În plus, Westinghouse a fost de acord să-i plătească lui Tesla un dolar pentru fiecare cal putere al fiecărui motor cu curent alternativ vândut.

Închisoarea Sing Sing a văzut în curentul alternativ o adevărată vacă de muls pentru a-l folosi la scaunul electric pe care se aşeza condamnatul la moarte. Edison a strigat sus şi tare că, dacă curentul alternativ poate să ucidă oamenii răi, era o ameninţare pentru fiecare bărbat, femeie sau copil din ţară. A făcut tot ceea ce i-a stat în putinţă pentru ca oficialităţile guvernamentale să-l interzică. Acest fapt a dat scânteia războiului dintre curentul alternativ şi curentul continuu de-a lungul

şi de-a latul Americii. Toate acestea au avut un efect financiar negativ asupra micii companii a lui George Westinghouse.

Contractul făcut între Westinghouse şi Tesla privitor la un dolar/cal putere a devenit din ce în ce mai dificil. Cu regret, George Westinghouse l-a abordat pe Tesla şi i-a explicat poziția ingrată în care se afla compania sa. Dorința lui Tesla de a câştiga bătălia dintre cele două tipuri de curent a fost atât de mare, încât a rupt contractul. Se estimează că a aruncat pe apa Sâmbetei 12 milioane de dolari conținuți de dividendele sale. Odată ce şi-a terminat invenția, nu l-a mai interesat. Să pierzi vremea transformând-o în ceva comercial e ori pierdere timp, ori paşi înapoi, credea el.

În 1893, Westinghouse a câştigat licitația pentru iluminarea expoziției columbiene de la Chicago. Utilizând sistemul lui Tesla, Westinghouse a realizat cea mai mare minune electrică din lume, primul târg internațional din istorie iluminat electric. În timpul expoziției acesteia, Tesla a închiriat un stand făcând demonstrații cu gadget-urile sale electrice, uimind spectatorii prin faptul că făceau să treacă prin corpul său sute de mii de volți. Scântei ieşeau din degetele sale, dând foc unor bucăți de vată îmbibate în kerosen. Aprindea becuri ținându-le doar în dinți şi lămpile iluminau la simpla atingere a mâinilor sale. Curentul

alternativ câştiga încet şi sigur bătălia curenţilor, astfel încât Edison a fost forţat să cedeze. Sfârşitul războiului dintre curentul alternativ şi cel continuu a survenit în momentul începerii construirii Uzinei Electrice de pe Niagara în 1893. Westinghouse a câştigat contractul şi terminarea construcţiei centralei electrice în 1895 a fost suprema realizare a ingineriei electrice din acel moment. Curentul alternativ câştigase bătălia.

Odată acestea împlinite, Tesla s-a îndreptat spre realizări mai măreţe. Unele dintre cele mai importante sunt transmisia fără fir şi radioul. Fiindcă avea aptitudini pentru spectaculos, a invitat presa şi alte personalităţi importante ale vremii în Madison Square Garden. A instalat în mijlocul scenei un bazin de apă, unde a făcut să plutească o bărcuţă controlată prin telecomandă. Nimeni dintre cei aflaţi în sală nu a putut să facă bărcuţa să se mişte, dar Tesla o putea comanda prin atingerea unui buton de pe telecomanda sa. Această demonstraţie era, de fapt, pentru două invenţii. Radioul şi robotica.

Interesul lui Tesla s-a îndreptat înspre punerea în mişcare a dispozitivelor mecanice cu ajutorul semnalelor electrice transmise fără fir. Cu patru ani înainte ca Marconi să termine invenţia sa, Tesla trimitea mesaje radio din laboratorul său la o depărtare de 25 de mile. Tesla a atins punctul culminant al faimei sale la sfârşitul secolului. Visul său din copilărie referitor la

Niagara era o realitate. Curentul său alternativ pleca de la Cascada Niagara până la Buffalo şi mai departe. Devenise cetăţean american şi era considerat drept cel mai vestit „copil adoptat" de America. Cu toate că îşi îndesa planşele, brevetele, prototipurile în cutii de carton, actele de cetăţenie americană le ţinea în seif. „Sunt cele mai importante hârtii ale mele şi cel mai mare cadou", spunea el. A fost primul care a efectuat experimente ce l-au dus la descoperirea razelor prin care pot fi ghidate arme.

A continuat să inventeze noi dinamuri, condensatori, transformatoare, aparate de zbor şi turbine cu abur. Cu 20 de ani înainte ca oamenii de ştiinţă să identifice electronii, a perfecţionat o fantastică lampă cu miez de cărbune. Era de-a dreptul un ciclotron în miniatură şi producea o uimitoare lumină prin bombardarea miezului cu electroni. Ca urmare a experimentelor sale legate de curentul de înaltă frecvenţă, a inventat în 1891 „bobina Tesla". Este singura invenţie care-i poartă numele şi care se află la baza fiecărui sistem contemporan de telecomunicaţii.

Trebuie să spunem că nu toate invenţiile lui Nikola Tesla au avut succes. Dar când eşua, eşua magnific. Tesla credea că electricitatea ieftină putea să pună capăt sărăciei din lume. A lucrat la un plan pentru eliminarea milioanelor de stâlpi, transformatoare şi miilor de sârme de cupru necesare transportului electricităţii dintr-un loc în

altul. Astfel, Tesla s-a dus în Colorado şi a construit un laborator ce avea un turn de 80 de picioare înălţime, în vârful căruia se afla o imensă bilă de cupru. Planul său era să bombardeze pământul cu milioane de volţi şi cea care-i furniza curentul electric necesar pentru aceasta era compania electrică din Colorado Springs. S-a făcut conexiunea, scântei au început să sară din bila de cupru, crescând în uimitoare bolte de fulgere ce cădeau şi intrau în pământ. 300 de becuri, la multe mile depărtare, au început să strălucească, fiind conectate la pământ. Pe urmă, becurile s-au stins, la fel şi fulgerele. Tesla arsese cel mai mare generator din vestul Mississippi.

După toate acestea, Tesla s-a dus la New York şi a lansat un alt program pentru furnizarea electricităţii ieftine. Ar fi transmis această electricitate alături de ştirile despre vreme, sport şi noutăţi. J.P. Morgan împreună cu alţi bogătaşi au strâns suma de 300.000 de dolari şi Tesla a început construcţia unui vast „oraş radio" în Long Island. A reuşit să termine un turn înalt cu un dom uriaş de cupru, dar, din păcate, a rămas fără fonduri şi a abandonat proiectul în momentul în care nu a reuşit să mai găsească alţi investitori.

În 1912, Premiul Nobel pentru fizică a fost acordat atât lui Tesla, cât şi lui Edison. Cu toate că Tesla avea o mare nevoie de bani şi cei 20.000 de dolari aşteptau doar acceptul său, a refuzat această onoare. Amintirea celor 50.000 de dolari

neplătiți îl bântuiau încă şi a considerat că aşezarea lui Edison, „un simplu inventator", pe acelaşi palier cu Tesla, „un descoperitor", este un afront. Cu toate acestea, cinci ani mai târziu, prietenii l-au determinat pe Tesla să accepte medalia Thomas Edison, înmânată anual de către Institutul American de Energie Electrică.

B.A. Behrend, un celebru inginer, spunea, în discursul său oficial:„Dacă ar fi să eliminăm din lumea noastră industrializată rezultatele muncii domnului Tesla, toate roțile industriei s-ar opri din mers, maşinile noastre electrice şi trenurile s-ar opri şi oraşele noastre ar cădea în întuneric şi morile noastre ar deveni nefolositoare". Dar toate acestea aveau o mică însemnătate pentru Tesla.

El visa deja la cucerirea altor lumi. Se gândea la centrale electrice cosmice, roboți care să facă muncile cele mai grele, avioane puse în mişcare prin unde radio. A propus ca toate ceasurile din lume să fie sincronizate prin radio. A avut viziunea transmiterii de scrisori şi ziare prin radio şi a visat la realizarea unui sistem internațional de tipărire. Pe bună dreptate s-a spus că „Tesla a inventat viitorul". Pe măsură ce anii treceau, Nikola Tesla a explorat din ce în ce mai în adâncime viitorul. Ce a văzut, ce lucruri minunate a inventat nu vom şti niciodată. Nu îşi mai putea permite să construiască prototipurile necesare brevetelor şi până când acestea nu erau patentate, a refuzat să vorbească despre ele.

A devenit un „neştiut" într-o epocă a electricităţii ce îi datora totul. În 7 ianuarie 1943, Tesla a părăsit lumea aceasta la fel de în tăcere precum a şi venit în ea. Avea 86 de ani. Tesla a murit uitat de toţi, dar moştenirea sa este peste tot în jurul nostru. Este în murmurul dinamurilor, în zbârnâitul firelor de înaltă tensiune, în strălucirea fiecărui bec sau neon din fiecare ţară a acestei lumi. Oamenilor de ştiinţă moderni le vor trebui încă 50 de ani să exploreze tărâmurile pe care el le-a descoperit.

Datorită faptului că în cărţile de istorie ni se spune că Tesla a fost „în mod oficial" născut în Iugoslavia şi înainte de a trece la amănunte mai „ezoterice" ale vieţii sale de care atât dumnea-voastră, cât şi eu suntem în mod special interesaţi, mi se pare potrivit să citäm un articol al lui Kosta Dimitrijevic ce a fost publicat în revista *„Iugoslav",* articol ce ne dă o idee despre ceea ce erau rădăcinile sale. Numele lui Nikola Tesla (1856-1943), magicianul luminii şi tatăl ingineriei electrice, este legat de aproximativ 800 de invenţii ce l-au făcut să fie simbolul civilizaţiei moderne.

S-a născut într-o familie a unui preot ortodox din satul Smiljan, din provincia Lika, în partea de sud-vest a Croaţiei. A urmat şcoala în oraşul Gospic şi Karlovac, continuându-şi studiile la Gratz şi Praga. Nu a absolvit totuşi niciodată, din cauza faptului că a fost forţat să îşi abandoneze

studiile pe motive financiare, atunci când tatăl său a murit. Cu toate că nu a avut diplome de calificare ca inginer, nimic nu l-a împiedicat să devină unul dintre cei mai mari inventatori ai lumii şi Doctor Honoris Causa al celor mai renumite universităţi.

Când cererea sa pentru o bursă şcolară a fost refuzată de Asociaţia Matika Srpska, Tesla şi-a luat o slujbă prin intermediul unei cunoştinţe de familie la compania telefonică din Budapesta. Lucrând în această companie, a fost posibil să-şi dezvolte educaţia tehnică, astfel încât în 1882 a inventat principiul câmpului magnetic rotativ, pe baza căruia a realizat noul său motor electric. După aceea, a plecat la Paris pentru a-şi dezvolta conceptul motorului cu inducţie şi sistemul polifazic în timp ce era angajatul Companiei Continentale Edison.

Găsind foarte puţină înţelegere în Europa pentru aplicaţiile practice ale invenţiilor sale, Tesla a plecat în Statele Unite în 1884, lucrând într-un timp la Edison Company. A devenit în scurt timp unul dintre cei mai rnari rivali ai lui Edison şi a reuşit în 1888, cu ajutorul câtorva bancheri, să patenteze vreo 40 din principalele sale invenţii, pe care binecunoscuta companie americană Westinghouse le-a cumpărat cu suma de un milion de dolari. Prin vizionara şi inspirata invenţie a principiului ce stă la baza câmpului magnetic rotativ şi a motorului cu inducţie ce au securizat viitorul sistemului său polifazic şi a curentului alternativ,

precum şi a altor invenţii - dinamuri, transformatoare, bobine de inducţie, condensatori, arcuri şi lămpi incandescente -, Tesla are o contribuţie de neevaluat la utilizarea energiei electrice, revoluţionând astfel lumea.

Odată puse în practică, invenţiile lui Tesla au înlocuit cărbunele, au eliminat maşinile pe abur şi au introdus electricitatea atât în casele oamenilor, cât şi în industrie. Toate acestea spre beneficiul întregii umanităţi. Invenţiile lui Tesla au fost aplicate, de asemenea, în medicină, unde graţie curenţilor săi milioane de oameni au putut să fie resuscitaţi. Doar recent lumea a aflat că, înainte cu 3 ani ca Roentgen să-şi breveteze invenţia, Tesla a experimentat cu raze şi a reuşit să fotografieze cu succes părţile interioare ale corpului uman folosind unde „cu un caracter particular". Expertul american Beck i-a recunoscut meritul, declarând: „Roentgen are o datorie foarte mare către munca lui Nikola Tesla".

Printre numeroasele brevete ale lui Tesla care nu au fost puse în practică în timpul său sunt nave de zbor capabile unei ascensiuni pe verticală, semănând în aspect cu elicopterele moderne. Doar în timpul celui de al Doilea Război Mondial a fost dezvoltat radarul, al cărui concept a fost pentru prima oară descris de Tesla în 1917. În afară de proiectul său de utilizare a razelor cosmice, Tesla a publicat un articol în

1921 cu titlul „Sistemul interplanetar”, în care studiază posibilitatea stabilirii unei legături între planetele sistemului nostru solar cu ajutorul undelor ultrascurte.

Bazându-se pe principiul lui Tesla, în 1946 au fost trimise prin radar primele unde ultrascurte către Lună şi Soare, de unde acestea s-au întors conţinând date despre cât de îndepărtate de Pământ sunt aceste corpuri cereşti. Amănunte despre cât de avangardist a fost în gândirea sa avem în propria lui descriere, într-un articol referitor la rachetele ghidate prin control de la distanţă şi experimentele cu energie atomică. Aceste experimente erau efectuate înainte cu 40 de ani ca toate acestea să devină realitatea zilelor noastre.

Tesla - poet

În tinerețea sa, Tesla a scris poezie, probabil sub influența tatălui său, dar niciodată nu şi-a publicat poemele. Din spusele de mai târziu ale prietenilor, aflăm că a luat cu el colecția de poeme nepublicate atunci când s-a îmbarcat pe Saturnia, în călătoria sa din Europa spre America.

Contemporani ai lui susțin că motivul pentru care Tesla nu a vrut să-şi publice poemele a fost caracterul lor foarte personal. Expresie ale celor mai adânci sentimente. Niciodată nu a vrut să citească vreun vers prietenilor săi, obişnuind să le spună: „Sunt unii dintre noi care cântă, dar nu e nimeni să-i asculte”.

Autobiografia neterminată

Faptul că Tesla avea talent de povestitor o putem vedea în autobiografia sa, care a fost publicată sub titlul de „Invenţiile mele" în ziarul american *„Electrical Experimentel"* între februarie şi octombrie 1919. Pentru că în acea vreme Tesla avea o mare popularitate în Statele Unite, tirajul acestui ziar care i-a publicat povestea vieţii a crescut de la 26.000 la 220.000, un număr-record la momentul acela. Îndată ce autorul modest şi neîncrezător a aflat de la editorul său ce succes a avut autobiografia sa, a încetat să mai scrie.

Acest gest al lui Tesla nu a făcut decât să crească interesul cititorilor săi, dar, dorind să evite orice publicitate, marele om de ştiinţă a interzis ziarului să-i mai publice memoriile, indiferent de cât de mari erau sumele de bani ce i s-au oferit.

„Faust" şi spontaneitatea invenţiei

Tesla a descoperit principiul câmpului magnetic rotativ, cel pe care se bazează noul motor electric, într-un moment de inspiraţie în timp ce se plimba prin parcul Budapestei şi îi recita unui prieten din „Faust" al lui Goethe. „Când într-un moment de inspiraţie am pronunţat aceste vorbe, ideea m-a străfulgerat şi într-o secundă mi-a fost revelat adevărul", scrie

Tesla. „Cu un băţ am desenat pe nisip diagramele pe care 6 ani mai târziu le-am demonstrat într-o prelegere ţinută la Institutul American de Energie Electrică".

Un gest nobil

Ca să îşi ajute prietenul, marele industriaş Westinghouse, cel care a fost primul care a pus în practică strălucitoarele idei ale lui Tesla, faimosul om de ştiinţă a rupt contractul ce valora câteva milioane de dolari, spunând: „Ai crezut în mine precum nimeni altcineva. Ai fost destul de curajos să o iei înaintea altora şi să-mi plăteşti un milion de dolari... Avantajele pe care civilizaţia le va avea datorită sistemului meu polifazic înseamnă pentru mine mai mult decât banii aici în cauză... Nu trebuie să te mai îngrijorezi despre viitoarea mea plată..."

Prin acest gest generos, Tesla s-a ruinat din punct de vedere financiar, ajungând în cele din urmă extrem de sărac, în timp ce pe George Westinghouse l-a ajutat să iasă din problemele financiare şi să adune mai târziu o avere imensă. Mulţi ani mai târziu, când trăia în sărăcie, Tesla a refuzat să accepte chiar şi un dolar oferit de către urmaşii lui Westinghouse.

Tesla refuză Premiul Nobel

În 1912, întreaga lume a presei a vuit de ştirea că Tesla a refuzat să accepte Premiul Nobel pentru

Fizică, pe care conform deciziei Academiei Suedeze trebuia să-l împartă cu Thomas Edison. Cu toate că avea serioase probleme financiare, Tesla a declarat atunci: „O astfel de medalie înseamnă foarte mult pentru un om. De-a lungul a 100 de ani vor fi mulţi câştigători ai Premiului Nobel, eu am 44 de documente ce-mi poartă numele în literatura tehnică... Pentru fiecare dintre ele aş da toate Premiile Nobel care vor fi înmânate în următoarele sute de ani...".

Procese judiciare

Conform presei americane, de-a lungul vieţii sale, Tesla a câştigat aproximativ 20 de procese judiciare împotriva celor pe care i-a dat în judecată pentru încălcarea brevetelor sale. De fapt, nu Tesla a fost cel care a cerut acţiune legală, ci mai degrabă finanţatorii săi. După doar două luni de la moartea lui Tesla, Curtea Supremă Americană a dat verdictul de anulare a brevetelor înregistrate în domeniul ingineriei radio de către câştigătorul Premiului Nobel, Marconi, pe baza motivului că acestea erau conţinute de brevetele lui Tesla. „El a fost asistentul meu", a spus odată Tesla, referindu-se la Marconi.

„Era foarte familiarizat cu experimentele mele în sfera radioului. Ştia foarte bine că condensarea recepţionării undelor era baza transmisiei tuturor semnalelor. Eu am fost cel care am pus bazele". Astfel că Nikola Tesla este tatăl radioului, şi nu Marconi.

Afecțiune pentru porumbei

Tesla a avut o foarte mare afecțiune pentru porumbei. Trecătorii de pe Fifth Avenue erau familiarizați cu imaginea unui om înalt, costeliv, ce stătea în fața bibliotecii hrănindu-i pe prietenii săi zburători albi şi gri, ce la chemarea lui se aşezau pe capul şi umerii săi. Porumbeii care erau bolnavi sau loviți erau luați de către Tesla în camera sa de hotel şi îngrijiți până se însănătoşeau.

O pensie iugoslavă

Pentru a sărbători cea de a 80-a zi de naştere a lui Tesla, în 1936, a fost creat un institut ce-i poartă numele în Belgrad. Grație acestui institut, marele inventator a primit o pensie din partea statului Iugoslavia, în valoare de 7.200 de dolari/an, pensie pe care a primit-o până în 1943, când a murit. Acesta a fost singurul beneficiu financiar pe care Tesla l-a acceptat, fiindcă venea din partea țării sale de baştină, cu toate că sume mult mai mari i-au fost oferite de prietenii săi bogați.

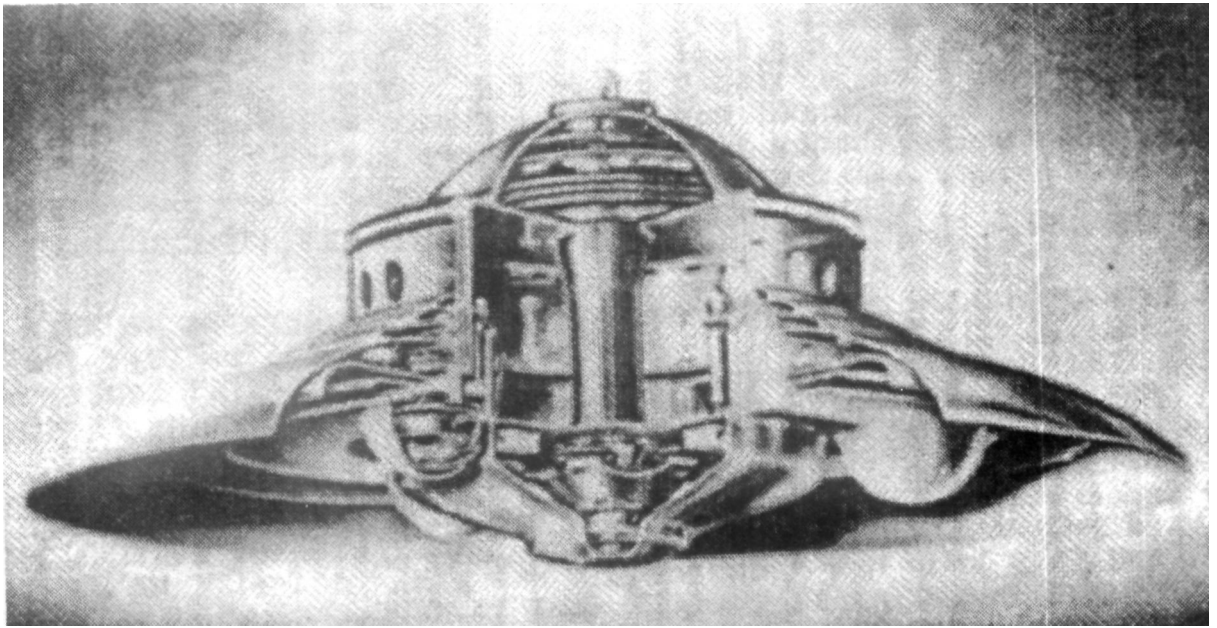

Scriitorul britanic Leonard G. Cramp n-a văzut nimic în neregulă cu modul în care George Adamski şi-a proiectat OZN-urile în formă de clopot şi crede că acestea oferă cele mai bune posibil mijloace de a călători pe orice distanță în spațiu.

O cale mai bună către stele

Ce imagine remarcabilă trebuie să fi fost pentru pilotul civil Kenneth Arnold atunci când, uitându-se pe fereastra cabinei sale în iunie 1943, a observat 9 obiecte strălucitoare plonjând în cascadă prin fața pitorescului munte Rainier din statul Washington. A mărturisit, mai apoi, ziariştilor că i se părea că această formație se mişca de-a dreptul grațios, semănând cu nişte „farfurii ce alunecă pe suprafața apei". Acesta este momentul în care termenul de farfurii zburătoare s-a născut, marcând începutul unei noi ere. Din acea zi, cu aproape o jumătate de secol în urmă, milioane de observatori uimiți, aparținând fiecărei națiuni - mari sau mici -, au privit pe cer şi au văzut cu propriii lor ochi ceea ce guvernul nostru continuă să nege ca existență. Cu siguranță, nu toți aceşti indivizi, educați sau needucați, pot să fie considerați nebuni sau pradă halucinațiilor. În mod cert, ei au văzut ceva şi din descrierile care au ajuns la noi reiese foarte clar faptul că ceea ce a fost zărit nu este cu siguranță din timpul, spațiul sau lumea noastră. Astăzi, numim acele „farfurii

zburătoare", ca să fim mai aproape de adevăr, „Obiecte Zburătoare Neidentificate". În timp ce acestea rămân neidentificate pentru majoritatea dintre noi, este evident pentru cei care au pătruns mai adânc în acest domeniu că ele sunt sub un control inteligent şi că, mai mult, sfidează toate legile fizicii, curbând gravitaţia ca şi când aceasta nu ar fi existat niciodată. Într-adevăr, OZN-urile pot să vină şi să plece la ce viteză vor şi când vor. Pot să se aşeze fără nici un zgomot în pajişti verzi şi să se facă cunoscute unui fermier singuratic sau pot să depăşească cel mai rapid avion de luptă într-o fracţiune de secundă.

Ştiu cu siguranţă - datorită muncii mele în cadrul armatei - că guvernul a fost multă vreme interesat să ştie ce determină farfuriile zburătoare să fie aşa cum sunt. Guvernul şi-a dat seama, încă de la sfârşitul anilor '40, că are de-a face cu o tehnologie care este, probabil, cu mii de ani înaintea slabelor încercări pământene de a călători în afara planetei noastre prin imensitatea Universului.

Sub semnul celei mai drastice securităţi imaginabile, au încercat să pipăie şi să sondeze acest domeniu, căutând răspunsuri care în cea mai mare parte a lor le-au scăpat din mâini. Guvernanţii au adunat cele mai strălucitoare minţi din ţară (precum şi oameni de ştiinţă germani aduşi în Statele Unite după cel de-al Doilea Război

Mondial), încercând să dezlege misterul OZN-urilor. Atunci când cineva din afara complexelor industriale nonmilitare dă peste măcar o parte din soluție, ei sunt întotdeauna acolo, gata de amenințări şi hărțuire, mergând până la a „elimina" sau la a arunca în spatele gratiilor pe cei care „nu au fost cooperanți", punând astfel definitiv capăt cercetărilor acelor oameni.

Controlul gravitației - secretul farfuriilor zburătoare

În timp ce am început să adun laolaltă această carte, am încercat să mă gândesc la toate articolele excelente pe care le-am citit în diverse publicații „de circuit închis" ce vorbeau despre OZN-uri şi gravitație şi despre cum farfuriile zburătoare reuşesc să funcționeze pe baza unor principii cosmice pe care noi trebuie să ajungem să le replicăm (recent se pare că militarii au dat peste măcar o parte din secret şi au început testele de zbor cu propriile lor nave antigravitaționale în Area 51, din Deşertul Nevada).

Dând jos de pe un raft un exemplar din cartea lui Ray Palmer, „Farfurii zburătoare", am reuşit după numai câteva minute să localizez o poveste care stătea de mult în mintea mea. Scrisă de cercetătorul Lowell Perkins, articolul „Controlul gravitației - secretul farfuriilor zburătoare" era de o atât de mare avangardă în încercarea de a

desface problema felului în care OZN-urile zboară, încât am decis să o public în întregime aici, în această carte.

• • •

Vom începe cu ceea ce dă naştere gravitaţiei. S-a descoperit că particula nucleului din atom produce această forţă de atracţie. Un atom de fier fără această particulă este ca oricare atom de fier, doar că nu are masă. Yoghinii spun că reuşesc să leviteze prin mărirea ratei de vibraţie a aurei lor. Dacă este adevărat, atunci înseamnă că scuturând foarte repede un obiect, vei putea să rupi forţa gravitaţiei.

Magnetismul din magneţii permanenţi este cauzat de acţiunea electronilor în orbitele lor. Magneţii artificiali sunt făcuţi din aluminiu, nichel, cobalt şi fier. Nu e nevoie să faci magneţi din metale în stare pură. Cei ceramici sunt făcuţi din carbonat de bariu şi oxid de fier. Dr Saxl, de la Tensitron Inc., a făcut un experiment ce a dezvăluit că un pendul îşi încetineşte mişcarea în prezenţa unei sarcini de voltaj mare. Acest fapt indică o relaţie semnificativă între electricitate şi gravitaţie. Este foarte probabil ca acele două particule să interacţioneze una cu cealaltă. În ceea ce priveşte farfuriile zburătoare ce sfidează câmpul gravitaţional: un cal a fost ridicat aproximativ trei metri de la pământ în momentul în care un OZN a trecut pe deasupra lui. Fermierul care ţinea hăţurile nu a fost afectat, dovedindu-se

astfel că nu era din cauza unui curent de aer. într-o altă apariție OZN, apa de pe o suprafață de 76 de metri pătrați a fost ridicată la o înălțime de un metru. Luna acționează la fel asupra mării. Aceste nave ori își extrag puterea din gravitația Pământului, ori au un puternic câmp gravitațional propriu. Cu mii de ani în urmă, o farfurie zburătoare s-a prăbușit la granița dintre China și Tibet. Ocupanții acestei nave spațiale scriseseră istoria lor pe 716 discuri făcute dintr-un aliaj ce conținea o mare cantitate de cobalt și alte metale. Inscripțiile fuseseră făcute pe niște caneluri spiralate ce porneau din centru spre exterior. Discurile acestea vibrau ca și când ar fi avut sarcină electrică sau făceau parte dintr-un circuit electronic. Mulți cred că aceste discuri conțin aliaje relaționate cu câmpul gravitațional.

Am ajuns la miezul acestui articol. Unele substanțe naturale sau artificiale (?) au puterea de a distorsiona câmpul gravitațional al Pământului. Particulele gravitaționale staționare normale pot să fie făcute să treacă prin aliaje și chiar prin mediul înconjurător. Aceste particule pot să fie afectate ori de mișcarea electronilor lor, într-un fel deosebit de cazul magneților, ori prin vibrarea la unison a moleculelor. Dr Bush a făcut niște teste pe diferite substanțe și a descoperit că unele aveau o slabă rată de cădere și respingeau căldura fără să aibă mijloace chimice sau radioactive pentru aceasta.

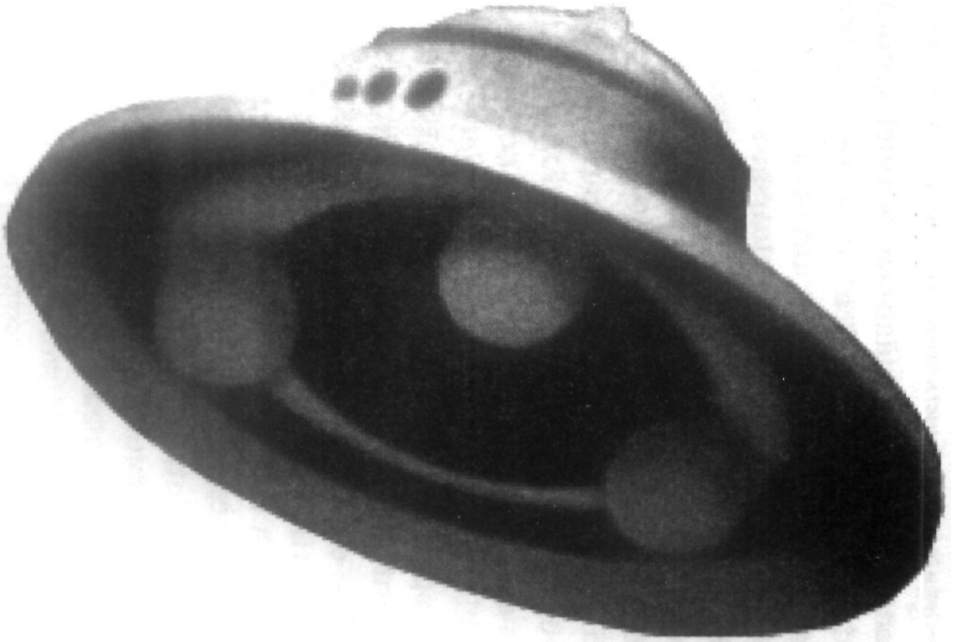

Prin telescopul său de aproximativ 15 cm din California, George Adamski a făcut multe fotografii uimitoare în care apăreau nave spațiale extraterestre cu echipaj complet, a spus el.

Sunt sigur că raportul său publicat în anii '20 este ignorat de guvern. Alte două teste privitoare la substanțele ce distorsionează câmpul gravitațional se pot găsi în efectele asupra busolei dacă se utilizează o scară de măsurare a unei greutăți cunoscute pentru a vedea dacă se schimbă greutatea busolei. Acest din urmă test nu este foarte sensibil şi funcționează doar în locul unde se află zona distorsionată din punct de vedere al gravitației.

Vortexul Oregon este cauzat de o aglomerare de roci ce afectează câmpul gravitațional. Unele dintre efectele lui sunt: busolele nu funcționează, lumina este distorsionată - dovedită de fotografii, electricitatea este influențată şi obiectele sunt trase înspre centrul zonei. Un amănunt foarte important: bucăți de hârtie aruncate în sus tind să cadă pe o direcție spiralată, vă aduceți aminte de canelurile spiralate de pe discuri?! De asemenea: „A rămas încă nerezolvată întrebarea dacă componentele conglomerate ale marii spirale se află într-o poziție de revoluție vizavi de centrul gravitațional sau dacă ele se mişcă de-a lungul liniilor spiralate. Dacă încercăm să acționăm în sensul invers distanței ridicate la puterea a 5-a, în loc să acționăm invers față de pătratul distanței, vom sfârşi prin a avea o mişcare spiralată în locul uneia eliptice sau circulare, precum mişcarea orbitațională”.

Iarba, acolo unde OZN-urile aterizează, este culcată ca şi când ar fi acţionat asupra ei o forţă spiralată.

Rotaţia este în mod clar implicată în sistemul de propulsie a anumitor OZN-uri. Unii oameni au auzit sau au văzut dispozitive rotative funcţionând în structura acestor nave. Unui martor i s-a arătat o coloană ce se rotea în centrul farfuriei zburătoare şi i s-a spus că este sursa de energie. I s-a spus, de asemenea, că ceea ce o face să funcţioneze este „designul coloanei şi combinaţia perfectă a elementelor".

Viteza de rotaţie era direct proporţională cu cantitatea de energie cerută. Acest dispozitiv rotativ ar putea să fie o turbină cu câmp gravitaţional. În alte tipuri de OZN-uri, coloana centrală nu se roteşte. Deasupra farfuriei zburătoare se află un disc mic ce se roteşte foarte rapid în momentul în care nava îşi ia zborul. Este foarte probabil să fie un altfel de design al dispozitivului de producere a energiei, însă care să se bazeze pe acelaşi principiu.

Manuscrise antice, indiene, vorbesc despre astfel de maşinării ca fiind utilizate pe Pământ în trecutul îndepărtat. Alte zone ce conţin roci care distorsionează câmpul gravitaţional au fost găsite în: Beulah, Colorado, în Camp Burch, care este o tabără de vară abandonată a Boy Scout-ilor. Aceasta se află în munţi, la o depărtate de 30 de mile vest faţă de

Pueblo. Lake Walles, Florida la Spook Hill. Primii oameni care s-au aşezat în zonă cunoşteau acest loc. Amănunte despre Spook Hill pot fi obținute de la Camera de Comerț din Lake Walles, P.O. Box 191-F, Lake Walles, Florida. Bătrânii din zonă spun că nu au văzut niciodată un aligator în apropierea lacului. Animalele ocolesc şi ele Vortexul Oregon. Un alt loc este Piercy, California, în Confusion Hill. Acolo se pare că apa (poate că într-adevăr aşa este) curge în sus. Piercy se află la 190 de mile nord de San Francisco.

Ruidoso Downs, New Mexico, deasupra oraşului. Acest loc a fost investigat de APRO (Organizația de Cercetare a Fenomenelor Aeriene, nota trad.) şi s-a dovedit a fi fals. Santa Cruz, California, în apropierea Branciforte Drive. Un alt loc este în Siskiou Moutains, la o depărtare de 45 de mile de Vortexul Oregon. England în Munții Snowdon, aflați în North Walles. Zone de distorsionare a câmpului gravitațional lunar au fost descoperite de sondele trimise pe Lună.

Ringing Rocks, Pennsylvania, aici nu a fost măsurată nici o distorsionare a câmpului gravitațional. Considerate ca fiind foarte interesante, aceste roci sună când sunt lovite şi au, de asemenea, în componența lor fier şi aluminiu. Într-un caz ce implica un OZN prăbuşit s-a descoperit că o bucată din el sună când era lovit. Un loc similar în Rusia are roci care cântă.

OZN-uri vs Forța gravitațională

De fapt, de multă vreme cercetătorii OZN au dezbătut realizarea „ridicării de la pământ" cât mai bine şi mai uşor, ca să nu vorbim despre găsirea unor metode mai economice pentru a străbate distanțe fără folosirea benzinei şi a kerosenului, a căror ardere distruge resursele naturale ale planetei noastre şi poluează aerul.

Strălucitul scriitor englez Leonard G. Kramp a fost cu mult înaintea timpului său atunci când a scris, în 1955 *Spațiul, Gravitația şi farfuriile zburătoare.* Membru al Societății Engleze Interplanetare, Kramp a citit foarte atent tot ce se scrisese până atunci despre comportamentul şi tiparele aeriene ale OZN-urilor, cu toate că colegii săi, în mod sigur, luau în derâdere credința sa radicală în navele extraterestre. În mod sincer, Kramp, a simțit că principiile ce stau la baza rachetelor nu vor putea niciodată să-l facă pe om să călătorească foarte departe în spațiu. În niciun caz mai departe de granițele sistemului nostru solar. În ciuda faptului că felul în care manevrele OZN-urilor par să sfideze legile gravitației, abilitatea lor de a face viraje strânse şi a se opri instantaneu este binecunoscută.

Kramp era sigur că multe din mărturisirile despre aparițiile OZN-urilor sunt legitime, şi nu halucinații sau farse. A fost convins că, dacă

studiază mii de cazuri din întreaga lume, va găsi un tipar definitoriu ce îi va furniza amănunte despre mijloacele lor de zbor.

Kramp s-a aruncat în munca asiduă de a intervieva martori şi a compila toate datele brute ce i-au căzut în mâini. În cele din urmă a fost sigur că a găsit răspunsul: într-un fel sau în altul, ocupanţii farfuriilor zburătoare descoperiseră mijloace prin care să sfideze gravitaţia.

„Dacă cineva ar putea să elimine forţa gravitaţiei", spunea el, „ar fi posibil să facem multe lucruri minunate din moment ce, fără greutate, obiectele pot să fie propulsate spre cer de către o forţă foarte mică. Printr-o metodă ce produce antigravitaţie, o rachetă poate să fie aruncată în afara Pământului, în loc să fie atrasă de acesta". Cercetările de mai târziu au indicat faptul că controlul forţelor gravitaţionale le poate permite ocupanţilor acestor nave să poată să facă „manevre" imposibile, fără să fie ucişi de îngrozitorul număr al forţelor „G" ce apare la întoarcerile în unghi drept şi la uimitoarele acceleraţii la care au asistat martorii apariţiilor OZN-urilor. Teoria lui Kramp spune că ocupanţii acestor nave nu simt nici un disconfort în timpul manevrelor dacă un câmp gravitaţional ar putea fi creat în jurul aparatului de zbor.

Cu toate că există tendinţa de a ridiculiza mărturisirile unor oameni contactaţi de OZN-uri

SPACECRAFT OF THIS AGE-USING SPACE LINETT AS THE CATALYST FOR THE INTERCHANGEABLE FORCES OF ELECTRO-MAGNETISM AND GRAVITY

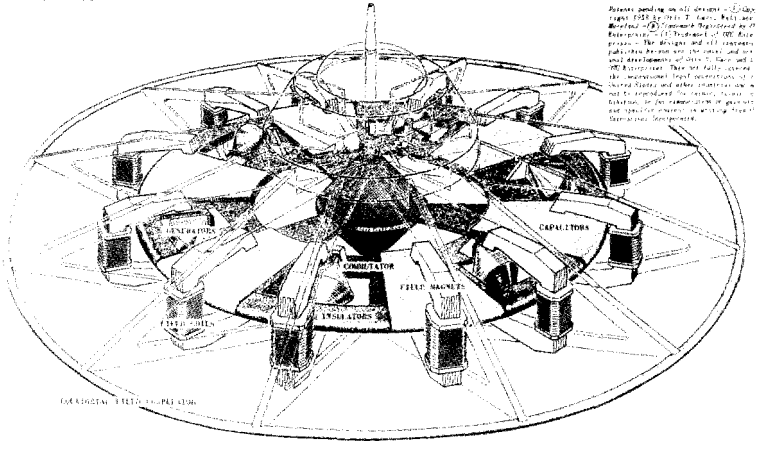

The OTC-X1

Trademark of OTC Enterprises Inc.

precum regretatul George Adamski, Kramp nu s-a grăbit să tragă concluzii. A acceptat drept legitimă o mare parte din spusele lui Adamski, subliniind faptul că au fost văzute nave similare ca formă şi dimensiune - şi da, chiar fotografiate - în diverse locuri de pe întreg mapamondul. De fapt, Kramp a depus un mare efort în disecţia fotografiilor lui Adamski ce prezentau farfurii zburătoare sub formă de clopot, concluzionând că, din punct de vedere aerodinamic, acestea aveau cel mai bun design pentru zborurile antigravitaţionale din spaţiu.

Farfuriile AVRO

Din câte ştim, complexul militar industrial a început să construiască aparate sub formă de farfurie în timpul anilor '50. Sunt unii care cred că discul zburător ce s-a prăbuşit lângă Roswell, New Mexico, în 1947, este un aparat antigravitaţional de început şi că funcţionarea lui s-ar putea să se bazeze pe conceptele oamenilor de ştiinţă nazişti, realizate în 1942 sau 1943. Acest fapt este destul de îndoielnic, iar cei care s-au aflat la locul prăbuşirii şi au observat atât rămăşiţele navei, cât şi corpurile extratereştrilor nu au avut nici cea mai mică idee că ceea ce era în faţa lor avea o origine extrem de îndepărtată de Pământ.

Aproape fiecare carte despre OZN-uri conţine ori o referinţă, ori o fotografie a aşa-zisei farfurii

Deşi "oficial" s-a presupus că farfuria zburătoare AVRO nu s-a ridicat în aer, rămân speculațiile conform cărora aparatul ce a fost prezentat publicului nu a fost realul McCoy. ci o "machetă", care a substituit aparatul real.

AVRO, ce a fost dezvoltată în Canada de armata americană la mijlocul anilor '50 şi care, se pare, că nu s-a ridicat niciodată de la pământ. Farfuria - sau doar o machetă înşelătoare - se află expusă la Muzeul Transportului Militar din Virginia şi chiar nu arată deloc impresionant. Se spune că s-au cheltuit milioane de dolari de către armata şi forţele aeriene americane pentru a face ca acest disc să zboare, dar, din păcate, a fost o nereuşită. Oricare ar fi adevărul, cercetătorul canadian Laimon A. Mitris emite în, de acum, dispăruta revistă *Saucerian* o altfel de teorie asupra acestui subiect.

Farfuria canadiană sau „mult zgomot pentru nimic”

Cel mai neconvenţional avion al secolului a dat naştere unor titluri controversate în ziarele ce au apărut în ultima lună a anului 1954, făcându-1 pe John K. Public să se îndoiască despre viitorul revistei canadiene *Flying Saucer.* Acest avion, despre care s-a vorbit foarte mult, se pare că nedumireşte nu doar publicul ozenistic entuziast, ci şi guvernul, astfel încât se ridică întrebarea dacă oficialităţile din Ottawa chiar ştiu despre ce vorbesc.

Îmi aduc aminte controversatele declaraţii, apărute în presă, ce au fost făcute imediat după apariţia „farfuriei canadiene” şi cum anumiţi

oficiali s-au grăbit să aducă amendamente atunci când au realizat faptul că şi-au întins unul altuia, încet, încet, o capcană. O situaţie similară s-a dezvoltat la începutul lui decembrie 1954, când C.D. Howe, ministrul armamentului, a făcut câteva declaraţii despre avioane sub formă de farfurie în timpul vizitei sale în Anglia. Nici în ziua de astăzi nu este clar ce spun de fapt declaraţiile lui Howe făcute la sosirea sa în Southampton şi a cui este gafa. Tot ceea ce pot să fac este să pun la dispoziţia cititorului toate faptele şi să-l las pe el să decidă dacă nu este ceva putred în această afacere. Conform ziarelor engleze, Howe a declarat că, timp de 12-18 luni, Canada a lucrat la un proiect de 100 milioane de dolari pentru dezvoltarea acestei nave. Din acest buget, 84 milioane de dolari fuseseră deja cheltuite şi oamenii de ştiinţă au dus „farfuria" dincolo de stadiul de planşă. Oricum, noul avion nu s-a ridicat niciodată de la pământ, decizându-se ca proiectul să fie clasat pentru că, declaraţia lui Howe „nu a satisfăcut scopurilor noastre".

În următoarea zi, Howe a încercat să redirecţioneze subiectul, spunând: „Ceea ce am spus - sau ceea ce am crezut că spun - este că proiectul ar fi costat 100 milioane de dolari dacă ar fi fost dus, în cele din urmă, la îndeplinire". El a mai spus că costurile reale ale proiectului ar fi fost „poate" între 4 şi 5 milioane de dolari. Pe urmă, Howe şi-a stipulat

îndoielile în ceea ce priveşte orice farfurie zburătoare produsă de oricare ţară din lume. „Farfuria canadiană" era „cu formă ovală, având ţevi de eşapament şi nefiind deloc asemănătoare cu desenele din reviste şi ziare". În aceeaşi zi, oficialii Ministerului de Armament au anunţat că nici o centimă din fondurile federale nu s-a cheltuit pe acest proiect al Companiei A.V. Roe din Malton. Departamentul lui Howe a spus, totuşi, ziarelor că s-au cheltuit 10.000 de dolari (conform *Ottawa Evening Journal),* dar nu de către ei.

Toate aceste declaraţii au fost făcute şi publicate de către ziare în 2 şi 3 decembrie. O săptămână mai târziu, Patrick Nicolson, corespondent al *Ottawa Northen News,* a publicat un articol, spunând publicului nedumerit că se continuă lucrul la „Proiectul Y", indiferent de declaraţiile făcute de Howe în Anglia. Articolul mai spune că cheltuielile au fost partajate 50-50 de către Compania A.V. Roe şi guvern. În 29 decembrie, Howe a făcut o altă declaraţie. De data aceasta, la Ottawa. Proiectul farfuriei zburătoare a fost abandonat, spunea el, din cauza faptului că experţii aeronautici se îndoiau că maşinăria va funcţiona. De data aceasta, bugetul proiectului era de 75 milioane de dolari.

Nici până acum Ottawa nu a negat povestea lui Nicolson, iar Compania A.V. Roe a păstrat o tăcere mormântală. Opinia mea personală este că

„Proiectul Y" al canadienilor nu a fost niciodată abandonat şi că încă se lucrează la el. Declaraţia lui Howe, despre cele 12-18 luni acordate muncii la acest proiect, este falsă şi înşelătoare. Canadienii au primit primele veşti despre „farfuria A.V. Roe" în 11 februarie 1953 şi la acea vreme se realizase deja o machetă din lemn şi de câtva timp se făceau cercetări în acest sens. În 1953, se ştia despre faptul că costurile acestui proiect ar fi mari, dar constructorii nu s-au lăsat descurajaţi. Conform reporterului *Toronto Star,* cel care a dezvăluit această poveste, un om de ştiinţă al guvernului i-a dat informaţia ce spunea că ar fi nevoie de doi ani pentru ca prototipul „farfuriei" să se ridice în aer. Cei doi ani au trecut de la momentul la care a fost făcută declaraţia şi mi se pare ridicol faptul că proiectul a fost abandonat după câţiva ani de cercetare şi muncă îndârjită. Chiar le-au trebuit acestor domni 2 sau 3 ani să vadă că farfuria nu foloseşte scopurilor lor? Pot să vândă gogoşi multor oameni... dar nu tuturor.

Misterioasa dispariţie a lui T. Townsend Brown

Majoritatea cercetătorilor OZN şi-l aduc aminte pe T. Townsend Brown ca fondator al Comitetului Naţional de Investigaţii pentru Fenomenele Aeriene, o organizaţie din Washington DC, care a făcut un lobby asiduu pentru efectuarea

investigaţiilor asupra OZN-urilor de către Congresul American. NICAP (Comitetul Naţional de Investigaţii pentru Fenomene Aeriene) - ce număra la un moment dat 7.000 de membri - a fost condus, mai târziu, de către maiorul Donald E. Keyhoe, un autor de cărţi despre OZN foarte popular ce stabilise nişte „contacte din interiorul" Capitoliului Naţional, în special în cadrul Pentagonului, de unde obţineai foarte greu informaţii despre OZN-uri.

T. Townsend Brown era mai degrabă un inventator decât un practician ozenistic. Simţindu-se mai în largul său în faţa planşei de desenat decât răsfoind printre dosare ce conţineau cazuri ozenistice nerezolvate. Realizator al unui talk-show de radio, Tom Valentine publicase cu câţiva ani în urmă un articol în ziarul său, *National Exchange,* privitor la scrierile lui Rho Sigma, care a fost implicat în cercetări aerospaţiale de peste 40 de ani şi care la vremea respectivă era consultant cercetător pe lângă Senat şi membru al AIAA. Cenzurată de către editori aici, în Statele Unite, cea mai importantă lucrare a lui Rho despre antigravitaţie este disponibilă doar în limba germană. Publicată sub titlul de *„Forschung in Fesseln" (Cercetări legate),* studiază în profunzime munca lui Brown, încercând să verifice cât mai mult posibil din ceea ce însuşi omul de ştiinţă a încercat să dovedească încă din 1920, în special faptul că

„condensatorul este legătura folosibilă în electrogravitică, precum este bobina în electromagnetică". Articolul din *National Exchange* adună laolaltă cercetările lui Brown, după care pune în discuţie munca unei alte figuri controversate care este John R.R. Searl, cel care a încercat să construiască un disc al cărui zbor se pare că a fost realizat cu succes. Primele experimente empirice făcute de Townsend Brown aveau caracteristica simplităţii ce marchează cea mai mare parte din salturile ştiinţifice şi se referă la comportamentul unui condensator când este încărcat cu electricitate.

Cea mai mare revelaţie este faptul că atunci când este suspendat liber cu polii pe orizontală, condensatorul, încărcat fiind, a dat naştere unei mişcări înainte către polul pozitiv. Poziţionarea inversă a cauzat inversarea direcţiei de mişcare. Dezvoltările ulterioare ale implicaţiilor date de acest fenomen au ilustrat un efect antigravitaţional. Când a fost balansat radiant şi pe urmă încărcat, condensatorul s-a mişcat. Dacă polul pozitiv este orientat în sus, condensatorul se mişcă în sus (i.e. devine „mai uşor"). Dacă polul pozitiv este orientat în jos, acesta se mişcă în jos (devine „mai greu"). Aceste două simple experimente demonstrează ceea ce acum este cunoscut drept efectul Biefeld-Brown. După cunoştinţa noastră, este prima metodă descoperită ca afectând câmpul

gravitațional prin mijloace electrice şi ar putea să conțină sămânța controlului gravitației de către om. Intensitatea acestui efect este determinată de cinci factori.

1. *Separarea plăcilor condensatorului-plăci mai apropiate, efect mai mare;*
2. *Mărirea factorului „K", efect mai mare („K" este măsura capacității unui material de a stoca energie electrică sub forma unei forțe elastice):*
3. *Cu cât este mai mare suprafața plăcilor condensatorului, cu atât se obține un efect mai mare;*
4. *Cu cât se măreşte voltajul (potențial) şi diferența dintre plăci, cu atât se măreşte efectul;*
5. *Cu cât este mai mare masa materialului dintre plăci (dielectric), cu atât se măreşte efectul.*

Acest din urmă factor este cel mai de neexplicat din punctul de vedere al electromagneticii şi cel care furnizează conexiunea cu gravitația. Pe baza unor cercetări experimentale ulterioare, în 1926, Townsend Brown a descris ceea ce el numea „maşină spațială" - o metodă de zbor prezentată drept experiment în timpul în care avioanele propulsate cu motor erau încă într-un stadiu primitiv. Mai mult, dacă luăm în considerare faptul că mişcarea este produsă fără părți mobile, putem intui faptul că controlul unui astfel de mecanism sau vehicul ar fi posibil prin guvernarea

direcţiei şi magnitudinii polarităţilor ce înconjoară obiectul.

Ştiind că ,,farfuria" se mişcă întotdeauna către polul său pozitiv, controlul este realizat prin simpla variaţie a orientării sarcinii sale pozitive. Aceasta se realizează mai degrabă prin schimbarea sarcinilor decât prin controlul dinamic al suprafeţelor. Direcţia mişcării ar fi o sumă vectorială a direcţiei şi cantităţii sarcinilor negative şi pozitive ce acţionează ca un tot unitar.

Brown a dezvoltat o metodă de propulsie electrostatică ce se mişca în cadrul unei machete în jurul unui pol staţionar (Brevetul numărul 2.949.550). Se pare că nu exista nici o limită de viteză când acesta funcţiona hibrid şi maşinăria trebuia să fie oprită înainte de a se dezvolta inerţia necesară să-şi ia zborul. Există destul de multe dovezi că unele OZN-uri sunt vehicule ce utilizează o formă de control al gravitaţiei cu ajutorul voltajului mare, similar efectului „Biefield-Brown". Câteva indicii din rapoarte despre OZN-uri sunt date mai jos:

„... Astfel de scrieri vorbesc despre o paletă de viteze de la plutire staţionară până la viteze mai mari decât pot să dezvolte rachetele din zilele noastre. Schimbările în mişcare, direcţie şi forţele rezultante par să fie dincolo de capacităţile oricărui vehicul cunoscut nouă, operând în interiorul cadrului acceptat în mod curent al fizicii newtoniene. Acceleraţiile din interiorul acestui sistem de gândire,

ar impune forţe imposibil de suportat pentru oricare dintre ocupanţii unui astfel de vehicul". De fapt, nici o forţă nu ar fi simţită, deoarece „nava, ocupanţii ei şi încărcătura răspund în mod egal ca un tot unitar la valul de distorsionare a câmpului gravitaţional". Rapoartele despre apariţiile nocturne descriu, de obicei, un halou, de obicei albastru sau violet, în jurul marginilor obiectului.

Fizicienii spun că un astfel de halou este caracteristic unei descărcări electrice de înalt voltaj. Descrierile ce vorbesc despre formele sau performanţele acestor nave indică o încălcare a tuturor principiilor aerodinamice cunoscute în mod curent. Aceste obiecte se pare că au o independenţă faţă de fluidul - aer (în anumite cazuri apa) - prin care ele se mişcă. Acestea par să nu aibă nevoie de suprafeţe cu forme speciale ca să interacţioneze dinamic cu fluidul pentru a genera diferenţe de presiune, astfel ele putând să „plutească".

Aerul ionizat generat de polul pozitiv, aflat în faţa discului, tinde să creeze un vid parţial - un fel de zonă-tampon - făcând ca aerul din faţa obiectului în mişcare să se dea la o parte. (Aici noi intuim că aerul este condus de un câmp electrostatic aflat într-un fel sau în altul în interacţiune cu câmpul gravitaţional al Pământului). *Nu este nevoie de aer ca să se ridice de la pământ.*

De-a lungul acestei cărţi se găseşte o serie de articole folositoare pentru cei care doresc să

investigheze mai în adânc. Partea următoare vorbeşte mai în detaliu despre variaţii naturale şi induse ale constantei gravitaţionale. Dr Erwin J. Saxl a pus la punct un sistem foarte precis pentru testarea în condiţii dinamice a constantei gravitaţionale. Utilizând o fotocelulă, a măsurat cu acurateţe de microsecunde timpul necesar balansării unui pendul de-a lungul unui arc de cerc. De fiecare dată, pendulului i s-a dat acelaşi impuls de start, dar perioada balansului varia. Toţi ceilalţi factori fiind constanţi, forţa gravitaţiei trebuie să fi fost variabilă. Dr Saxl a încărcat apoi pendulul cu electricitate şi a obţinut variaţii mai mari. Repetarea testelor a confirmat că unui pendul încărcat pozitiv îi ia mai mult timp să se balanseze de-a lungul arcului de cerc decât unuia încărcat negativ.

John R. R. Searl

În 1949, John R.R. Searl a remarcat faptul că un un mic EMF se produce prin rotirea unor părţi metalice din cadrul unor motoare şi generatoare electrice. Sarcina negativă se acumulează înspre exterior şi sarcina pozitivă înspre axa de rotaţie.

„...Concluzia sa era că electronii liberi din metal erau împinşi în afară de forţa centrifugă, iar câmpul static din metal producea o forţă centripedă. Astfel că el s-a decis să construiască un generator care se baza pe acest principiu. A luat un disc rotor segmentat la periferia căruia a trecut nişte electromagneţi. Electromagneţii au fost

energizaţi de rotor şi aveau scopul să mărească EMF-ul".

În 1952 s-a construit primul generator, care avea aproximativ 3 metri în diametru. A fost testat în aer liber de către Searl şi un prieten. Structura generatorului a fost pusă în mişcare de un motor mic. Dispozitivul a produs puterea electrică dorită, dar la un potenţial neaşteptat de înalt. La o viteză mică a structurii generatorului s-a produs un potenţial de ordinul 10 la puterea a 5-a volţi, aşa cum era indicat de efectul static asupra obiectelor din apropiere. Un miros de ozon şi sunete caracteristice au venit în susţinerea concluziei.

Neaşteptatul s-a întâmplat. În timp ce mărea viteza, generatorul s-a ridicat de la pământ la o înălţime de aproximativ 15 metri, rupând cablurile cu care era legat de motor. A stat acolo sus pentru o bucată de vreme, continuând să-şi mărească viteza, şi un halou de culoare roz a început să-l înconjoare. Ionizarea aerului a avut totuşi o presiune mai redusă, adică de aproximativ 10 la puterea a 3-a mm/Hg, mai interesant decât aceasta a fost efectul secundar; a făcut ca receptoarele radio din zonă să pornească de unele singure! Aceasta s-ar putea datora descărcării ionice sau inducţiei electromagnetice. În final, din fericire poate, viteza întregului generator a crescut atât de mult, încât se crede că şi-a luat zborul în spaţiu. Din acea zi, Searl şi ceilalţi au făcut zece

sau mai multe nave mici zburătoare, mai multe fiind pierdute în mod similar, ei reuşind să dezvolte în cele din urmă o formă de control al lor. Nave mai mari au fost, de asemenea, construite cu un diametru de aproximativ 12 până la 30 de metri. Primele prototipuri ale acestor maşinării au dat naştere multor speculaţii, precum natura şi originea aşa-ziselor „farfurii zburătoare". Generatorul inelar potenţial ultraînalt produs de Searl fiind mai puternic decât potenţialul de ionizare, produce o rupere a aerului la câţiva metri de carcasa navei ce acţionează ca un electrod pozitiv. Partea negativă a generatorului este conectată la periferia discului şi este izolată de carcasă. Astfel, câmpul ce se află la terminalul negativ pierde electroni şi ionii ce rezultă sunt azvârliţi în afara terminalului cu o viteză foarte mare. Electronii trec prin generator, constituind, astfel, curentul necesar generatorului şi furnizând sarcină pentru terminalul negativ, care dă naştere ionilor din aerul ce înconjoară marginea navei. Nava, prin urmare, este învăluită de vid.

În generatoarele cu tensiune înaltă obţinută, potenţialul maxim este limitat de ruperea ionilor din aer. Apar fulgere şi energia acumulată este astfel pierdută. Geometria şi aranjamentul bobinelor în generatorul lui Searl este astfel făcut, încât fulgerele sunt eliminate în vid, ceea ce le face imposibile. Este necesară alimentarea externă cu

energie pentru mărirea potențialului. Cu cât se măreşte stratul de vid din jurul navei, cu atât mai puțin este nevoie de energie exterioară ca să menții potențialul. În felul acesta, generatorul ajunge la potențialul la care are loc efectul Searl, iar dispozitivul îşi produce propria energie odată cu instalarea fenomenului de levitație. Pe baza acestei teorii, forțele ce apasă pe „fabrica" spațială la nivelul acestui potențial nu pot fi egalate de magnetismul care pluteşte ca într-un circuit între aer şi navă. „Fabrica" spațială are o întrerupere ca să alimenteze generatorul, care, la rândul său, întăreşte câmpul".

Generatorul, în acest moment, trebuie să creeze un flux sau un curent eteric de-a lungul liniilor câmpului electric, aşa cum sunt reprezentate în mod obişnuit. Direcția curentului eteric este totuşi în interiorul sarcinii pozitive şi în afara sarcinii negative. Aceasta se deduce din teoria lui Schappeller. Tipul de câmp şi rețeaua de efecte ce acționează asupra câmpului navei cumulate cu câmpul gravitațional al Pământului dau naştere condițiilor necesare ca densitatea eterului dedesubtul navei să fie mai mare decât cea de deasupra ei. Astfel, nava este aruncată foarte puternic în afara planetei şi ca să o opreşti din țâşnirea ei în spațiu, câmpul navei trebuie să fie în mod intenționat perturbat sau limitat. În condiții de zbor nava este aruncată în afara

Pământului aşa cum ţâşnesc stropii din coaja unei portocale strânse între degete. Acceleraţia este enormă, dar din moment ce toate obiectele asociate cu nava sunt legate cu aceasta prin intermediul câmpului, nu apare nici o distorsiune şi pasagerii sunt astfel în siguranţă.

Viteza nu are nici o limită din cauză că nava nu are inerţie. S-ar putea, din câte ştim noi, să nu existe nici o limită. În mod convenţional, ar trebui să spunem, cu precauţie totuşi, că limita ar trebui să fie mai jos decât viteza luminii. Despre ceea ce este dincolo de ea nu se ştie foarte mult ca să îţi permiţi un risc, dar din moment ce navele îşi poartă propriul lor spaţiu cu ele, teoria relativităţii devine astfel de neaplicat (Altfel spus, aceste nave nu călătoresc prin spaţiu, *ci îl ocolesc!).* Principiul rachetelor este cam primitiv şi a fost foarte puţin dezvoltat de la momentul rachetelor V2 germane.

Cu siguranţă că a fost ocolit de anumite echipamente foarte deştept, dar rămâne clar faptul că rachetele sunt în cele din urmă produsul războiului şi reflectă modul de gândire a omului de pe Pământ, ci nu a omului ce aparţine Universului. Navele lui Searl nu pot fi folosite la bombardamente, din moment ce bombele nu pot să fie lansate în afara câmpului navei. Se presupune, de asemenea, că fluxul de energie stabilizează elementele instabile, astfel că bombele nucleare devin nefolositoare (încă nu s-a făcut o cercetare exactă în acest sens).

Lucrările timpurii ale lui Albert Einstein sunt deseori citate de cei care încearcă să discrediteze existența „eterului" sau a controlului gravitației. Amintim, totuşi, aici faptul că Einstein a trăit 40 de ani buni după ce şi-a publicat Teoriile Relativității şi foarte puțin din lucrările sale de la sfârşitul vieții au fost lăsate să fie publicate. În luna august a anului 1976, într-o scrisoare către acel reporter, Rho Sigma spunea: „... Problema este că textele din cărțile noastre sunt incorecte. Einstein însuşi a revenit către sfârşitul vieții sale asupra problemei eterului, dar părerile sale schimbate, acum, ar fi anulat câteva din teoriile sale publicate în cărți, ceea ce devenea deranjant pentru oamenii de PR, care au încercat să-l prezinte pe Einstein drept geniul universal, când, de fapt, nu era aşa. Un geniu matematic, da. A fost. Dar inclusiv Einstein era un muritor ca noi toți. Supus eşecului şi erorilor. Din moment ce, cel puțin în ştiință, l-am abandonat pe Dumnezeu, El trebuia să fie înlocuit de oameni precum Einstein. Doar prin studierea documentelor originale (în acest caz în germană, din moment ce Einstein avea 51 de ani când locuia în Germania şi Elveția) poate cineva să facă o comparație cinstită şi exactă între ceea ce se pretinde în textul cărților şi faptele reale. Dovada fizică este aici...".

• • •

Cinstit vorbind, nimeni nu ştie, se pare, dacă Brown sau Searl sunt astăzi, într-adevăr, în viață.

Cu toate că nici un om nu este veşnic tânăr, eu am aflat din „sursele mele" că amândoi au fost în mod repetat hărţuiţi pentru că încercau să culeagă roadele unei noi forme de energie ce ar fi făcut lumea în care trăim mai bună şi în care să ne ducem traiul mai confortabil fără atât de mult stres şi fără să îndurăm presiunea zilnică în a ne plăti facturile de electricitate, în a ne cumpăra benzină. Să putem călători în toate locurile minunate pe care le visăm fără să ne gândim la banii pe care trebuie să-i plătim.

A fost visul lui Tesla să facă această sursă de energie disponibilă tuturor, fără nimic în schimb (reţineţi că nu voia nimic pentru el însuşi!). Aşa cum vom vedea în următoarele capitole există încă - mulţumind lui Dumnezeu - oameni care mai vor astăzi să vadă visul lui Tesla devenit realitate.

Nikola Tesla nu era pământean

În fiecare secol, cam de aproximativ 12 ori, se întâmplă să apară, dintre milioane, un individ care datorită inteligenței, moralității sale şi principiilor umanitare iese în evidență. Nikola Tesla cu greu poate fi catalogat inclusiv în acest fel. Nu doar că a fost o persoană ce avea o strălucire aparte, dar a reuşit să-şi controleze curajul necesar pentru a se lua în piept cu oficialitățile şi să nu se îndoaie sub presiunea exercitată de acestea nici măcar în timpul cutremurătoarelor sale greutăți financiare. S-au scris mai multe cărți decât poate cineva să împrumute de la bibliotecă sau să cumpere de la casele de editură specializate ce studiază lucrările sale cărți care ne oferă o privire asupra invențiilor lui Tesla şi a contribuțiilor pe care le-a adus principiilor ştiințifice ce au îmbunătățit viața întregii umanități.

Multe dintre acestea sunt chiar „profunde" şi trebuie să le parcurgi foarte atent pentru a putea prinde inclusiv cea mai mică scânteie de cunoaştere metafizică. Cu toate acestea, există

doar puţini oameni care cunoşteau originile şi rădăcinile lui Tesla, ce sunt mult mai „fantastice" decât am fost lăsaţi să credem prin intermediul acestor cărţi şi a referinţelor didactice.

Margaret Storm, din Baltimore, este probabil cea care a făcut cele mai exhaustive cercetări asupra vieţii private a lui Tesla, investigând cunoştinţele celor câţiva indivizi care l-au cunoscut personal pe Tesla. Cu câţiva ani în urmă, Storm a adunat laolaltă toate notele sale într-o carte publicată, pe banii ei, cu titlul Î*ntoarcerea porumbelului.*

Din păcate, aceasta nu a fost distribuită în afara unui cerc restrâns al New Age-ului, cu toate că toţi cei care au citit manuscrisul (tipărit în culoare verde pentru a ridica vibraţia cititorului) spun că este o capodoperă pentru cei interesaţi să devină fiinţe de lumină pe această planetă în lupta cu forţele întunericului ce ne înconjoară şi ne ameninţă în fiecare clipă capacitatea noastră de a face această lume un loc mai bun.

Cu toate că ar fi fost mai uşor să rescriu documentul lui Margaret Storm şi să-l fac să treacă drept al meu (din moment ce aproape a fost uitat de toată lumea), etica m-a oprit. La urma-urmei, „etica" este parte din ceea ce suntem noi în lumină şi ne ajută în bătălia noastră zilnică împotriva celor care ne ameninţă propria noastră libertate. Chiar dacă acum ne aruncăm privirea asupra cuvintelor acestei foarte

curajoase femei ce ne dezvăluie multe amănunte despre viața acestui om remarcabil.

• • •

Nikola Tesla nu era un pământean. Ființele din spațiu au declarat că un copil de parte bărbătească s-a născut la bordul unei nave spațiale care în iulie 1856 zbura dinspre planeta Venus către Pământ. Acest băiețel a fost numit Nikola. Nava a aterizat la miezul nopții, între 9 şi 10 iulie, într-o îndepărtată provincie montană, în ceea ce era la vremea respectivă Iugoslavia. Aici, în urma unor aranjamente, copilul a fost dat în grija unui om bun şi a nevestei sale, preotul Milutin şi Juka Tesla. Ființele spațiului au furnizat această informație în 1943 lui Arthur H. Matthews, din Quebec, Canada, un inginer electrician care încă din timpul copilăriei sale îl cunoştea pe Tesla.

În 1944, la un an după moartea lui Tesla, regretatul John J. CNeill, pe atunci editor ştiințific la *New York Herald-Tribune,* a scris o excelentă poveste despre viața şi munca lui Tesla, intitulată *Copilul geniu.* Ca reporter, O'Neill l-a intervievat deseori pe Tesla şi avea un mare respect pentru acest supraom, dar O'Neill nu avea cunoaşterea ocultă necesară să interpreteze corect extraordinarele puteri ce-i făceau pe Tesla să fie o figură aparte a lumii noastre. O'Neill a făcut obişnuita greşeală să presupună că Tesla a murit precum un muritor de rând: că munca lui s-a terminat şi că

nu a lăsat în urmă discipoli. Nu se putea o greşeală mai mare din partea lui O'Neill. În primul rând, Tesla nu era un muritor conform standardelor pământeşti: fiind un venusian, este capabil acum să lucreze pe Pământ doar cu corpurile sale subtile, cu o uşurinţă mult mai mare decât o făcea fiind în corpul său fizic. Tesla şi-a antrenat foarte atent anumiţi discipoli care să-i continue munca în planul fizic, sub supravegherea lui după părăsirea corpului lumesc. I-a încredinţat lui Arthur H. Matthews din Canada multe sarcini, dintre care cel puţin două sunt, astăzi, de un interes vital - sistemul de comunicare interplanetară al lui Tesla şi maşina antirăzboi.

Domnul Matthews a construit dispozitivul pentru comunicaţiile interplanetare al lui Tesla în 1947, acesta funcţionând perfect de atunci încoace. Oricum, el l-a acordat doar cu nave spaţiale ce sunt foarte apropiate, pentru că sistemul este totuşi limitat. Matthews încearcă să construiască un dispozitiv mult mai elaborat, care să-i permită să vorbească cu o libertate mai mare din moment ce a încorporat în el multe dintre propriile sale idei inovative. Planurile originale i-au fost încredinţate cu o foarte mare încredere de către Tesla şi, bineînţeles, că nu are nici o intenţie să-l dezamăgească pe acesta din urmă.

Domnul Matthews deţine schemele şi planurile complete ale maşinii antirăzboi şi aşteaptă ca orice naţiune să dobândească curajul de a o utiliza.

Tesla a construit această maşină antirăzboi în 1935, dar dl Matthews a lucrat la ea încontinuu, adăugând destul de multe îmbunătăţiri. Un alt discipol care a fost în mod special instruit de Tesla este Otis T. Carr, din Baltimore, Mariland. Carr a inventat, recent, dispozitive de energie liberă, capabile să dea putere instantaneu oricărei nave spaţiale. Carr a studiat artele în New York, în timp ce lucra ca angajat al unui hotel pentru a se susţine financiar. Deoarece Tesla nu era doar un extrem de bun telepat, ci şi în contact cu forţele christice din planurile superioare, a locuit pentru câtăva vreme în hotelul unde lucra Carr. Pentru început, Carr a fost instruit de către Tesla de-a lungul unei perioade de trei ani, ei doi purtând discuţii zilnice, ce începeau întotdeauna cu momentul în care tânărul îi aducea în cameră lui Tesla un bol de arahide. Arahidele erau pentru porumbeii din New York, pe care Tesla îi iubea aşa de mult.

Uimitoarele realizări atât ale lui Matthews, cât şi ale lui Carr sunt descrise în capitolele următoare ale acestei cărţi. Dar putem să spunem aici, că Tesla nu este nicidecum un spirit dezîntrupat ce încearcă să comunice şi să-i ghideze pe discipolii săi din planurile astrale. Mediumuri care se străduiesc, pentru beneficii financiare bineînţeles, să primească mesaje din planurile astrale au încercat din răsputeri să contacteze spiritul sau

fantoma lui Tesla. Dar Tesla nu este o fantomă şi nu e nici cea mai mică şansă să fie astfel. El era un iniţiat, un venusian, nefiind în nici un caz din lumea pământeană. Bineînţeles că Tesla nu a spus nimănui despre aceste lucruri, dar când a întâlnit o fiinţă de lumină, a început fără nici o greutate o discuţie cu aceasta. Începând cu 1943, atât Matthews, cât şi Carr au continuat, cu mare uşurinţă, munca lui Tesla. Amândoi, când erau întrebaţi despre cum este să înţelegi mai bine munca maestrului lor, răspundeau la fel: „Dacă vrei să înţelegi munca lui Tesla, trebuie să-ţi acordezi mintea la Dumnezeu". Tesla şi geamănul său eteric, Porumbelul Alb, care era tovarăşul său permanent aici pe Pământ, lucrează acum în Departamentul Ştiinţific al Shamballei şi îşi supraveghează discipolii. Dar trebuie să fie foarte clar că acest proces de supraveghere, când este condus de către un iniţiat, nu are nici o legătură cu paranormalul sau cu mediumicitatea. Orice iniţiat îşi supraveghează discipolii; altfel nu ar avea nici un sens evoluţia din cadrul energiilor înalte dacă nu poţi să direcţionezi energiile joase.

Fiecare iniţiat trebuie să aibă discipoli în această lume a formelor materiale. Discipolii trebuie să scrie, să construiască maşinării şi să facă toate lucrurile obişnuite în această lume. Discipolul este un avanpost de conştientă al unui iniţiat. Multe persoane care au lucrat cu Tesla sau care l-au

cunoscut personal, precum John J. O'Neill, şi-au exprimat dezamăgirea privitor la faptul că Tesla nu a lăsat o moştenire de mari secrete ştiinţifice ce să fi putut fi explorate şi, bineînţeles, exploatate. Dar Tesla, venusianul, nu avea nici un secret. Doar pământenii sunt atât de lacomi şi proşti încât să aibă secrete.

Vizitatorii veniţi de pe alte planete şi care străbat zi de zi atmosfera Pământului nu au nici ei secrete. Au un mesaj simplu: *Iubiţi-vă aproapele.* Însă pământenii au ignorat complet acest mesaj de cel puţin 2000 de ani şi continuă să o facă în ciuda dezvoltării New Age-ului ce se bazează pe aplicarea Legii Universale. Această aplicare a Legii Universale este cheia tuturor realizărilor lui Tesla. El a fost un descoperitor şi nicidecum un inventator. Se pare că nu există nici o dovadă cum că Tesla şi-ar fi dezvăluit vreodată în timpul vieţii sale identitatea de venusian. Dar când dezvăluirea aceasta a fost făcută publică prin intermediul domnului Matthews, n-a provocat nici o surpriză majorităţii cercurilor restrânse ale celor interesaţi de Tesla pentru că se ştia deja că cel puţin 10 milioane de oameni venind de pe alte planete au fost infiltraţi în interiorul populaţiei Pământului. Se ştia de mult că marii înţelepţi, de-a lungul secolelor, erau, de fapt, voluntari ai celorlalte lumi. Se pare, totuşi, că pentru o bucată de vreme nici măcar Tesla nu a fost conştient de originile sale.

Oricum, este clar acum că el şi-a înţeles misiunea, care era, de fapt, aceea de a pregăti Pământul pentru epoca sa spaţială. Faptul că i-a spus lui Otis T. Carr atât de multe despre celelalte planete ne determină să credem că era destul de familiarizat cu acest subiect. I-a spus foarte deschis lui Carr că el, Carr, avea destinul de a explora spaţiul. Dându-i lui Matthews planurile şi schiţele dispozitivului de comunicare interplanetară este o altă dovadă că Tesla ştia că celelalte planete erau locuite şi, mai ales, că avea cunoştinţe clare despre faptul că locuitorii lor aveau nave spaţiale. I-a spus lui Matthews că dispozitivul ar trebui să fie construit la câţiva ani după 1938, moment în care navele spaţiale din celelalte lumi s-ar apropia destul de mult de Pământ. Tesla n-a fost niciodată căsătorit şi nu a avut nici o relaţie romantică sau chiar prietenie strânsă cu vreun bărbat sau femeie. Excepţie făcând anumite cazuri în care era vorba de discipolii săi sau urmărea un beneficiu pentru umanitate. Tesla nu doar că a locuit singur în hoteluri, ci chiar a stat închis în spatele uşilor. Ocazional, permitea vreunei menajere să intre în camera sa pentru a face curăţenie. Otis T. Carr, pentru o perioadă de trei ani, a fost vizitatorul zilnic al lui Tesla, acesta din urmă explicându-i tânărului că nu accepta vizite din afară, deoarece oamenii care ar fi intrat în camera sa ar fi coborât vibraţiile spaţiului său intim în care trebuia să

trăiască, să lucreze şi mai ales să comunice cu creatorul său.

Domnul Carr a spus deseori că atunci când intra în camera lui Tesla, aducându-i bolul cu alune nesărate, acesta îl punea să stea pe un scaun şi să se relaxeze timp de o oră sau mai mult. Nu se rostea nici un cuvânt de către nici unul dintre ei. Cu toate acestea, când Carr se ridică să plece, se simţea revigorat. Vibraţiile din cameră îşi făceau treaba, acordând şi purificându-i cele patru corpuri astrale.

Tesla a avut un alt prieten de încredere în persoana lui Boris D. Tanko, un editor din New York. Domnul Tanko a relatat faptul că sâmbătă după sâmbătă obişnuia să-l întâlnească pe Tesla, pentru a lua prânzul împreună, la vechiul hotel Brevoort din josul Fifth Avenue. Un loc faimos pentru rafinata sa bucătărie franceză.

Domnul D. Tanko a apreciat întotdeauna aceste extraordinare întâlniri, cu toate că erau ciudate într-un anumit fel. El spunea că, deseori, amândoi tăceau îndelung la masă şi în final, când Tesla se hotăra să vorbească, începeau să curgă, precum aurul topit, conversaţii revelatoare.

Atât Matthews, cât şi Carr au primit din partea lui Tesla o multitudine de informaţii confidenţiale despre ceea ce urma să devină lumea în cadrul erei sale New Age. Mare parte din aceste informaţii erau legate de spaţiu, de nave spaţiale, de fiinţe ale spaţiului şi de comunicaţii interplanetare.

Când Tesla şi-a părăsit, în 1943, corpul său fizic, era evident faptul că părăsea planurile de manifestare pământeană pentru a intra în vibraţii mai subtile: vibraţii ce erau invizibile pentru omul obişnuit. Aceste vibraţii nu erau la fel pentru Tesla, el fiind un adevărat clarvăzător şi telepat, precum orice iniţiat. Trebuie să spunem, din nou, că acest tip de clarviziune nu avea nimic de-a face cu paranormalul. Acesta din urmă are de-a face cu lumea materială. Tesla nu a fost niciodată „acasă" în acest plan fizic, în care avea de-a face cu materia în formă ei cea mai brută, ci era complet liber doar în lumile subtile.

Cu toate acestea, fiind la 87 de ani, anii cei mai dificili ai acestei planete, Tesla şi-a dus la îndeplinire munca cu asiduitatea şi onoarea gentlemanului care era. O claritate simplă reiese din retrospectiva sejurului său fizic în această lume a materiei, claritate ce apare într-o formă complexă scriitorilor precum John J. O'Neall.

Cu siguranţă, Tesla a acceptat să vină pe Pământ, ca voluntar, pentru a ajuta la naşterea noii ere despre care el ştia că este sinonimă cu era spaţială. Este de-a dreptul evident că marele iluminat Saint Germain a trebuit să aducă fiinţe de pe alte planete, fiinţe ce aveau cunoştinţe despre spaţiu, pentru a putea să controleze aspectele majore ale planurilor pe care le are pentru Pământ.

Tesla a fost desemnat să lucreze la cea de-a III-a Rază a Iubirii în acțiune, Rază ce aprovizionează atmosfera noastră cu electricitate. Primele trei Raze formează cele trei aspecte ale lui Dumnezeu, aşa cum au fost definite de marile religii; ce-a de-a patra Rază minoră ne dă posibilitatea să înțelegem ceea ce numim drept însuşirile lui Dumnezeu. Creştinismul defineşte corect primele trei Raze ca fiind Treimea, reprezentând Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.

Prima Rază, sau substanța Tatălui, derivă din Raza Puterii şi a Scopului; a doua, cea a Fiului, sau a Soarelui, este Raza Iluminării şi a înțelepciunii ce conduce la cea de-a treia Rază, adică la Iubirea înțeleaptă în Acțiune. La început, toți am fost fiii lui Dumnezeu sau scântei ale Marelui Soare Central al Galaxiei. Dintr-un punct de vedere strict ştiințific, aceste prime trei raze ne dau Viață, Lumină şi Electricitate. Cea de-a patra Rază - a Purității, îl duce pe om de la conflict la armonie. Cea de-a cincea Rază aparține ştiinței şi cunoaşterii concrete, dând lumii materiale o bază de funcționare inteligibilă. Cea de-a şasea Rază conferă energie idealurilor şi ideologiilor tuturor oamenilor, indiferent dacă sunt înțelepți sau nebuni. în timpul erei Peştelui, ea a dus la naşterea Creştinismului şi a Bisericilor şi a tuturor felurilor de sisteme economice şi politice experimentale. Pe urmă, vine cea de-a şaptea rază, ce se

manifestă acum; Rază ce a fost activată să transforme umanitatea şi să o elibereze de toate erorile acumulate în timpul celor 19 milioane de ani de luptă începuți odată cu venirea ființelor telurice.

în prezent, precum de secole, toți indivizii care doresc să obțină aşa-zisa cunoaştere ocultă au fost duşi, în mod regulat, în diferite Temple ale Razelor pentru a fi instruiți noaptea, în timp ce corpurile lor fizice dormeau. Aceste temple sunt deschise 24 de ore din 24 în întreaga lume, astfel ca toți învățăceii să aibă acces la ele. Nu trebuie înțeles că este o instruire mistică, ci este complet practică şi destinată să facă planurile fizice mai uşor de trăit şi întreaga complexitate a lor. Această învățătură nu duce la moarte, ci la ascensiunea fiecărui individ.

De exemplu, fiecare mare compozitor de-a lungul erelor a fost învățăcel al Templului. Unii dintre ei au o mai mare capacitate de a îşi activa memoria decât alții. Wagner a fost un elev remarcabil în Templul Muzicii, fiind capabil ca în orele în care era treaz să îşi amintească cu o mare precizie lecțiile de muzică primite în Templu. Povestea lui Lohengrin este unul dintre cele mai bune exemple. Se presupune că Tesla nu a avut acces la Templu doar în orele sale de somn, dar că era în comunicare directă cu acesta şi în timpul în care era perfect treaz. Ceea ce nu este deloc

neobişnuit pentru un elev avansat, mai mult, e o practică normală pentru iniţiaţi. în lumea de dincolo nu există nici o informaţie despre Tesla ca şi venusian, dar se ştie că întreaga rasă venusiană este, din punctul nostru de vedere, o rasă de Iniţiaţi. Totuşi, când fiinţele spaţiului se întrupează, li se creează anumite blocaje mentale pentru propria lor protecţie.

De aceea, dacă un venusian posedă memoria completă a vieţii sale de pe Venus, se descurcă foarte greu în mediul pământean. Nici măcar marele Iniţiat Iisus nu a avut cunoaşterea completă a adevăratei sale misiuni până la vârsta de 12 ani. Atunci a fost luat în India pentru a fi învăţat sub supravegherea Marelui său Maestru, Christ-ul cunoscut în lumile de dincolo drept Lord Maitreya.

John J. O'Neill a scris cea mai detaliată poveste a vieţii şi muncii lui Tesla în *Copilul geniu.* Dar pentru acei cititori care de-abia păşesc pe acest domeniu ar fi folositoare o pauză, aici, pentru o scurtă revizuire a lucrurilor care au luminat calea acestui om ce s-a coborât pe Pământ să aducă electricitate în casele şi uzinele noastre, iluminând întunericul minţii umanităţii. Istoricii au căzut de acord că Nikola Tesla s-a născut la miezul nopţii între 9 şi 10 iulie 1856. Nikola însuşi a spus de câteva ori că nu aceasta este data naşterii sale. Spusele acestea ale lui nu au fost băgate în seamă,

aşa cum s-a întâmplat cu sute de alte mărturisiri ale lui Tesla, datorită faptului că, în anumite cercuri, era văzut ca fiind o persoană un pic nerealistă.

Acest fel de a fi văzut nu-i păta imaginea, deoarece geniul său era atât de respectat, încât i se făcea concesiunea de a nu fi supus standardelor convenționale. I se acceptau micile excentricități şi toane. Ființele spațiului au venit cu vestea că Nikola s-a născut la bordul navei lor în timpul zborului dinspre Venus şi că au aterizat pe Pământ la miezul nopții între 9 şi 10 iulie 1856. Când ființele spațiului spun că Nikola *s-a născut* la bordul uneia dintre navele lor, nu înțeleg prin aceasta o naştere fizică. Procesul de naştere şi de concepție fizică cunoscut pe planeta noastră nu este acelaşi ca peste tot. Metoda sexuală a fost adusă aici după ce spiritele telurice au apărut cu scopul de a perpetua rasa şi pentru a da posibilitatea reîncarnării cu legături karmice. Aceasta a permis datoriilor karmice să fie plătite sub semnul vechii legi ce spunea "Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte".

Pe alte planete, raze de lumină pozitive sau negative sunt utilizate pentru a da naştere materiei ce poate fi însuflețită de o formă de viață în evoluție. Forma fizică are de la început dimensiuni finale. Doar pe această planetă se utilizează acele forme mici de copii, care trebuie să crească.

Djouka Tesla, mama pământeană care l-a îngrijit cu cea mai mare tandrețe pe Tesla, a fost o femeie remarcabilă şi în mod sigur poseda puteri spirituale avansate. Se spune că inclusiv ea era venusiană şi, dacă acest fapt este adevărat, am găsit sursa capacităților sale neobişnuite. Ea era cel mai mare dintre cei şapte copii ai familiei. Tatăl ei era un preot sârb-ortodox. Mama ei a orbit după ce a dat naştere celui de-al şaptelea copil şi Djouka fără să ezite a luat pe umeri sarcina întregii case. Nu a urmat niciodată o şcoală şi nici nu a avut măcar cunoştințe rudimentare de citit sau scris. Cu toate acestea, se simțea în largul ei în cercuri culturale, precum întreaga ei familie. Era o femeie care nu putea nici să scrie şi nici să citească, dar cu toate acestea poseda abilități literare mult peste cele ale unei persoane cu o considerabilă educație. Tesla, însuşi, niciodată nu a refuzat să vorbească despre uimitoarea lui mamă şi povestea cum ea a absorbit ,,după ureche" toate bogățiile culturale ale neamului şi țării ei. Ca şi Nikola, se pare că mama lui avea puterea de a îşi aminti tot ce voia instantaneu. El spunea că mama lui putea să recite, foarte uşor, lungi pasaje din Biblie, putea să spună mii de versuri din poezia neamului ei. Datorită marelui ei interes în ceea ce priveşte poezia a putut Nikola, în perioada lui americană, să găsească timp pentru a traduce şi să publice unele dintre cele mai frumoase poveşti sârbeşti.

Mama lui era de asemenea faimoasă pentru abilităţile sale artistice, deseori exprimate prin intermediul frumoaselor lucruri de mână pe care le făcea. Avea o dexteritate manuală extraordinară şi Nikola spunea că degetele ei erau atât de sensibile, încât putea să facă trei noduri pe o geană chiar şi la vârsta de 60 de ani. Avea o excelentă înţelegere a filosofiei şi, în acelaşi timp, o abordare foarte practică în ceea ce priveşte dispozitivele mecanice şi tehnice. La un moment dat a avut nevoie de un război de ţesut pentru necesităţile din casă, aşa că şi-a construit unul. Niciodată nu s-a văzut pe sine ca un inventator, cu toate că a construit destul de multe instrumente şi dispozitive care să o scutească de muncile din casă. Mai mult, se descurca cu extrem de mare uşurinţă în problemele financiare atât ale familiei, cât şi ale bisericii unde slujea soţul ei.

Tatăl pământean al lui Nikola era fiul unui ofiţer şi, tânăr fiind, s-a pregătit pentru o carieră militară. Dar destul de repede a fost dezamăgit de disciplina care i se impunea şi a dat curs adevăratei sale chemări, cea a literaturii. A scris poezie, articole despre problemele zilei şi eseuri filosofice. Acestea l-au îndreptat uşor înspre preoţie, dându-i posibilitatea să scrie slujbe şi să vorbească de la om la om. El nu s-a limitat doar la subiectele ce ţineau de Biserică, ci a mers mult mai departe şi mult mai adânc, atingând subiecte de interes

național şi local din domeniul social sau economic. Până când Nikola a împlinit 7 ani, tatăl său a avut Parohia de la Smiljan, un sat situat într-o zonă muntoasă din Serbia.

Acesta era mediul în care a crescut băiatul de pe Venus. O viață plină de bucurie, trăită într-o casă frumoasă şi în mijlocul unei familii iubitoare. A trăit într-o zonă magnifică, aproape de natură, a fost un băiat ca oricare altul până la un moment dat, moment în care se preconiza în el supraomul. Şi astfel s-a întâmplat să nu aibă tovarăşi umani, fiind singular, dar nu singur în trecerea lui prin reîncarnarea pământeană. Cei pe care i-a întâlnit de-a lungul vieții sale şi care nu îl înțelegeau simțeau milă față de singurătatea lui. Tesla nu a încercat niciodată să îşi explice situația, pentru că ştia că nu va găsi înțelegere într-o lume străină. Către sfârşitul timpului său în corpul fizic, a trăit în mijlocul unei singurătăți maiestuoase, ascultând întotdeauna vocea tăcerii.

Copil fiind, Nikola nu avea altceva mai bun de făcut decât să rătăcească printre păduri şi pe crestele munților din apropierea casei sale. Micii săi prieteni nu au înțeles sau nu au împărtăşit niciodată iubirea lui pentru copaci, izvoare, păsări, nori, răsărit şi cerul de dinaintea furtunii. Nu au înțeles nici măcar invențiile pe care micul Tesla le realiza. Nikola era tot timpul prins în experimente care eşuau de obicei. Făcându-le cu atât mai

fascinante. Când şi-a trecut în revistă, mai târziu, viaţa, a putut să privească înapoi către liniile de cercetare ce le demarase în copilărie, văzând că acestea l-au dus direct către marile sale invenţii. Pe măsură ce se îndrepta către maturitate, a lăsat să se vadă anumite caracteristici ce ar fi putut să dea de gol originile sale venusiene. Mâinile sale erau neobişnuit de lungi, în special degetele, care erau extrem de sensibile, străbătute fiind de curenţi eterici puternici.

Datorită faptului că era clarvăzător, putea să vadă murdara materie astrală de culoare gri ce iese din mâinile unei persoane obişnuite, un efiuviu de murdărie atât de lipicios, încât poate să adere la structura unei alte persoane, chiar dacă aceasta din urmă ocupă un corp cu vibraţie înaltă. Din această cauză, Tesla se ferea să dea mâna cu cineva, încercând să ocolească astfel de contacte, chiar cu riscul de a fi considerat nepoliticos. În cazul în care era absolut necesar să dea mâna cu anumiţi vizitatori care veneau în biroul său din New York, ţâşnea cât mai repede posibil în baia sa, unde se spăla foarte atent pe mâini şi şi le ştergea cu un prosop curat ce era înmânat de asistentul său şi pe care îl folosea o singură dată. Nikola avea nişte ochi de un albastru deschis cu o privire ce te pătrundea, precum cea a unui iniţiat. Avea o respiraţie corectă, ceea ce un pământean cu greu ajunge să aibă. Pentru el era un lucru normal

fiindcă în copilărie a descoperit că printr-o respirație adâncă putea să dea corpului său o ușurătate mai mare decât de obicei. La un moment dat s-a simțit atât de ușor, încât a tras concluzia că poate să zboare dacă își pune în cap să o facă. Se spune că el nu a știut în timpul copilăriei sale cât de deosebit era în acest sens. Ajuns la bătrânețe, putea să se decorporalizeze oricând dorea.

A trăit întotdeauna în hoteluri, unde putea să dea ordine să nu fie niciodată deranjat. Tesla folosea proiecția conștientă, precum orice inițiat, și aici nu trebuie să confundăm cu acel tip de proiecție astrală practicat de oamenii obișnuiți. Inițiații utilizează multe tipuri de energii libere eterice într-o modalitate care este întotdeauna corectă din punct de vedere spiritual. Oamenii obișnuiți nu au abilitatea de a utiliza aceste energii sau să le contacteze măcar și de aceea cad foarte ușor în practici periculoase încercând să utilizeze astralul sau forțele mentale joase. Acest fapt duce la o cărare greșită. Cea a transei mediumice. Când Tesla era copil și a descoperit că respirația sa ritmică îi dădea sentimentul că poate să zboare, a început la modul natural și normal să leviteze. Aici este o lecție profundă pentru noi toți, fiind aceeași lecție pe care Iisus a încercat să ne facă să o învățăm. Iisus ne-a avertizat că nu trebuie să ne lăsăm înșelați de aparențe, dacă aceste aparențe determină limite în noi. Întotdeauna limităm ceea ce vedem despre noi. Vedem oameni

îmbătrânind, aşa că îmbătrânim şi noi. Dacă cineva s-ar gândi să întinerească şi tinereţea ar începe să se manifeste în noi toţi, am întineri atât în manifestare, cât şi ca materie. Vedem oameni mergând, aşa că mergem şi noi. Tânărul Nikola a văzut oameni mergând, dar cumva a ştiut în adâncul inimii sale că era o metodă greoaie şi dificilă, aşa că s-a adâncit în sine şi a dobândit *sentimentul* că ar putea să zboare.

Pe urmă şi-a urmat vocea interioară, neţinând seama de exemplul celorlalţi ce se manifestau în jurul său. S-a ridicat de la pământ, a levitat, deplasându-se liber prin aer. Cu siguranţă că newyorkezii ar fi fost surprinşi să îl vadă pe Tesla luându-şi zborul, asemeni tovarăşului său Porumbelul Alb, pe deasupra oraşului. Dar cei care înţeleg şi utilizează levitaţia, pot, de asemenea, să îmbrace o mantie invizibilă. Aşa că oamenii s-au aruncat în a trage concluzii greşite despre ceea ce era considerată excentricitatea acestui mare om de ştiinţă.

Un alt Măreţ pe numele său Iisus a mers pe apă şi încă se mai vorbeşte despre aceasta în zilele noastre. Tesla a considerat că este mai înţelept să nu fie văzut când se ridica de la pământ, ca să spunem aşa.

Unii dintre colaboratorii săi apropiaţi ştiau că el poate levita, dar i-au respectat încrederea. Ar fi bine să punctăm aici faptul că o persoană care levitează utilizând principiul Christic trebuie să

aibă un scop dincolo de acţiunea sa, scop ce, într-un anume fel, trebuie să împlinească planul divin. Nu este deloc permis, din punct de vedere spiritual, să levitezi doar pentru distracţia proprie sau a altora. Levitaţia este utilizată corect doar de cineva care se deplasează în acest fel având un motiv aflat eminamente în slujba umanităţii. Oamenii obişnuiţi se mişcă conform plăcerii şi dorinţelor lor şi în cele mai multe cazuri să-şi satisfacă obiectivele personale ce de multe ori nu sunt necesare. Oamenii obişnuiţi se mişcă din cauza agitaţiei şi a unei inerente incapacităţi de a lucra conform oricărui plan, mai ales al celui divin.

Limitele impuse de metoda mersului au oferit anumite avantaje în trecut. Transportul era atât de dificil, încât oamenii aveau tendinţa să rămână în tăcere pe cât mai mult posibil. Folosindu-se de călătorii pentru a putea comuniona cu natura şi cu semenii lor. Dar apariţia automobilelor, autobuzelor, avioanelor şi trenurilor a introdus o metodă de transport care nu aduce decât zgomot, confuzie şi haos în întreaga lume şi care expune în mod constant corpul emoţional unor extrem de distorsionante impacte. Când Nikola avea 5 ani, a construit şi instalat o roată de apă pe un râuleţ de munte, în apropierea casei sale de la Smiljan. A utilizat un disc tăiat dintr-un trunchi de copac de către nişte pădurari, câteva crengi, beţe şi pietre. Dispozitivul a avut foarte mare succes pentru

vârsta inventatorului. Era un pic primitiv, dar s-a învârtit totuşi. A utilizat metodele din Antichitate când şi-a construit modelul, ci doar mulţi ani mai târziu a descoperit că roţile de apă aveau palete, dar a lui funcţiona fără aşa ceva. Această roată de apă a fost prima demonstraţie a unei lecţii pe care el nu a uitat-o niciodată - să utilizeze energia liberă care este tot timpul înlocuită de natură.

Mai târziu, poate ca un rezultat direct al experimentului său de la vârsta de 5 ani, a dezvoltat turbinele cu discuri uşoare. Şi mai târziu a făcut nişte experimente în care utiliza energia liberă din atmosferă şi, astfel, a descoperit că abundenţa nelimitată a electricităţii îi poate furniza putere nesfârşită. Energie liberă ce l-ar fi purtat pe om înspre eliberarea de marele blestem al muncii istovitoare. Acesta a fost magnificul concept al lui Tesla ce i-a dominat fiecare gând de inventator - energie liberă pentru o lume liberă.

Conceptul l-a dus la înălţimile tovărăşiei cosmice şi a fost pentru el flacăra inspiraţiei pe care a pus-o întotdeauna în faţa discipolilor săi ca o eternă ţintă - energia liberă care să dea şi să păstreze libertatea omului. Când avea 9 ani, a construit primul său motor. A fost făcut din mici piese de lemn sculptate în forma unei mori de vânt. Dar nu era pus în funcţiune de vânt, ci de cărăbuşi, ce zburau în cerc, încercând să-şi smulgă picioruşele din lipiciul ce îi ţintuia la „locul de muncă". În acel timp a avut loc

un incident care vorbea foarte clar despre claritatea şi complexitatea felului în care gândea Tesla. A utilizat cărăbuşi pentru că avea nevoie să capteze cumva energie din aer, în ciuda faptului că insectele ar fi fost mai fericite dacă nu ar fi fost puse la munca aceasta. Dar Nikola a utilizat gândacii aşa cum un plugar utilizează caii. Un copil, tovarăş de-al lui, s-a apropiat să vadă şi el motorul. A tras cu ochiul la rezerva de cărăbuşi pe care Nikola îi pusese într-un vas mic şi a luat un pumn de gândaci, după care i-a mâncat. Nikola a fost atât de dezgustat de ce se întâmplase, încât a dat drumul gândacilor şi nu a mai utilizat niciodată puterea cărăbuşilor. Acesta a fost primul pas al lui în capturarea energiei din aer fără a pune la lucru animale sau oameni. Tot atunci când îşi termina studiile şcolii elementare şi se pregătea pentru liceu, a descoperit capacitatea de a lucra în cel de-al patrulea eter. Trebuia doar să se gândească la un obiect şi acesta apărea în faţa ochilor săi, dezvăluindu-şi masa, soliditatea şi dimensiunile reale. A discutat despre acestea, între patru ochi, cu mama sa pentru că simţea această capacitate ca pe o povară, mai degrabă decât un dar, vrând să scape de ea. Ceea ce i-a explicat mama lui nu s-a aflat niciodată. Acum, dacă privim în retrospectivă, ea însăşi avea, probabil, acea putere, cu diferenţa că o înţelesese pe de-a întregul ca fiind un avantaj. Dar Nikola era doar un copil şi mama lui a fost de acord cu el că ar trebui să

încerce să dispară viziunile, dacă asta era ceea ce îşi dorea. Dintr-un punct de vedere ocult, aceasta era soluția corectă, pentru că nici o persoană adultă nu ar trebui să influențeze un copil sau să îi tempereze eforturile de a încerca să înțeleagă realitățile spirituale. Această temperare s-a dovedit de-a lungul vremii cel mai mare blestem al Bisericii şi unul dintre cele mai mari pericole ale practicilor magiei negre. Un pic mai târziu, Nikola i-a mărturisit mamei sale că totuşi dorea să îşi păstreze această capacitate şi să o folosească pentru a face să apară obiecte în fața ochilor săi, dar toate acestea sub un control perfect. Din nou, mama lui a fost de acord. Puterea de a lucra în cel de-al patrulea eter - o substanță fizică ce formează nivelul densității un pic mai bine decât gazul - este o putere posedată plenar de fiecare inițiat. Inițiații lucrează cu uşurință, atât în cel de-al treilea, al doilea şi primul eter, ce împreună cu celelalte patru de vibrație joasă - fizic, lichid, gazos şi cel de-al patrulea eter - formează cele şapte eteruri care constituie întreaga materie. Oamenii de ştiință nu lucrează cu eterurile, fiindcă nu le pot vedea şi nu se poate înțelege faptul că planul fizic dens este doar eter materializat. Nu e nimic mistic în a lucra cu eteruri mai subtile. De fapt, este o scurtătură ştiințifică. Nu e neapărată nevoie să sapi ca să scoți aur din pământ, după care să-l prelucrezi. Este mult mai uşor să-l extragi din eter şi să-l precipiți în planul fizic. Dar, într-un

capitol anterior al acestei cărţi, s-a explicat faptul că după venirea spiritelor telurice, omul şi-a pierdut puterea de a precipita materie, pentru că a pierdut cunoaşterea utilizării Razelor. Atunci a fost momentul în care omul a început să sape în pământ şi să-şi extragă cele necesare din cele mai joase niveluri ale materiei.

Puterile pe care le avea Nikola Tesla nu erau nicidecum paranormale. Capacitatea de a vedea în cel de-al patrulea eter de a transforma substanţa eterică în maşinării aşa cum o făcea el, după care testarea acestor maşinării, eterice, cărora le aducea îmbunătăţiri, nu are nimic de-a face cu planul astral. Planul astral este creaţia omului. Materia astrală este murdărie materială. Tesla trecea prin planul astral, neavând nici un contact cu el. Aşa cum mărturisea Arthur H. Matthews: ,,Când Tesla voia ceva, se adresa direct lui Dumnezeu". Rolul pe care Tesla trebuia să-l joace în planul divin s-a dezvăluit repede în momentul în care a început studiile liceale la Gospic, un oraş mare în care tatăl său fusese mutat cu parohia. Aici, el a descoperit că subiectul său favorit era matematica. Atât de mare era entuziasmul său, încât profesorii au trebuit să îl oprească din a desena încontinuu.

S-a spus că Nikola nu era prea fericit în ceea ce privea desenele sale, pentru că era stângaci la acel moment. În cele din urmă, a devenit ambidextru,

un alt semn al iniţiatului. Mulţi ani mai târziu, s-a demonstrat foarte clar că Nikola desena cu îndârjire pentru că putea să lucreze în cel de-al patrulea eter, desenând şi construind maşinăriile sale în substanţa eterică, testând şi aducând îmbunătăţirile sale în eter, după care ,,le îndosaria" tot în eter.

Pentru el, desenul în cele două dimensiuni era de-a dreptul nerealist şi o povară. Nu trebuia să facă planuri sau să-şi traseze dimensiunile din cauza capacităţii sale de a îşi aminti totul într-o clipă. După ce desena maşinăria în substanţa eterică, se putea întâmpla să nu aibă ocazia să se mai gândească la ea pentru o perioadă de 5 sau mai mulţi ani. Cu toate acestea, dacă avea nevoie de schiţe, putea să le aducă instantaneu în faţa ochilor săi complete şi cu dimensiunile exacte. În timpul şcolii de la Gospic, Nikola şi-a dorit pentru prima dată să-şi păstreze această putere pe care o avea încă de la naştere, dar în acelaşi timp voia să aibă control total asupra ei şi să o utilizeze mai degrabă, decât ea să îl utilizeze pe el. Nikola nu a vrut niciodată să fie îngropat în hârtii şi documente, nici măcar cât era elev - o idee ce ar putea să fie valoroasă pentru oricare om de afaceri sau membru al guvernelor din ziua de astăzi. Nikola a descoperit faptul că nu avea nevoie să meargă la tablă pentru a rezolva o problemă. Asta fiindcă la ,,gândul" tablă, aceasta apărea în faţa

ochilor lui. Pe măsură ce problema era redactată, ea apărea instantaneu pe tabla eterică împreună cu toate simbolurile şi operaţiile necesare pentru găsirea soluţiei. Fiecare pas apărea instantaneu şi mult mai repede faţă de timpul necesar oricui pentru a rezolva problema pe hârtie sau tablă. Aşa că, în momentul în care întreaga problemă era redactată în întregime, Nikola putea să dea imediat soluţia. La început, profesorii săi s-au gândit că era doar un băiat extrem de inteligent, care găsise vreo metodă de a copia. Oricum, în scurt timp, ei au fost forţaţi să accepte că nu era vorba de nici o înşelăciune, aşa că au acceptat bucuroşi zvonul care a început să circule că în clasa şcolii din Gospic apăruse un geniu. Nikola nu s-a deranjat niciodată să explice ceva despre tabla eterică, pentru că intuia faptul că ar fi aruncat mărgăritare porcilor. De-a lungul anilor, şi-a păstrat această putere, ca pe cea mai mare comoară spirituală pe care ar fi avut-o vreodată. Şi-a utilizat această putere ca să înlocuiască obişnuitele funcţii ale memoriei şi în scurt timp a descoperit că putea să înveţe limbi străine cu mult mai puţin efort decât în mod obişnuit. Vorbind foarte bine germana, franceza şi italiana, în acei ani timpurii a reuşit să facă în aşa fel încât să se deschidă în faţa lui lumi întregi ce rămâneau închise pentru alţi studenţi. Biblioteca tatălui său conţinea sute de cărţi foarte bune, astfel că atunci când Nikola a ajuns la vârsta

de 11 ani, le citise pe toate. Avea foarte puţin în comun cu colegii săi de şcoală şi, de fapt, chiar cu profesorii săi. Dar ei l-au acceptat pentru că era un băiat simpatic şi plăcut, fără nici o urmă de aroganţă sau mândrie, dar nici nu se înconjurase cu o umilinţă exagerată. Era un băiat normal şi foarte prietenos, trăind într-o lume naturală şi prietenoasă.

În zilele frumoase de vară rătăcea prin munţii de lângă Gospic şi îşi privea din când în când roata de apă în funcţiune pe care o construise şi instalase la vârsta de 5 ani. În toată perioada şcolară de la Gospic lucră încontinuu la dispozitive mecanice, dar, din păcate, şcoala nu-i oferea cursuri care să-l fi ajutat - nici măcar un curs de lucru manual. Cu toate acestea, a reuşit să atragă atenţia asupra unei decizii a sa care îl preconiza pe supraomul ce avea să devină. La un moment dat, şcoala a organizat o expoziţie de modele cu roţi de apă. Acestea nu erau machete funcţionale, dar Nikola putea să le vadă foarte uşor în funcţiune. În casa sa atârna pe perete o fotografie pe care el, a studiat-o, deseori, foarte atent. Tatăl său îi explicase că aceea era fotografia Cascadei Niagara din America. La şcoală, Nikola a privit modelele de roţi de apă. Acasă a privit din nou fotografia cu Cascada Niagara. Plin de o bucurie profetică s-a întors exultând către tatăl său şi i-a spus: „într-o zi am să merg în America şi am să culeg toată energia Cascadei Niagara". 30 de ani mai târziu şi-a dus la îndeplinire planul. Exact aşa cum a

prezis la vârsta de 10 ani. Alte două experimente la care a lucrat în timpul copilăriei sale s-au dovedit a fi punctele de start pentru invențiile de la maturitate. A descoperit că aerul ce se scurge în vid produce o mică rotație într-un cilindru. Acesta nu a fost rezultatul pe care îl aştepta el, dar l-a acceptat şi mulți, mulți ani mai târziu a inventat Turbina Tesla, sau ceea ce a numit el „Uzină de putere într-o pălărie", pentru că a depăşit toate recordurile de cal-putere/kg.

Celălalt experiment nu a fost dus la realizarea finală, pentru că Tesla şi-a părăsit corpul fizic. Dar lucrează la el din planurile subtile. Într-o formă sau în alta va fi prezentat drept dezvoltarea de vârf a New Age-ului spre care se îndreaptă controlarea condițiilor meteorologice de pe Pământ. Într-o zi, când se plimba prin munți, a izbucnit deasupra lui furtuna şi Nikola a văzut strălucind fulgerul, după care au început să cadă din cer torente de ploaie. S-a gândit că fulgerul a produs căderea de apă.

Oamenii de ştiință ani mai târziu, au spus că acolo sus, în aer, mai întâi începe ploaia, după care apare fulgerul. Picăturile de ploaie cad încet spre pământ, în timp ce fulgerul se observă într-o fracțiune de secundă. Tesla a intuit faptul că, dacă putea să producă fulgere, putea să controleze condițiile meteo. Niciodată nu a impus limite gândirii sale şi, chiar şi atunci când se plimba pe munte prin ploaie, a prevăzut zilele în care ploaia putea fi produsă unde şi când era necesar, pentru

a dărui abundenţă întregii lumi. Nu a uitat niciodată această viziune şi, 30 de ani mai târziu, în munţii din Colorado a produs mănunchiuri de fulgere. Plănuia să utilizeze astfel de mănunchiuri în dispozitivele sale de producere a ploii, dar a fost oprit de Biroul de Brevete al Statelor Unite, care a refuzat să-i admită invenţia. Acum, ne putem da foarte uşor seama că invenţia sa era un pic prematură, pentru că atât ploaia, cât şi fulgerele se produc datorită activităţilor din ,,Regatul îngerilor", zeiţele Apei, Focului şi Vântului sunt păstrătorii atmosferei din jurul planetei.

Dacă ele vor să cureţe o anumită secţiune din atmosferă, produc atâta ploaie cât este necesară şi aruncă mănunchiuri de fulgere de-a lungul cerului pentru a contracara acumulările astrale otrăvitoare. Cantitatea de ploaie care se întâmplă să cadă pe pământ depinde în întregime de cât de multă curăţenie trebuie făcută acolo sus. Când aceasta se termină, ploaia se opreşte. Zeiţele nu au datoria de a hălădui de ici, de colo cu stropitoarea în mână pentru a uda grădinile. Această idee face parte din gândirea umană. Zeiţele sunt foarte receptive şi pot fi chemate în ajutor prin invocaţii. De asemenea, când a căzut destul de multă ploaie şi este pericol de inundaţii, pot fi rugate să oprească toate acestea tot prin invocaţii. Oamenii ar trebui să fie învăţaţi să recunoască efectele karmei lor şi să facă lucruri inteligente, în loc să se plângă tot timpul de starea vremii. Toate condiţiile meteorologice

pot fi controlate de oameni. Şi Noe a avut această problemă şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să se descurce. A trimis înainte porumbelul, iar acesta s-a întors cu o ramură de măslin în cioc, simbolul liniştirii apelor. Dar porumbelul nu poate să se întoarcă decât dacă oamenii îl trimit mai întâi.

Când Tesla se plimba prin ploaie, el era martorul activităţilor angelice, chiar dacă nu vedea ce se întâmplă în jurul lui în felul acesta. Dar *ştia,* cumva, că munca sa aparţinea spaţiului de deasupra, spaţiului de deasupra munţilor pământului. Ştia că toate cercetările sale valoroase trebuie să înceapă la SURSĂ. *Ştia* că dacă ar fi putut să înţeleagă minunea fulgerului şi a apei care cade din cer, ar fi putut să aibă control fizic asupra condiţiilor meteorologice. Ceea ce avea dreptate pentru că vremea poate fi controlată prin intermediul invocaţiilor omului către îngeri şi, de asemenea, prin dispozitive mecanice. Acestea sunt o altă revelaţie ştiinţifică a New Age-ului; O altă dovadă că nebăgatele în seamă, astăzi, concepte mistice trebuie să meargă pe acelaşi drum cu vechile concepte despre inundaţii şi potop.

Nikola s-a remarcat ca elev la vârsta de 14 ani. Era în anul 1870, când tocmai termina şcoala generală de la Gospic. Era un băiat sensibil, foarte intuitiv, sclipitor şi receptor atât la mesajele angelice, cât şi la prostia umană. Avea o putere de lucru extraordinară, citind şi studiind de multe ori

întreaga noapte, iar a doua zi mergea la cursuri. Şi-a dezvoltat de unul singur un program de studiu complex în afara orelor de curs. Pentru că era extrem de sensibil, fizic foarte slab şi cu o constituţie ce avea nevoie de o curăţenie mai mare decât se obişnuieşte, tatăl său a crezut că Nikola avea probleme de sănătate. Era foarte hotărât să-şi protejeze copilul, mergând chiar până la a plăti bani în fiecare an pentru ca Nikola să fie scutit de stagiul militar, convins fiind că tânărul nu ar fi putut să supravieţuiască vieţii cazone. Nikola, datorită aranjamentelor tatălui său, foarte grijuliu, a fost forţat să se ascundă în munţi mai mult de un an, pe motivul refacerii sănătăţii sale. În acest timp, tatăl său a avut posibilitatea să dezvolte anumite relaţii cu responsabilii militari, astfel că s-a trecut cu vederea peste absenţa fiului său. Însuşi Nikola detesta serviciul militar atât de mult, încât nu voia nici măcar să se gândească la el.

Într-un fel, anticipa faptul că nu va fi niciodată militar, aşa că şi-a folosit cât mai bine anul petrecut în singurătatea munţilor, întorcându-se acasă sănătos şi cu mintea plină de schiţe şi planuri ştiinţifice. Care dacă ar fi fost duse la capăt, cu siguranţă ar fi zguduit Pământul în sensul cel mai adevărat al cuvântului.

Toate acestea s-au întâmplat când el ajunsese la vârsta la care alţii sunt înrolaţi în armată. Primele sale probleme au început în 1870, când a

absolvit şcoala de la Gospic. Din cauza firii foarte sensibile, tatăl său s-a gândit că nu ar fi bine să îşi mai continue studiile, ci, mai degrabă, să devină preot. Toate cunoştinţele pe care le acumulase până la vârsta de 14 ani erau mai mult decât destule pentru a putea sluji în Biserică. Din punctul de vedere a lui Nikola, Biserica era la fel de rea pentru el, precum serviciul militar sau, mai degrabă, mai rea... pentru că armata era totuşi la o anumită distanţă în timp, pe când Biserica era în imediata apropiere. Mai mult, el se decisese să studieze la universitate ingineria electrică şi devenise un discipol nerăbdător să preia ,,afacerea cosmică" a tatălui. Când un om cu o natură spirituală precum cea a lui Tesla se încarnează, nimic nu este lăsat să interfereze cu scopul clar definit al său în planurile subtile. Aceste planuri ale întrupării sunt atent aranjate, astfel încât să fie în concordanţă cu planurile divine ale întregului proiect. Iniţiaţii lucrează la un înalt grad de eficienţă spirituală. Anumite nevoi universale sunt astfel planificate încât să fie satisfăcute în anumite limite temporale de către discipolii desemnaţi pentru aceasta şi toate aceste planuri trebuie să se îndeplinească în cel mai mic detaliu, conform unui tipar predeterminat. Pe moment Tesla trebuia să se salveze de la ,,ameninţarea carierei bisericeşti". Problema nu putea să fie dezbătută mai ales între părinţi şi un băiat de 14 ani. Mai mult

decât acestea, trebuia să li se permită tuturor membrilor familiei care se aflau sub incidența legii liberului arbitru să ia propria lor decizie, care trebuia să fie, neapărat, cea mai bună. Liberul arbitru este în orice caz paradoxal, cu atât mai mult devine în cazul discipolilor. De aceea, statutul de discipol se confundă întotdeauna cu dificultăți extrem de mari. El este pus în situația de a lua decizii, dar acestea trebuie să fie corecte din punctul de vedere al planurilor subtile şi mai ales trebuie să fie conform calificării temporare. Din fericire, întotdeauna i se oferă o cale, chiar dacă aceasta presupune o luptă acerbă.

În cazul lui Nikola era calea bolii psihice şi nu putea fi luată nicidecum în derâdere. El cădea, din când în când, într-o stare letargică, din care rareori putea să fie scos forțat. Părinții săi erau înspăimântați şi doctorii au admis faptul că erau neputincioşi şi că nu aveau nici o idee despre ceea ce constituia cauza bolii. Când aceasta a ajuns la limita critică, doctorii, pur şi simplu, au renunțat la gândul de a-i salva viața.

Bineînțeles că medicii din Gospic nu ştiau nimic despre adevărata natură a bolii lui Nikola. Chiar şi medicina zilelor noastre nu ştie nimic despre ,,boala sufletească" sau maladiile ce îi atacă doar pe discipoli. Totuşi, fiecare individ în parte, de obicei, la un moment dat îşi poate da singur răspunsurile, din cauza faptului că se află sub

îndrumarea planurilor subtile. Aşa că după ce doctorii din Gospic renunţaseră la ideea de a-i salva viaţa şi părinţii săi se resemnaseră, Nikola s-a întors către cărţile sale. Studiase în biblioteca municipală din Gospic şi adusese acasă un braţ de cărţi chiar înainte să se îmbolnăvească. A început să le răsfoiască şi a dat peste o carte a lui Mark Twain. În ea, dintr-odată, a descoperit un paragraf care l-a străfulgerat. În acel moment, bucuria vieţii s-a întors în sufletul lui. Criza a trecut, iar sănătatea i-a revenit în corp. Nikola a conştientizat faptul că scrierile lui Mark Twain sunt cele care i-au salvat viaţa atunci. Nu a uitat până la sfârşitul vieţii sale acest incident şi deseori a vorbit despre marele său respect pentru Mark Twain. Mulţi ani după incidentul de la Gospic, cei doi oameni s-au întâlnit, devenind foarte buni prieteni. Când Tesla însuşi nu mai avea mult de trăit pe acest pământ, Mark Twain trecând în nefiinţă de ani buni, el a vorbit cu Mark să vină să-l vadă în camera sa de hotel. Atunci când i se amintea lui Tesla că Mark Twain era mort de mulţi ani, el continua să nege acest fapt, adăugând că prietenul său era, de fapt, foarte viu. Şi aşa şi este. Chiar dacă e invizibil pentru anumiţi oameni - acelaşi tip de oameni care nu reuşesc să vadă dincolo de filosofia umorului lui Mark Twain, superba lumină ce se află în scrierile lui. Oare despre ce au vorbit Mark şi Nikola în acea memorabilă conversaţie ce

a avut loc într-o zi de ianuarie 1943 în camera hotelului din New York în care corpul fizic a lui Tesla se pregătea să plece? Mark şi Nikola au fost prieteni buni, tovarăşi ai acelor zile îndepărtate petrecute în spaţiile interplanetare. Ca orice oameni cu umor subtil, observatori fini ai nebuniei umane, cei doi prieteni vechi, care se întâlnesc cu bucurie, au vorbit despre vreme.

Stând acolo, împreună, în minunata lumină vibrantă, era normal să ajungă la pomenirea scenei petrecute în Gospic, atunci când Nikola, cu ajutorul vital al energiilor de înaltă frecvenţă curgând din cuvintele scrise ale lui Mark, a reuşit să-şi definească încă o dată viitorul printre muritorii nebuni. Mark Twain este cel care i-a iluminat pe muritori într-un moment plin de umor, atunci când ei ajunseseră la un punct culminant al nebuniei - punct în care toată lumea vorbea despre vreme. Mark a spus ,,nimeni nu a făcut nimic în legătură cu vremea". Nikola şi-a adus aminte cu bucurie că se hotărâse să facă ceva în acest sens în anii săi de tinereţe, când se plimba pe munte în timpul furtunilor. Avea să înveţe, mai apoi, cum să controleze fulgerul şi astfel să deţină controlul condiţiilor meteorologice. El a fost CINEVA ale cărui invenţii au eliberat şi au iluminat toţi aceşti NIMENI ai lumii. Da, asta a fost discuţia lor. A autorului şi inventatorului în acea zi de ianuarie 1943.

Odată ce boală i-a trecut, Nikola a fost gata pentru

a fi îndrumat spre următoarea treaptă de evoluție. Tatăl său fusese extrem de înspăimântat şi acum era nerăbdător să-i facă pe plac băiatului său, permițându-i să meargă la liceul din Karlstadt, din Croația.

Ajuns în acest oraş, Nikola a fost cazat de rudele sale, dar anii petrecuți în acea casă au fost nişte ani nefericiți pentru el. Aproape imediat s-a îmbolnăvit de malarie, dar acest fapt nu l-a împiedicat să înceapă cursurile liceale. Strălucirea sa nu a fost diminuată nici de boală şi nici de lipsa unei armonii familiale, ajutându-1 să-şi ducă la bun sfârşit studiile liceale în doar trei ani. Din acel timp, a luat cu el, de-a lungul vieții, o impresie ce avea să-i furnizeze uşurința specifică în dezvoltarea oricărui proiect dorit.

Profesorul său de fizică l-a captivat cu demonstrații şi experimente ce le făcea cu ajutorul aparaturii din laboratorul şcolii. Tesla a ştiut, dincolo de orice fărâmă de îndoială, că viața sa va fi dedicată totalmente studiului electricității. Având în fața ochilor drumul exact al vieții ce urma să o aibă, s-a întors acasă doar pentru a sta față în față cu problema serviciului militar. Din nou, a căzut bolnav. Din nou, doctorii pierduseră orice speranță să-i salveze viața. Tocmai izbucnise în oraş o epidemie de holeră şi s-a presupus că el se îmbolnăvise de holeră după malarie, aceste boli adăugându-se la stresul datorat muncii sale în cadrul liceului şi lipsei de hrană pe care o suportase în casa rudelor sale de la Karlstadt.

Oricum, din punct de vedere ocult, Nikola căzuse bolnav doar pentru a preveni o mai mare tragedie - satisfacerea stagiului militar. Pe măsură ce boală sa devenea încet, încet mai gravă, tatăl lui Nikola devenea şi el mai înspăimântat. Fiinţele spaţiale nu au spus niciodată cât de mult ştia tatăl lui Nikola, despre originile lui extraterestre. Bineînţeles că mama sa cunoştea, cu siguranţă, toate aceste detalii şi este destul de clar că ea însăşi avea o origine venusiană. Este foarte probabil că tatăl său nu ştia nimic despre acest lucru şi de aceea ni se pare posibil faptul că Nikola a fost dat în grija unei mame ce avea un soţ care nu ştia nimic despre originile ei. Toate acestea s-au întâmplat cu mult timp în urmă, într-o îndepărtată regiune muntoasă. Femeile dau naştere copiilor de multe ori singure sau ajutate doar de o moaşă sau o vecină. Aici există o multitudine de explicaţii posibile.

În orice caz, indiferent de cunoaşterea pe care o avea în legătură cu originile fiului său, preotul Milutin Tesla era gata să accepte orice, doar să îi salveze viaţa lui Nikola, care în acel moment căzuse într-o inconştienţă din care părea că nu va mai ieşi vreodată. Tatăl său, cu o voce hotărâtă şi clară, i-a poruncit să nu moară. Băiatul, folosindu-se de puterile ce-i mai rămăseseră, i-a spus cu o voce stinsă că va rămâne în viaţă dacă tatăl său îi va permite să devină un inginer electrician. Rămăşagul dintre cei doi a fost pecetluit pe dată şi în

câteva fracţiuni de secundă un flux de energie vitală a început să curgă din corpul obosit al copilului.

În câteva zile, Nikola s-a ridicat din pat şi iată că, încă o dată, viaţa a triumfat. Umbra morţii plutise în aer foarte aproape, dar a bătut în retragere. Ce mai rămăsese în faţa lui Nikola era umbra ameninţătoare a serviciului militar, însă aici intervine promisiunea făcută de tată. Nikola trebuia să ajungă inginer electrician şi astfel armata a rămas cu un recrut în minus. În acest moment, tatăl lui Nikola şi-a dat seama că fiul său avea nevoie de un an de vacanţă în munţi pentru a îşi recăpăta sănătatea şi libertatea. În grabă, lui Nikola i s-a dat echipament de vânătoare, câteva cărţi şi hârtie. A plecat înainte ca cineva din Gospic să ştie că s-a ridicat din patul său de moarte.

În 1873, Nikola a ajuns la Gratz să studieze ingineria electrică. Ştia că destinul său îl modelau pentru un ţel măreţ şi în timpul primului său an petrecut la Gratz a lucrat de două ori mai mult decât era nevoie, luându-şi toate examenele cu cele mai mari note ce puteau să fie date. A sperat, în felul acesta, să-şi exprime mulţumirea faţă de părinţii săi care l-au salvat de corvoada serviciului militar şi i-au permis să studieze ingineria electrică.

Cei doi nu au primit cu bucurie vestea notelor mari ale fiului lor, din cauză că se temeau ca acesta să nu îşi sub-mineze din nou sănătatea.

În cel de-al doilea an şi-a limitat studiile la fizică, matematică şi mecanică, doar ca să le facă pe plac părinţilor săi. De fapt, fusese îndrumat spre această decizie de „forţe mai înalte" (Planurile subtile) pentru că era necesar să aibă timpul liber ce trebuia să îl ducă spre o altă treaptă a dezvăluirii sale ca fiinţă extraordinară. Institutul tocmai achiziţionase un echipament electric, o maşină Gramme, ce putea să fie utilizat atât ca dinam, cât şi ca motor. Era o maşină cu curent continuu, ce a fost experimentată în clasă. Maşinăria nu i-a plăcut lui Tesla din cauză că ieşeau foarte multe scântei din locul unde era plasat comutatorul. Profesorul a explicat că atâta vreme cât electricitatea curge într-o singură direcţie, este nevoie de comutator pentru a schimba sensul şi că, astfel, producerea scânteilor nu poate să fie evitată. Tesla i-a replicat profesorului că, utilizând un curent alternativ, comutatorul putea să fie eliminat. Profesorul a aşteptat sugestiile lui ceva vreme după care a dezlănţuit asupra tânărului student un foc încrucişat de critici. I-a spus lui Tesla, într-o formă dură şi totalmente neprofesorală, că mulţi oameni experimentaseră deja curentul alternativ, dar că acesta era pur şi simplu nefezabil. În acel moment, Tesla a avut o străfulgerare intuitivă. A ştiut că profesorul greşea şi că curentul alternativ era realizabil. A ştiut că voia şi va putea să demonstreze acest fapt. Cearta

dintre student şi profesor s-a perpetuat de-a lungul perioadei ce mai rămăsese din semestru. Şi chiar dacă Tesla nu era capabil să pună în practică viziunea sa, n-a fost deloc descurajat. Profesorul a declarat că teoriile lui Tesla erau contrazise de natură şi a pus capăt discuțiilor. Însă mintea lui Tesla era departe de a pune punct acestui gând. În anul următor, Tesla trebuia să meargă la Universitatea din Praga, dar i se oferise o slujbă, astfel că a preferat să-şi facă economii şi s-a înscris la universitate un an mai târziu. Şi-a aprofundat studiile în fizică şi matematică, dar ideea curentului alternativ era în fiecare clipă în gândurile sale. În adâncul inimii sale, Nikola ştia că va face o descoperire măreață ce va purta ştiința electricității aflată în copilărie direct la maturitate. Imediat după absolvirea Universității din Praga, tatăl său a murit şi, astfel, Tesla a trebuit să se întrețină de unul singur. Telefonul inventat de Alexander Graham Bell tocmai îşi făcuse intrarea în Europa acelui timp şi, în 1881, Nikola a fost angajat la noua companie telefonică din Budapesta. În timp ce lucra acolo, el a dezvoltat un amplificator, dispozitiv ce a dus la naşterea difuzoarelor radio din zilele noastre. Nu şi-a patentat niciodată acest dispozitiv, fiindcă tot ceea ce îl interesa era problema curentului alternativ. A căzut, în acea perioadă, din nou pradă bolii sale nervoase ce a făcut ca simțurile sale să capete o

acuitate mai mare decât în mod normal. Aparent, vibraţiile sale crescuseră din motive necunoscute şi chiar dacă doctorii erau neputincioşi, a depăşit această perioadă de suferinţă, la finalul căreia vibraţiile i-au revenit la normal. În timpul bolii sale, s-a cristalizat dăruirea sa faţă de curentul alternativ. Aproape că nu se putea gândi la nimic altceva şi ştia că, dacă s-ar fi oprit din muncă, ar fi murit. Dacă ar fi eşuat... de asemenea.

Nu prea avea posibilitatea de a alege şi într-o după-amiaza târzie de februarie, în 1882, şi-a revenit destul de mult pentru a face o plimbare în parcul Budapestei. Tovarăşul său era un fost coleg de clasă pe nume Szigeti. Cei doi tineri se plimbau către apusul soarelui. Cerul din faţa lor avea culori strălucitoare, iar Tesla recita cu voce tare din Faustul lui Goethe. Era un moment de plinătate cosmică. Şi Tesla era una cu îngerii. Dintr-odată s-a oprit ca împietrit. ,,Priveşte-mă", a strigat tovarăşului său, ,,Priveşte-mă cum îl inversez". Szigeti, într-o totală uimire, a intrat în panică pentru că Tesla părea că se uită la apusul de soare şi s-a temut că Tesla se gândea să inverseze Soarele. Szigeti i-a sugerat să se odihnească un pic, dar Tesla a continuat să vorbească entuziasmat cu privirea blocată către ceva ce se afla în faţa lui. Prietenul lui nu putea să vadă nimic, în timp ce Tesla îi striga cu exultare în voce: ,,Uite ce uşor funcţionează.

Acum, uite că îl opresc, după care îl pornesc şi merge la fel de uşor în direcţia opusă!”. În cele din urmă, Tesla s-a adunat şi i-a explicat prietenului său că a rezolvat problema curentului alternativ. I-a mai spus că poate vedea motorul de curent alternativ în faţa ochilor săi şi că nu mai are nevoie să facă desene şi schiţe, dar pentru că Szigeti nu putea să vadă nimic altceva decât aerul gol în faţa ochilor, s-au întors acasă amândoi şi şi-au petrecut întreaga noapte discutând fiecare detaliu al descoperirii lui Tesla.

La scurt timp după aceasta, Tesla a fost trimis în interes de serviciu la Paris, el fiind foarte bucuros de această mutare, deoarece pentru el urmau mai multe contacte cu americanii, despre care ştiau că erau interesaţi de tot soiul de dispozitive şi dezvoltări mecanice. În acest timp a construit mental un sistem complet de curent alternativ, atât cu două, cât şi cu trei sau mai multe faze: faimosul său sistem de energie polifazic era o realitate.

Ca de obicei, a desenat dinamurile, motoarele, transformatoarele sale şi orice alt dispozitiv în cel de-al patrulea eter, făcându-şi calculele matematice pe ,,tabla eterică”, aşa cum se întâmpla în timpul şcolii generale. Putea testa aceste construcţii mentale, lăsându-le să funcţioneze timp de săptămâni în eter. După care căuta să vadă dacă aveau defecte.

Ajuns la Paris, şi-a impus anumite tipare de a trăi pe care le-a păstrat de-a lungul întregii vieți, pe cât i-a fost posibil şi pe cât i-au permis-o banii. A fost întotdeauna meticulos în alegerea hainelor, plin de încredere în sine şi avea întotdeauna o atitudine calmă, tăcută şi liniştită. Mulți ani nu a dormit mai mult de 5 ore pe noapte. Şi pretindea că nici din acele 5 ore... nu dormea de fapt decât două. În Paris se trezea la ora 5.00 înota în Sena pentru o jumătate de oră, după care se îmbrăca şi mergea pe jos până la locul de muncă. Acolo lua micul dejun, astfel încât la ora 8.30 era gata pentru datoriile sale zilnice.

Seara se întorcea în centrul Parisului, lua cina la cele mai bune cafenele şi chema alături de el orice prieten doritor să îl audă discutând despre sistemul său de curent alternativ polifazic. În acest fel, Tesla a demonstrat că era un discipol al acestei lumi, angajat în slujba umanității, ci nu al unui grup privilegiat pentru că nu a fost niciodată secretos în ceea ce priveşte invențiile sale. Era bucuros să vorbească cu oricine l-ar fi ascultat. Avea o singură dorință - să dăruiască invențiile sale rasei umane, astfel încât aceasta să beneficieze de pe urma lor. Era perfect conştient că acestea purtau în ele o adevărată avere, dar nu l-a interesat niciodată procesul de a valorifica maşinăriile din punct de vedere material.

Nu a înțeles niciodată nimic din ,,facerea banilor", asta s-a datorat faptului că era un

venusian şi nu fusese niciodată educat în acest spirit. Banii, aşa cum îi cunoaştem noi, nu există pe Venus sau nicăieri altundeva în acest sistem solar. Sistemul nostru solar operează pe baza unei economii spirituale în care bunătatea şi bogăţia nelimitată a lui Dumnezeu sunt văzute ca o lege divină. Sistemul monetar creat de om pe planeta noastră este într-o totală contradicţie cu legea exprimată mai sus. Mai mult, sistemul monetar a fost creat aici pentru a fi un instrument ce serveşte forţelor întunecate şi mai ales pentru înrobirea umanităţii.

Este perfect adevărată zicala care spune că banii sunt rădăcina tuturor relelor. Se prea poate ca Tesla să nu fi ştiut nimic despre sistemul monetar în sensul comercial al său, dar a avut o înţelegere profundă a relelor ce se nasc din existenţa acestui sistem pe planeta noastră. De fapt, înţelegerea sa în această privinţă era atât de adâncă, încât nu a avut niciodată cea mai mică încercare de a recupera dividendele datorate invenţiilor pentru că şi-a dat seama că, dacă ar fi făcut astfel, ar fi semnat un pact cu forţele întunecate.

Oricum, nu voia să piardă timp încercând să-şi explice atitudinea în faţa nimănui, aşa că el îşi continua drumul în slujba umanităţii şi a forţelor luminii, lăsându-i pe ceilalţi să slujească partea întunecată, dacă asta era ceea ce îşi doreau. Tesla nu a fost un reformator, a fost un transformator.

Slujba lui era să transforme o lume a întunericului într-una a luminii. Să o ducă din robie înspre libertate.

Tesla a depus orice efort necesar să rupă secretele ce-i înconjurau invenţiile. A fost oricând gata şi doritor să le explice tuturor celor care l-ar fi ascultat. Nu-i era frică de faptul că cineva ar fi putut să-i fure invenţiile. Nu putea nici măcar să le dea altcuiva, fiindcă forţele întunericului învăţaseră deja domeniul electricităţii. Acestea nu au dorit nici vreo parte a vreunei invenţii făcute de un MAG ALB. Ştiau că, dacă Tesla ar fi invadat vreodată domeniul electric într-un mod planetar, aceasta ar fi marcat sfârşitul zilelor vechiului sistem complex internaţional, al maleficului sistem monetar, cu toate dezamăgirile sale legate de corupţia politică, al sistemului bisericesc şi al celui educaţional plin de inadvertenţe.

Mai erau 20 de ani până la sfârşitul secolului şi iată că Tesla apărea ca un imens colos. Puternicul geniu care, lucrând mână-n mână cu Creatorul său, ar fi putut să salveze lumea din ghearele violenţei şi ale forţelor malefice. Ani mai târziu, când curentul alternativ a fost adoptat în final, întreaga Americă prin intermediul lobbyului făcut de Westinghouse, forţele întunecate mai luptau încă să întoarcă lumea împotriva lui Tesla. Până la urmă, ele au capitulat şi au luat o poziţie total opusă. Au susţinut adoptarea curentului alter-

nativ şi folosirea sa în întreaga lume doar când au aflat că Tesla le-a luat-o înainte prin depăşirea propriei sale invenţii. El abandonase întregul sistem pus la punct în jurul distribuţiei electricităţii prin fire, dezvoltând un sistem mondial de distribuţie a acesteia fără să fie nevoie de cabluri şi sârme, sistem prin care orice fiinţă de pe Pământ ar fi putut să aibă electricitatea necesară vieţii doar prin conectarea unei simple antene la casă, magazin sau la orice ar fi dorit ea. Forţele întunericului n-au vrut să lase aşa ceva să iasă în lumea noastră. Ele reuşind să împiedice apariţia sistemului electric „wireless" pentru că lumea ar fi dorit să-l utilizeze. Dar acum, Tesla, lucrând în departamentul ştiinţific al Shamballei, a avut din nou ultimul cuvânt de spus prin intermediul discipolului său Otis T. Carr din Baltimore. Pe măsură ce New Age-ul avansează încet, încet, sistemul „wireless" al electricităţii făcut de Tesla ar putea să fie depăşit de dispozitivele de energie liberă ale lui Carr. Şi astfel, legiunile de lumină se îndreaptă, încet şi sigur, către victorie. Odată cu reformularea civilizaţiei se va vedea clar că Tesla a avut acces oricând a dorit la informaţii esenţiale. Avea contact direct cu Adevărul Universal. A căutat căi şi mijloace să ancoreze ADEVĂRUL în planurile fizice prin folosirea materiei. Fiinţele care au trăit la începutul planetei noastre au lucrat în exact aceeaşi manieră. Ele au adus şi au ancorat

în materia fizică vibraţiile înalte direct din mintea Creatorului. Materia nu este nimic altceva decât spirit încetinit. Iar spiritul este materie elevată. Totul este UNUL. Ancorarea ADEVĂRULUI sau coborârea vibraţiilor n-au fost niciodată un proces secret. A făcut parte întotdeauna din învăţăturile ÎNŢELEPCIUNII VEŞNICE. Se ştie foarte bine faptul că nu poţi să scoţi ADEVĂRUL dintr-un om care nu îl poartă în sine. ADEVĂRUL este LUMINĂ. LUMINA ce este întemniţată sau întunecată nu poate să ilumineze pe cineva. Doar un individ cu o structură atomică curată, sau care înţelege şi practică transmutaţia, poate să spere să ancoreze ADEVĂRUL în materia fizică. Oamenii de ştiinţă obişnuiţi, în special cei contaminaţi de lucrul la arme militare, nu sunt deloc îndrituiţi să caute ADEVĂRUL. Acesta nu poate să fie găsit într-o bombă cu hidrogen.

Când Tesla a fost de acord să primească sarcina de a aduce lumină pe Pământ, a văzut globul acestuia ca pe o imensă lampă terestră într-o mişcare spiralată pe calea unei perfecte evoluţii plănuite de Dumnezeu; ducând în spinarea uşorului său trup o rasă de iniţiaţi care au fost eliberaţi de ciclul renaşterii şi care se îndreaptă înapoi către SURSA lor, ce-i duce direct în Casa Tatălui. Acesta era cel mai mare secret a lui Tesla, dacă avea secrete. Să-i lăsăm pe cei care se simt lăsaţi de-o parte pentru că nu au fost chemaţi să

împărtăşească toate acestea să se întrebe, pe ei înşişi, dacă sunt siguri că măcar acum, pot să o facă. Sau sunt precum acei discipoli ai lui Iisus care l-au ascultat pe Maestrul lor spunându-le că nu erau pregătiţi să primească cunoaşterea anumitor lucruri; că dobândirea unui astfel de ADEVĂR le-ar fi aşezat pe umeri o mai mare greutate de LUMINĂ decât ar fi putut ei să suporte.

Viaţa pariziană a lui Tesla era uşoară. Aici s-a însănătoşit, dar faptul că lucra la Compania Continentală Edison de dimineaţă până seara cu maşinării ce utilizau curent continuu era destul de iritant pentru el. Superioara sa invenţie, a curentului alternativ, chiar dacă rămăsese în cel de-al patrulea eter era în vârful degetelor sale.

Într-un final, această situaţie a fost schimbată radical de un accident petrecut la Gara din Strasbourg, Alsacia, unde fusese instalată o uzină electrică a lui Edison. Pe atunci, Alsacia aparţinea Germaniei şi instalaţia electrică a fost inaugurată în prezenţa împăratului Willhem I. Din păcate, când această instalaţie electrică a fost pornită, gloria nu a durat mult... pentru că un scurt-circuit a făcut ca unul din zidurile gării să fie făcut ţăndări. Tesla a fost trimis de la Paris la Strasbourg să evalueze daunele şi să încerce

să facă reparaţii. Odată ce a început să lucreze şi a avut o poziţie de decizie, a făcut în aşa fel încât să-şi aranjeze într-o hală un spaţiu pentru

bancul său de lucru, încercând să-şi transforme în realitate visul său privitor la curentul alternativ. Ca şi mecanic era un amator, însă un muncitor meticulos şi încet, încet, în spaţiul său de lucru a început să apară motorul său bifazic ce folosea curentul alternativ.

Tesla nu doar că a făcut fiecare parte cu exactitate de miime de inch, dar a şi şlefuit-o pentru a o face mai exactă. Nu a avut nici o schiţă sau plan. A construit fiecare parte de metal exact aşa cum îi apărea în faţa ochilor săi ce o vedeau în cel de-al patrulea eter. Nici nu trebuia să testeze bucăţile motorului, pentru că ştia că se potriveau perfect. Îndată ce a terminat fiecare parte de motor, a asamblat maşinăria imediat şi a pus în funcţiune generatorul său.

Momentul cosmic s-a întâmplat. A apăsat pe buton. Motorul a început să se rotească, crescându-şi viteza. A apăsat pe comutator, dispozitivul s-a oprit după care instantaneu a început să se învârtă în direcţia opusă. Curentul alternativ fusese adus din invizibil în vizibil. Din al patrulea eter în planul fizic dens. Dintr-o substanţă mai uşoară decât gazul în metal. Iată că în zgomotoasa hală din Strasbourg se afla motorul pe care Tesla l-a descoperit în lumina apusului din parcul Budapesta în timp ce se plimba cu prietenul său Szigeti. Chiar şi frumoasele versuri din Faustul lui Goethe, pe care le rostea cu voce tare, se potriveau perfect.

„S-apleacă ziua
Soarele se duce să stârnească
În alt ţinut viaţa
De ce de pe tărâm o aripă nu mă ridică
Pe urma lui să plec, lăsând în urmă ceaţa?”[1]

Metoda unică a lui Tesla, prin care a construit primul său motor, ne dă un excelent indiciu asupra manierei în care toţi Iniţiaţii lucrează în mod conştient, cu toate că ei, de obicei, precipită forma eterică instantaneu în materie fizică fără construcţii intermediare. Ei pot să materializeze tot ceea ce doresc vizualizând acel ceva mai întâi în eter, apoi trăgându-l în densitatea fizică. Iată de ce navele spaţiale sunt descrise ca fiind construite fără cuie, îmbinări şi balamale la uşi. Ele nu sunt construite, ci precipitate direct din eter. Odată cu venirea spiritelor telurice şi uitarea de către oameni a modalităţii prin care pot să precipite tot ceea ce au nevoie, toate formele făcute de mâna omului sunt create mai întâi în materie mentală de un designer, după care sunt transformate în forme-gând. Materia mentală se află pe acelaşi plan ca şi gazul, astfel că are un grad de densitate mai jos decât al patrulea eter. Ea este tot ceea ce o persoană obişnuită poate să manipuleze şi nu este în nici un caz pură, ci cu o greutate dată de acumulările astrale. Este, teoretic vorbind, imposibil pentru persoanele obişnuite să creeze o formă-gând clară, precisă şi liberă

1 - **Faust** de Johann Wolfgang Goethe. traducere Lucian Blaga

de orice distorsiune emoţională personală. Din moment ce nu poate să controleze constructele sale mentale în niciun fel, matricea sa, sau forma-gând, este deseori compusă mai mult din fantezie decât din fapte. Când este coborâtă într-o formă din planul fizic, rezultatul este, de obicei, nefolositor, urât şi o monstruozitate spirituală. În vara lui 1884, la puţin timp după ce Tesla s-a întors de la Strasbourg la Paris, el a ajuns în New York City cu exact 4 cenţi în buzunar şi un caiet cu poeziile sale. Pe lângă acestea avea şi o scrisoare de prezentare către Thomas A. Edison. În doar câteva săptămâni din perioada europeană s-au întâmplat multe lucruri, ce l-au împins înspre această călătorie neplanificată şi începută în grabă spre America.

În timp ce Tesla se afla încă la Strasbourg, a încercat să stârnească interesul unui om de afaceri pentru noul său motor ce folosea curent alternativ. Nu a putut să-i smulgă nici măcar o scânteie de entuziasm pentru maşina ce avea, mai târziu, să revoluţioneze industria mondială de electricitate. Pe urmă, când s-a întors la Paris ca să primească o sumă substanţială de bani ce-i fusese promisă în cazul în care ar fi reuşit să pună în funcţiune instalaţia de la Strasbourg, compania a refuzat cu politeţe să-şi aducă aminte despre înţelegerea făcută cu el. Un director, totuşi, i-a sugerat lui Tesla să meargă direct la domnul Edison, în America.

În doar câteva zile, Tesla şi-a vândut toate bunurile, şi-a făcut bagajul şi şi-a cumpărat biletele de tren şi vapor. Cu toate acestea, când se pregătea să urce în trenul ce urma să-l ducă de la Paris la vapor, a descoperit că fusese jefuit. Şi-a luat un nou bilet cu mărunţişul rămas în buzunare, reuşind în ultima clipă să se urce în trenul ce se pusese deja în mişcare. S-a îmbarcat pe vapor explicând că biletul său îi fusese furat. Din fericire, nu a apărut nimeni care să reclame rezervarea locului, aşa că i s-a permis să-şi continue drumul către Statele Unite ale Americii. Fără nici un bagaj şi doar cu câţiva cenţi în mână a ajuns în New York. Neavând bani pentru taxi, a mers pe jos de la cheiul unde acostase vaporul până la casa unui prieten a cărui adresă o memorase, din fericire pentru el. A trecut pe lângă un atelier de reparaţii electrice, înăuntrul căruia a văzut un muncitor, evident enervat, luptându-se să repare o maşinărie. A intrat în atelier şi i-a spus mecanicului: ,,Lasă-mă pe mine să o repar". Muncitorul fără nici un cuvânt i-a permis lui Tesla să se pună pe lucru. Chiar dacă sarcina era dificilă, acesta a pus, într-un final, maşinăria în funcţiune. Mecanicul, recunoscător, i-a dat 20 de dolari şi i-a oferit o slujbă. Tesla i-a mulţumit, explicându-i că era în drum spre un alt angajament şi că nu putea să îl accepte pe cel oferit. Şi-a continuat drumul, l-a găsit pe prietenul

său, la care a rămas peste noapte. A doua zi, de dimineaţă, s-a îndreptat spre biroul lui Edison, ce îşi avea cartierul general pe South Fifth Avenue, o stradă a New York-ului ce a devenit mai târziu West Broadway. Întâlnirea dintre cei doi oameni nu s-a făcut sub auspicii bune. Edison, aparţinea şcolii de gândire a curentului continuu, iar Tesla nu doar că se afla în opoziţie cu aceasta, ci era chiar inventatorul curentului alternativ. Mai mult, Edison nu avea educaţie tehnică. Era de-a dreptul incapabil să înţeleagă capacitatea lui Tesla de a vizualiza o problemă în întregime fără să aibă nevoie să lucreze din punct de vedere mecanic asupra ei sau să utilizeze obişnuitele metode de detectare a erorilor de construcţie. Cu toate acestea, Edison era conştient de marea valoare a lui Tesla.

Chiar dacă nu-şi putea permite să-l angajeze - tânărul Tesla era un adversar ce se împotrivea metodei curentului continuu -, nu şi-a permis să lase să se ştie că nu l-a angajat. Bombănind, l-a angajat pe Tesla şi imediat după aceea Edison a fost pus într-o situaţie din care doar incomparabilul Tesla putea să-l salveze.

Cel mai bun vapor de pasageri al vremii se numea *Oregon.* Edison instalase pe el una dintre unităţile sale electrice, vaporul fiind gata să fie lansat la apă. Unitatea electrică se defectase complet şi Edison nu era în stare să găsească

cauza defecțiunilor. Tesla a fost trimis într-o după-amiaza pe vapor şi, în următoarea dimineață, dinamurile funcționau la întreaga capacitate. Acest incident l-a făcut să crească în ochii lui Edison.

Când, mai târziu, Tesla i-a propus lui Edison un plan de îmbunătățire a designului dinamurilor acestuia din urmă şi o modalitate de scădere a costurilor de producție, Edison nu numai că a fost de acord, dar i-a oferit lui Tesla suma de 50.000 de dolari dacă reuşea să ducă ideea la bun sfârşit. Tesla a lucrat multe luni peste programul normal, a terminat designul pentru 24 de tipuri de dinamuri. Unele dintre maşinării au fost construite şi testate, dovedindu-se satisfăcătoare. Patentele le-a înregistrat, totuşi... Edison. Când Tesla a cerut la sfârşitul lucrărilor suma de 50.000 de dolari ce-i fusese promisă, Edison i-a spus că înțelegerea aceea a fost făcută de fapt „în glumă". în acel moment, Tesla şi-a dat demisia. Incidentul de la Strasbourg se repeta.

Era anul 1885. Dacă Tesla ar fi ştiut ce bătăi de cap îl aşteptau, poate că nu ar fi avut curajul de a-şi continua eforturile de a furniza curent alternativ întregii lumi ce părea să nu-i dăruiască decât necazuri. Dacă ne uităm la întreaga viață a lui Tesla, putem vedea faptul că el nu a capitulat niciodată în fața sistemului monetar malefic care ține în gheare întreaga planetă. Din nou şi din nou,

când era cât pe ce să prindă şi să utilizeze acest mediu contaminat al finanţelor, a fost îndepărtat. Acest fapt i-a dat o libertate lui Tesla, dar a avut repercusiuni drastice asupra umanităţii. Chiar şi astăzi, la mulţi ani după moartea lui Tesla, umanitatea încă aşteaptă invenţiile acestui supraom, care ar fi putut să dăruiască un confort existenţei sale din planul fizic. Şi motivul! - Lipsa unor fonduri necesare să dezvolte invenţiile sale la o scară mondială. Tesla n-ar fi fost de acord să lucreze la ceva ce nu implica în totalitate întreaga umanitate. Este semnificativ faptul că el dorea să cuprindă întreaga planetă în rezultatul muncii sale şi în cazul comunicaţiilor interplanetare, întregul sistem solar. Fiind un venusian, nu putea să facă invenţii care ar fi rămas încătuşate de Pământ. Acest supraom nu avea linişte până când nu ar fi apucat mâna prieteniei interplanetare; până când nu ar fi reuşit să pregătească întunecata stea a Pământului pentru măreaţa ei iniţiere cosmică în ceea ce înseamnă libertatea sistemului solar.

Dar în 1885 lumea financiară nu a fost pregătită să renunţe la interesele sale malefice ce vizau steaua întunecată. Poate că cu atât mai puţin este pregătită acum în zilele noastre, dar astăzi forţele christice se luptă cu toţi manipulatorii întunecaţi şi din fericire pentru umanitate, este ultima bătălie. Forţele Luminii sunt acum în stare să ţină piept de partea umanităţii şi să lupte împotriva răului până la capăt. Cinstea a

fost dată deoparte de „făcătorii de averi" ai vremii noastre. La acest moment, un grup de investitori s-a oferit să finanțeze o mică companie ce urma să-l susțină pe Tesla.

Ei trebuiau să-i plătească un salariu modest, de asemenea, să-l recompenseze cu un procent mare în cadrul acelei companii. A crezut că are în față posibilitatea de a dezvolta curentul alternativ, dar îndată ce compania a fost constituită, Tesla s-a văzut obligat să dezvolte un arc electric pentru iluminarea străzilor şi uzinelor. Era un model de arc electric pe care investitorii săi să-l poată utiliza într-o anumită tactică de extindere.

Dispozitivul a fost dezvoltat şi Tesla a înregistrat brevetele pe numele său. În orice caz, compania a fost făcută într-o manieră atât de înşelătoare, încât inventatorul şi-a dat seama că procentele sale nu valorau nimic. Investitorii au prosperat şi Tesla a rămas fără nici un fond financiar.

Din nou, a ajuns la cea mai de jos treaptă a aventurii sale americane, pentru că în anul 1886 a fost forțat, efectiv, să sape şanțuri din greu pentru 2 dolari/zi. Dar chiar şi aici a avut ocazia să urce pe o treaptă ce l-a dus înspre succes, pentru că maistrul însărcinat cu supravegherea oamenilor care săpau şanțul şi-a dat seama că Tesla era un geniu. L-a prezentat pe acesta din urmă domnului A.K. Brown de la Compania Western Union Telegraph Co. Domnul Brown, la

rândul său, a vorbit cu un prieten despre Tesla. Cei doi oameni au adunat destul de mulţi bani pentru a finanţa compania electrică a lui Tesla.

În aprilie 1887, Tesla a inaugurat propriul său laborator pe South Fifth Avenue, acum West Broadway, devenind astfel vecin cu Edison. Inventatorul american a refuzat ideea curentului alternativ a lui Tesla, străduindu-se să crească prestigiul curentului continuu. În final, Tesla a câştigat această competiţie, în ciuda faptului că era susţinut de un fond financiar limitat, în timp ce Edison îl avea în spate pe J.P. Morgan. Venise vremea lui Tesla şi, după toate acestea, steaua întunecată a Pământului a fost iluminată de geniul său incomparabil. E imposibil, chiar şi astăzi, să evaluezi domeniul virgin al ştiinţei electricităţii pe care Tesla l-a explorat, în doar câteva luni, după inaugurarea laboratorului său. Biroul de Brevete şi Invenţii al Statelor Unite a înţeles, cu greu, ţelul muncii lui Tesla. Ei considerau invenţiile sale atât de originale şi logice, încât pur şi simplu au eliberat o succesiune de brevete ce a dat naştere noii Ere energetice. Întreaga lume electrică a fost cuprinsă de „pasul înainte" făcut de Tesla în 1887. Dacă facem o retrospectivă a anilor care au trecut de atunci, putem vedea că civilizaţia nici măcar acum nu a reuşit să absoarbă realizările ştiinţifice fundamentale ale lui Tesla. Cât despre

filosofia lui Tesla, prea puțin se ştie că nu avea de oferit foarte mult în acest domeniu, aşa cum cu siguranță nu a făcut-o, pentru că filosofia lui fusese deja prezentată de Iisus. Din moment ce mintea civilizației vestice nu a reuşit să înțeleagă nici măcar învățăturile de bază primite de-a lungul nenumăratelor secole din partea Ierarhiei, chiar mai mult, a ignorat adevăratele înțelesuri ale muncii lui Iisus, este extrem de clar de ce Tesla nici măcar nu s-a deranjat să arunce „perlele sale filosofice".

În 1887, la numai şase luni după ce a deschis laboratorul său, a depus o cerere la Biroul de Brevete şi Invenții pentru un singur brevet ce acoperea întregul sistem electric pe care-l avea construit la acea vreme. Biroul de Brevete şi Invenții a fost copleşit de acest „pachet" şi a insistat ca Tesla să „îşi rupă" brevetul în şapte bucăți mai mici. Aceasta s-a întâmplat şi în aprilie 1888 a făcut o cerere pentru încă cinci patente ce au fost înregistrate pe numele său. Către finele lui 1888, înregistrase alte 18 brevete. În vremea aceea, întreaga lume ştiințifică a fost nu doar uimită, ci lăsată cu „gura căscată" de felul în care cele mai îndrăgite concepte ale ei au fost anulate peste noapte. Nu a fost deloc uşor să faci o atât de rapidă şi monumentală ajustare a noilor valori, în special ținând cont de faptul că mulți dintre oamenii de ştiință şi tehnicienii zilei, atunci ca şi

acum, se cred foarte deştepți, cu mintea deschisă şi capabili să se ridice la cerințele vremii. Se considerau, de asemenea, oameni cu frica lui Dumnezeu, independenți şi care, dacă ar fi dorit să inventeze o maşină, ar fi putut să o facă fără ajutorul Creatorului. Dar într-un fel misterios, Creatorul s-a pus din nou „pe muncă" prin intermediul lui Tesla. Aşa că aceşti oameni, temători de Dumnezeu, au căutat peste tot un răspuns, doar că nu priveau în direcția bună. Pentru că un om, căruia îi este frică de Dumnezeu, nu poate să-L iubească şi un om care îl pune pe Dumnezeu pe un piedestal ce ajunge în nori, cu siguranță, este înspăimântat de Acesta.

Singurul mod în care îl poți iubi pe Dumnezeu este să aduci energia Sa aici jos, în materia densă, ancorând-o prin coborârea vibrațiilor ei. Prima rasă ce a trăit pe Pământ avea răspunsurile pe care le deținea şi Tesla. Gura lumii din acea vreme, din 1888, a avut şi ea ceva de spus, apropo de Tesla. Pentru ea, acesta era atât cel mai fascinant, cât şi cel mai disprețuit om. El nu le-a împărtăşit opiniile, iar „gura lumii" nu avea nicidecum să le împărtăşească pe ale lui. Era extrem de neînțeles pentru oamenii zilei, cum de un om cu gusturi atât de cosmopolitane putea să-i treacă atât de complet cu vederea. Cât despre partea femeiască, Tesla era considerat cea mai bună partidă existentă la acel moment în lume. Mame ambițioase şi fiice

nerăbdătoare bântuiau foarte aproape de el. Sau măcar, daţi-ne voie să spunem, că aşa făceau. Dar nici una nu s-a apropiat de Tesla. Cât despre bărbaţi, Tesla inventa încontinuu maşinării ce puteau fi fabricate şi vândute. Acest fapt pusese definitiv ştampila dolarului pe el. De-a lungul anilor, subiectul Tesla - căsătorie - bani a devenit parte din conversaţiile internaţionale. Următorul pas în dezvoltarea lui Tesla a venit în 16 mai 1888, când, răspunzând unei invitaţii, a ţinut o prelegere şi o demonstraţie în faţa Institutului American de Energie Electrică. Această prelegere a răspândit vestea în întreaga lume că cel mai mare geniu al momentului şi-a fructificat descoperirile, dăruind civilizaţiei umane curentul alternativ, eliberând astfel întregul Pământ de problema electricităţii. Sistemul curentului continuu al lui Edison avea nevoie de o uzină electrică pentru fiecare kilometru pătrat sau chiar mai puţin când era vorba de oraşe mari. Aceasta făcea aproape imposibilă dezvoltarea sistemului electric la nivel mondial aşa cum îl dorea Tesla. El nu avea nici o dorinţă să-şi dezvolte ideile la nivel mondial, preferând să petreacă timpul în cercetare. Ştia că invenţiile pe care tocmai le patenta vor deveni depăşite în scurt timp dacă continua studiile şi experimentele. Edison s-a luptat din răsputeri să menţină pe piaţă sistemul curentului continuu, pentru că inventase un bec electric cu incandescenţă şi, ca să-l poată

vinde, trebuia să facă în aşa fel încât electricitatea să fie disponibilă peste tot. Mai mult, interesele financiare ale lui Edison erau complet legate de cele ale lui J.P. Morgan, astfel că Edison nu avea libertatea de a merge pe o altă cale decât pe cea strict comercială.

Când Tesla a ţinut faimoasa prelegere în 16 mai 1888, George Westinghouse, din Pittsburgh, era printre cei care îl ascultau. Westinghouse era deja foarte cunoscut datorită invenţiei frânei cu aer pentru trenuri şi multe alte dispozitive electrice. Câştigase o avere din exploatarea propriilor invenţii şi era un vizionar extraordinar. Şi-a dat imediat seama de imensa posibilitate comercială şi geografică a sistemului de curent alternativ al lui Tesla. La puţin timp după aceasta, l-a contactat pe Tesla. În câteva minute, Westinghouse a fost de acord să-i plătească lui Tesla un milion de dolari pentru drepturile asupra brevetului curentului alternativ, plus dividende de un dolar/cal-putere. Aşa că Westinghouse a fost cel care a valorificat oportunitatea dezvoltării brevetelor lui Tesla ce urmau să alimenteze cu electricitate întreaga lume. În câteva momente, necesare negocierii afacerii, s-a născut o prietenie între cei doi, care bazată pe încredere şi respect a avut o frumuseţe dincolo de greutăţile lumeşti. Pe măsură ce lucrurile înaintau, prietenia a devenit aproape singurul element fericit ce a rezultat din întâlnirea

lor şi Tesla nu a dat dovadă nici o clipă măcar de regret sau amărăciune în faţa ghinioanelor ce i-au urmărit de-a lungul colaborării lor. Tesla a petrecut, în zadar, un întreg an în Pittsburgh, încercând să-l ajute pe Westinghouse să se lanseze în demararea construirii sistemului, însă, în final, a refuzat să mai rămână lângă el. Inginerii lui Westinghouse, obişnuiţi cu felul lor propriu de a face lucrurile, rămâneau uimiţi şi complet confuzi în faţa magiei lui Tesla. În schimb, Tesla nu putea nicidecum să comunice cu aceşti oameni, din moment ce nu putea să coboare la nivelul lor de înţelegere. Pentru unii a fost un mare învăţător în ale filosofiei. De asemenea, un mare învăţător în ceea ce urma să fie numit „Inginerie cosmică", dar discipolii şi i-a selectat personal. Erau învăţăceii săi, însă deja erau discipoli ai forţelor Luminii. Dacă te aştepţi ca Tesla să intre într-o fabrică şi să înveţe un grup de ingineri americani toate stadiile evoluţiei proiectelor lui, dai în ridicol. Probabil, nici măcar Tesla nu şi-a dat seama de măreţia sa, cu atât mai mult de prăpastia intelectuală ce punea stavile între el şi aceşti pământeni care încă nu-i deveniseră discipoli. În orice caz, după plecarea lui de la fabrica din Pittsburgh, inginerii lui Westinghouse şi-au rezolvat problemele şi, până la urmă, procesul de fabricare şi-a urmat cursul. Tesla s-a întors în propriul său laborator din New York, la atât de iubita sa muncă - acum un om

bogat, liber de orice nevoie financiară. Această libertate a fost pentru el cel mai mare triumf pe care îl poate avea un suflet uman. Lucrând din nou la cercetările menite sistemului său energetic polifazic, a obținut 45 de brevete, americane în următorii patru ani, acestea adăugându-se la mai mult de 100 de alte brevete obținute în țări străine. Edison era foarte ocupat, țintind competiția în toate direcțiile. Era un făcător de bani strict comercial. Nu avea studii universitare şi în felul acesta depindea de serviciile celor pe care îi angaja. Era legat complet de valoarea banilor şi astfel a fost forțat să devină un speculant. Edison nu a putut niciodată să iasă de sub papucul intereselor comerciale ale lui J.P. Morgan, cu toate că nu există nici o dovadă că ar fi dorit să o facă. Unii oameni au destinul de a juca rolul tubulaturii organonului. Nu stă scris în tiparele karmice ale tuturor oamenilor să compună o muzică măreață. Edison s-a „ciocnit" de multe ori cu Westinghouse, dar când a descoperit că acesta din urmă, un om de afaceri şi inventator de succes, capabil şi vizionar, şi-a luat sarcina de a dezvolta sistemul de curent alternativ al lui Tesla, bătălia a intrat într-o nouă şi mult mai dură fază. A fost momentul în care autoritățile închisorii de stat din New York păşiseră deschis pe tărâmul Magiei Albe a electricității, pe care însă l-au transformat aproape peste noapte într-o Magie Neagră. Ei au adoptat

curentul alternativ, aşa cum fusese dezvoltat de Tesla, pentru executarea condamnaţilor din închisoare. Tesla a pretins că interesele lui Edison au pus la punct acest proiect numai pentru discreditarea curentului alternativ şi probabil că acesta era scopul principal, pentru că interesul lui Edison care dorea să smulgă dolarul din piatră seacă îl făcuse să propună curentul continuu pentru scaunul electric. Propunerea lui a eşuat din cauza simplului motiv pentru că nu se putea produce curent continuu la voltajul mare cerut. Acest aspect a trecut neobservat de public pentru că Edison a strigat în gura mare că alegerea făcută de autorităţile închisorii de stat dovedea pericolul de moarte al invenţiei lui Tesla. Privind înapoi în timp, ne putem da seama că victoria forţelor întunericului, lucrând direct din planurile astrale, prin intermediul direct al autorităţilor respectivei închisori, a reuşit să dea o direcţie retrogradă anumitor aspecte ale civilizaţiei, ce a adus-o înapoi, în perioada ei malefică, ce nu fusese cunoscută pe Pământ de la scufundarea Atlantidei. Astăzi, cei care privesc înapoi spre vremurile de dinaintea Erei atomice, blamează oamenii de ştiinţă din domeniul nuclear pentru distrugerile ce ameninţă umanitatea. Dar aceşti oameni de ştiinţă nu ar fi avut nici cea mai mică fărâmă de şansă să-şi exercite Magia lor Neagră dacă drumul lor spre întuneric nu ar fi fost pavat deja de Magicienii

Negri ce au controlul din planurile astrale. Autoritățile închisorii de stat din New York au colaborat din plin, ajutându-i pe aceşti Magicieni Negri să preia controlul invenției curentului alternativ, făcând întreaga umanitate să sufere datorită jefuirii continue a adevăratelor avantaje ale acestei invenții. Din fericire, acest control al Magiei Negre, împreună cu uneltele ei, a fost rupt în planurile subtile, urmând să fim martorii dispariției lor din planul fizic. Forțele christice, ajutate de Regatul Angelic, au capturat şi îndepărtat de pe planetă toți aceşti magicieni negri. Cu toate acestea, încă mai există pe pământ instrumentele lor umane, cu miile, dar țelurile lor nefaste vor fi zdrobite imediat ce a şaptea Rază va face un pic mai mult din benefica sa muncă întru transmutație.

În timp ce autoritățile închisorii de stat din New York erau ocupate cu eforturile de a coborî vibrațiile planetare prin utilizarea electricității în uciderea condamnaților, George Westinghouse se pregătea să folosească invenția lui Tesla pentru a electrifica întreaga Americă. Tesla, în acelaşi timp, întors la cercetare, s-a pus pe depăşirea invențiilor sale anterioare prin aşezarea întregului glob pământesc într-un singur şi simplu sistem electric ce ar fi dat posibilitatea Copiilor lui Dumnezeu, din Antarctica şi până în Arctica să aibă lumină - mai multă lumină şi un trai mai bun. S-a ajuns în anul

1891, Tesla şi Westinghouse îndeplineau perfect Planul Divin şi energiile lor combinate au făcut posibilă, chiar dacă pe o porţiune mică, manifestarea acestui plan. Dar acolo unde este Lumină-în-Acţiune pe steaua noastră întunecată este şi întunecime ce consumă. Cu alte cuvinte, nu a venit încă vremea în care să putem spune că avem o parte sigură de Lumină rămasă pentru scopuri inteligente şi constructive. Fiecare părticică de lumină lansată de discipoli pe această planetă încă trebuie să fie utilizată pentru a ilumina atomii ce suferă aici, unde Răul ia forma unor daune astrale. În 1891, karma lumii a fost atât de bine manipulată de doar autorităţile închisorii de stat din New York şi plină de acumulări, încât forţele întunericului au putut să intre pe domeniul curentului alternativ fără nici cea mai mică piedică. Liderii întunecaţi au primit forţe proaspete de la imensele hoarde de criminali dezîntrupaţi, aflaţi în planurile astrale şi hotărâţi în a-şi găsi răzbunarea. Ei l-au lovit sălbatic pe Westinghouse pentru că doar compania lui putea alimenta întreaga naţiune cu curent alternativ, procurându-i lui Tesla o imensă avere în dividende pe parcursul anilor ce aveau să vină.

O umbră deasă a căzut asupra consilierilor financiari ai lui Westinghouse. În acele zile se ştia foarte puţin despre influenţele astrale, astfel încât în momentul în care oamenii de finanţe, aflaţi sub

puterea vrăjilor, au intrat în panică, au crezut că sunt nişte magi financiari extrem de deştepţi. Avem aici imaginea unor oameni căzuţi în capcanele propriilor lor aroganţe. O serie de fuziuni rapide cu companii mai mici a avut loc şi astfel s-a format o nouă unitate cunoscută drept Compania de Producţie Electrică Westinghouse. Dar înainte ca această afacere să fie finalizată, grupul financiar l-a chemat pe George Westinghouse şi i-a spus că trebuie să distrugă contractul său cu Tesla. Alternativa? „Făcătorii de bani" i-ar fi distrus lui Westinghouse întreaga companie.

„Vrăjitorii financiari" erau în mâna manipulatorilor astrali şi s-au precipitat de-a dreptul în dorinţa de a consuma tot. Erau hotărâţi să nu împartă nici un profit cu nimeni, nici măcar cu „gâsca Tesla" care făcuse oul de aur. Împotriva acestei puternice armate de întuneric, George Westinghouse a rămas ca un uriaş stâlp de lumină - însă un uriaş singur. Interesele financiare se puseseră pe distrugerea companiei numai pentru ca Tesla să nu câştige nici un ban din dividende.

Dar chiar şi aşa, dacă există un singur om de partea forţelor Luminii, rămâne o majoritate victorioasă în faţa Răului. Westinghouse s-a dus direct la Tesla şi cu umilinţă i-a spus povestea părelnicei lui înfrângeri. Tesla a transformat întreaga situaţie într-un triumf spiritual ce va face vâlvă de-a lungul anilor, datorită faptului că este

expresia momentului în care cei doi au atins Divinitatea. Stând în faţa lui Westinghouse, Tesla a zâmbit senin şi a rupt contractul său fără nici cea mai mică urmă de amărăciune. În acel moment avea dreptul la cel puţin 12 milioane de dolari în dividende, dar a aruncat contractul său făcut bucăţi la coşul de gunoi. A salvat, astfel, compania lui Westinghouse pentru ca acesta din urmă să dăruiască sistemul polifazic întregii lumi. Bancherii îşi puteau satisface acum dragostea lor pentru bani. Şi astăzi, această nefericită planetă mai culege întunecatele roade ale semințelor aruncate peste tot de aceşti făcători de bani. Deseori, s-a spus că eşecul plătrii dividendelor lui Tesla s-a dovedit cel mai mare handicap al progresului ştiinţific şi industrial pe care rasa umană l-a trăit vreodată pe această planetă. În timpurile moderne, Statele Unite şi toate naţiunile lumii se întreabă de ce evoluţia ştiinţifică a fost pierdută în cei din urmă ani. Răspunsul este simplu: nu e dificil să descoperi tiparele evenimentelor.

Legea karmică a fost pusă în mişcare de închisoarea de stat din New York prin utilizarea curentului alternativ al lui Tesla. Datoriile karmice au început să curgă din momentul în care proiectul acesta a început să funcţioneze. Tesla era un Magician Alb. Fiind protejat împotriva atacurilor directe ale forţelor întunecate, nu putea fi atins decât

indirect. Dar organizaţia lui Westinghouse, prin intermediul sistemului său monetar, se afla în câmp deschis, astfel că forţele întunecate au putut să o atace după bunul lor plac. Toate acestea au pus în pericol munca lui Tesla. Însă datorită faptului că societatea a fost de acord să susţină autorităţile închisorii în munca lor nefastă, societatea este cea care a suferit de pe urma distorsiunilor karmice. America a permis utilizarea greşită a invenţiilor lui Tesla. America este cea care trebuie să plătească datoriile karmice printr-un declin al realizărilor ştiinţifice. La foarte puţini ani după ce Tesla şi Westinghouse au luat acea decizie istorică, Tesla devenise un uriaş intelectual mondial de asemenea înălţime, încât putea foarte uşor, prin utilizarea invenţiilor şi descoperirilor sale, să ducă Planeta dinspre Rău înspre Bine, dinspre întuneric spre Lumină, dinspre Ignoranţă spre Iluminare, dar societatea, în micimea ei, a preferat metodele închisorii celor ale iniţiatului venusian şi astfel Morile Zeilor au continuat să macine încet, încet, aşteptând venirea celei de-a şaptea Raze ce trebuia să aducă curăţătoarea Flacără Violet a transmutaţiei stelei întunecate.

După aranjamentul financiar al lui Westinghouse, Tesla nu a mai avut niciodată suficiente fonduri să-şi dezvolte invenţiile. De multe ori, colaboratorii săi l-au implorat să dezvolte aspecte mici ale invenţiilor sale pentru a putea scoate banii necesari marilor sale

dezvăluiri. Tesla a refuzat, întotdeauna, să-şi cheltuiască timpul pe ceea ce el numea „lucruri mărunte". Nu dorea ca de pe urma lui să beneficieze doar o mână de oameni, întotdeauna s-a gândit la beneficiul umanității.

Câțiva dintre colaboratorii săi credeau că este doar încăpățânat, dar Tesla şi-a urmat cu înțelepciune drumul său. Când avea vârsta de 80 de ani, a fost invitat să țină un discurs în cadrul Institutului de Sănătate pentru Imigranți, ce trebuia să-i acorde în cadrul unui dineu, ținut la Hotelul Biltmore în 12 mai 1938, o diplomă de onoare. Tesla a scris acest discurs şi a fost citit la dineu, pentru că el nu a crezut de cuviință să participe personal. Nu doar că a supraviețuit extrem de multor ani de sărăcie lucie, ci a fost de-a dreptul ridiculizat pentru că nu putea să-şi comercializeze invențiile. Deseori nu putea să-şi plătească nota de plată pentru camera de hotel şi era forțat să se mute frecvent. Lăsându-şi bagajele zălog până când prietenii puteau să-l ajute să se mute într-un alt loc. Chiar dacă acest spectru al sărăciei l-a urmărit întotdeauna, a privit fără ranchiună pe cei care deveniseră extrem de bogați datorită energiei pe care o pusese la dispoziția lumii. Ca dovadă, în discursul său de la dineul din Biltmore, l-a elogiat pe Westinghouse într-o magnifică mărturie a profundei prietenii ce a existat întotdeauna pentru cei doi oameni: „George

Westinghouse este, după părerea mea, singurul om de pe acest pământ care ar fi putut să îşi asume sistemul meu de curent alternativ în circumstanţele date de acea vreme şi să câştige bătălia împotriva trufiei şi a puterii banilor. A fost un pionier de o enormă statură, unul dintre adevăraţii nobili cu care America se poate mândri, iar umanitatea îi datorează o imensă gratitudine".

Iată-l pe Tesla, la 80 de ani, singurul om din lume care ar fi putut să inventeze curentul alternativ, spunând despre George Westinghouse că a fost singurul om de pe această stea întunecată care ar fi putut să îl dezvolte în ciuda atacurilor nemiloase ale forţelor întunericului ascunse în spatele finanţelor propriei sale companii. Tesla şi-a stipulat poziţia de Iniţiat în această mărturisire despre prietenul său, aşa cum, cu mult timp în urmă, un alt iniţiat a intrat în Templu şi i-a biciuit pe „spălătorii de bani". Ca venusian, din punct de vedere karmic, Tesla nu a fost obligat să aibă de-a face cu „spălătorii de bani". Minunatul său gest de a rupe propriul contract cu Westinghouse a dovedit faptul că era gata să meargă până la capăt în a-l ajuta pe prietenul său, ştiind foarte bine că acesta din urmă va duce pe umeri pentru întreaga umanitate o greutate karmică sub care de-abia va putea să se mişte. Cu ajutorul căldurii şi prieteniei tandre a lui Tesla, Westinghouse a putut să-şi îndure povara dăruind sistemul polifazic întregii

lumi, eliminând astfel o mare parte din datoria karmică a societății.

Prin gura lui Tesla a vorbit vocea Divină când inventatorul a spus despre George Westinghouse că este dintre adevărații nobili ai lumii. În ultimii ani ai vieții lui, apropiindu-se de vârsta de 80 de ani, Tesla a fost ajutat de Guvernul iugoslav, prin intermediul Institutului Tesla din Belgrad, cu o pensie de 7.200 de dolari/an. Pe măsură ce se apropia ziua de naştere a lui Tesla, nava spațială pe care se născuse ajungea în apropierea Pământului, iar în ultimele sale zile Iugoslavia a fost cea care l-a onorat şi l-a susținut financiar. Institutul Tesla a fost inaugurat în Belgrad în 1936, cu ocazia sărbătoririi celei de a 80-a zi de naştere a lui Tesla. Celebrări oficiale au avut loc în întreaga țară de-a lungul unei săptămâni, onorându-1 pe cel mai mare erou național al Iugoslaviei. Institutul Tesla, susținut atât de guvern, cât şi de surse private, a fost echipat cu un splendid laborator de cercetare şi o cuprinzătoare bibliotecă. Cea mai mică informație sau document ce vorbea despre Tesla şi invențiile sale au fost adunate din întreaga lume şi puse la dispoziția studenților institutului. Studenții americani au fost privați de a învăța despre Tesla, pentru că numele său este de-abia menționat în cărțile şcolare şi chiar în cărțile de ştiință în întreaga țară. Țară a cărei națiune i-a dat lui Tesla cetățenie şi constituie punctul în care

marile sale invenţii s-au răspândit precum Lumina unui soare central. Tesla şi-a petrecut în tăcere cea de-a 80-a aniversare.

A fost intervievat şi întrebat despre sistemul său mondial „wireless" pentru distribuţia electricităţii, un sistem pe care l-a perfecţionat cu mulţi ani înainte şi care a făcut ca sistemul său polifazic să devină depăşit. Nu a avut nici cel mai mic resentiment faţă de investitorii care au cheltuit miliarde peste miliarde de dolari în lacomul efort de a extrage ultimul penny din folosirea sistemului electric ce devenise „un dinozaur". Tesla era consolat de propria cunoaştere interioară, a faptului că nu a avut niciodată misiunea să contribuie la exploatarea comercială a bogăţiei lumii. Filosofia sa, a frăţietăţii şi a prieteniei pentru umanitate, gratitudinea sa către Creator nu au slăbit niciodată. Şi acestea le-a spus când a fost întrebat despre sistemul său wireless: „Poate că a fost un pic prematur. Putem să mergem înainte fără el, atâta vreme cât sistemul meu polifazic continuă să satisfacă nevoile noastre. Îndată ce nevoile se schimbă, am totuşi gata sistemul pentru a fi utilizat cu succes.

Este în continuare gata şi aşteaptă să fie utilizat. Oamenii de afaceri ţin încă în ascuns pentru marele public informaţia că un astfel de sistem există şi că poate fi oricând folosit. Investitorii încă doresc să extindă sistemul polifazic, depăşit al lui

Tesla, în întreaga lume, încărcând, fără nici un rost, cu kilometri peste kilometri de cabluri, fire, transformatoare... inutile. Dar aceasta este metoda lacomă prin care averile sunt făcute pe spatele oamenilor.

În New Age vor fi folosite doar metodele noii ere. În curând, vom ajunge la marea curățire planetară şi atunci să vedeți cum se prăbuşesc toate cablurile, conductele, firele, transformatoarele pentru care oamenii plătesc pentru a fi instalate. Ce nebuni pot să fie aceşti muritori! Din moment ce Otis T. Carr a ieşit în față cu dispozitivele sale de energie liberă, este foarte probabil că Tesla, lucrând din Shamballa, are în minte un sistem ce va depăşi chiar şi sistemul său wireless. Dar, oricum, aşa cum spunea şi Tesla la cea de-a 80-a aniversare a sa, sistemul este aici, gata să fie utilizat cu succes. Nu are nevoie decât de o mică antenă care să fie ataşată pe acoperişul oricărei case, bloc, magazin sau fabrici. Acest dispozitiv va da posibilitatea locuitorilor clădirilor să aibă toată electricitatea de care au nevoie fără să folosească metri întregi de cabluri. Antena va recepționa o cantitate de curent, transmis prin rază, aşa cum radiourile recepționează programul transmis prin unde.

În interiorul caselor sau clădirilor, aparatura electrică, precum becurile, fierul de călcat, cuptoarele, calculatoarele ş.a.m.d, nu vor mai fi

legate prin fire ce duc în prizele de pe pereţi, întreaga aparatură va recepţiona curentul necesar venit prin antenă. Chiar Tesla avea în vechiul său laborator de pe West Broadway, din New York, becuri ce puteau fi mutate şi amplasate în orice poziţie şi oriunde se întâmpla să fie nevoie de lumină. Becurile acestea erau tuburi cu gaz, fără fire şi fără să fie fixate în pereţi.

Astfel că inventatorul s-a bucurat pentru mulţi ani de „fructele" propriei sale invenţii, în timp ce oamenii obişnuiţi au plătit furnizorilor, oricare ar fi fost ei, aducându-le beneficii de pe urma mărfii lor depăşite. Metoda de distribuţie electrică fără fir a lui Tesla este un dar pe care lumea ar fi putut să-l utilizeze de mai bine de o jumătate de secol, dacă ar fi cerut-o. Dar un public ignorant, este un public tăcut. Acest public îşi ia informaţia din ziare, reviste, radio şi TV. Aceste surse sunt, la rândul lor, controlate şi cenzurate de propriii directori şi de „gardienii" guvernelor secrete. Acest public condiţionat dictează apoi învăţătorilor lui, spunându-le ce să înveţe şi ce subiecte sunt mai potrivite pentru comunităţile spirituale.

Astfel, cercul vicios se învârte şi se învârte, precum un satelit. Chiar lui Tesla i-a fost închisă gura de către J.P. Morgan atunci când inventatorul i-a povestit magnatului despre sistemul său wireless. Morgan l-a ascultat pe Tesla descriind glorioasa sa invenţie, după care baronul banilor a catalogat întregul subiect ca

fiind nepractic, pentru că, şi a subliniat acest fapt, n-ar fi nici o posibilitate să facă bani de pe urma oamenilor dacă aceştia ar avea toată electricitatea de care aveau nevoie prin punerea unei antene pe casele, fabricile sau clădirile lor. Morgan i-a adus apoi aminte lui Tesla că în sistemul prezent de fabricare a firelor, polilor şi echipamentului instalaţiilor electrice de orice fel putea să facă averi imense şi pe lângă acestea electricitatea putea să fie măsurată, astfel încât toată lumea să plătească fiecare kilowatt folosit. Tesla i-a spus că electricitatea era liberă, în atmosferă, că era un Dar al lui Dumnezeu pentru Copiii săi, dar un astfel de idealism, în mod sigur, nu putea să penetreze mintea unui magnat al finanţelor. În anii în care Tesla îl învăţa pe Otis T. Carr a atras atenţia discipolului său asupra aceluiaşi amănunt: „Electricitatea este liberă în atmosferă şi este un Dar al lui Dumnezeu pentru Copiii lui". Carr a fost de acord imediat cu ce spunea Tesla, dar Carr nu era un finanţist. El lucra ca un simplu om de serviciu într-un hotel. Probabil aici se află răspunsul.

OTC-XI

Nu mai e nici o îndoială în mintea mea după ce am fost în slujba armatei pentru atât de mulți ani că şeful suprem şi cei care trag sforile în dese ori nu spun nici chiar propriilor lor soldați „micile secrete murdare" ce ar putea să oprească masacrele în cel mai scurt timp. Încă din perioada celui de-al Doilea Război Mondial, cei care au avut conducerea la vârf au fost capabili să acceseze informații tehnice ce puteau să îl reducă la tăcere, aproape instantaneu, pe duşman, dar din cauza faptului că războiul a fost, întotdeauna, asociat cu „mari afaceri", ei au gândit că este mai avantajos pentru economie să lase să continue luptele.

Aici este, de exemplu, dovada că în timpul războiului din Golful Persic, avioane capabile de manevre mai uimitoare decât bombardierele invizibile se aflau în aer şi din când în când în prima linie doar pentru a speria îngrozitor inamicul. Aceste aparate total nezgomotoase pot să trimită raze ale morții, după care să accelereze şi să dispară în fracțiuni de secundă. Ele nu apar ca ținte pe radar şi formele lor sunt atât de diferite de ceea ce suntem obişnuiți să vedem pe cer, încât duşmanii noştri cu siguranță au gândit că Dumnezeul lor i-a trădat în defavoarea diavolilor americani.

În ultimii doi ani, am auzit anumite poveşti uimitoare ieşind dintr-o zonă îndepărtată a deşertului Nevada, cunoscută drept Grome Lake sau Area 51. În acest loc, guvernul testează dispozitive aeriene ce sunt la fel de avansate precum cele folosite de forţele malefice ale lui Darth Vader în filmul Star Wars. Aceste nave, deseori văzute în zonă, au capacitatea de a trece peste spaţiu şi timp, dematerializându-se şi apărând din nou în diferite zone ale cerului. Alte nave au fost „văzute" despicându-se în aer şi întregile formaţiuni se zăreau trecând de-a lungul deşertului ca un tren pe cer.

OZN-urile - aşa cum se pare - au fost o inspiraţie pentru mulţi inventatori ai noii ere, care au privit spre cer în căutarea secretelor gravitaţiei. Uimitoarele abilităţi ale OZN-urilor - în multele lor forme şi dimensiuni - de a zbura la incredibile viteze şi de a face incredibile mişcări i-au făcut pe aceşti câţiva „gânditori liberi" să îşi dea seama că nu toate legile universului au fost - deocamdată - descoperite. Un astfel de om a fost Otis T. Carr, din Baltimore, Maryland, care a crezut într-adevăr că umanitatea se afla - dacă ne luăm după avioanele sale - în copilărie şi dacă am reuşit în ţelul nostru de a călători în spaţiu, rachetele obişnuite împreună cu carburanţii lor ar duce doar la frustrare, deoarece n-ar fi în stare niciodată să îşi îndeplinească corect sarcina de a purta civilizaţia umană înspre adâncimile spaţiului. După cum se dovedeşte, Carr nu a fost doar familiarizat cu

cercetările lui Tesla în domeniul antigravitației, ci l-a şi întâlnit şi a petrecut câtva timp cu marele inventator, fapt cu care puțini alții pot să se mândrească. Pe baza cercetărilor proprii şi a ceea ce a învățat de la Tesla, Carr şi-a făcut propria companie la sfârşitul anilor '50, ce se numea OTC Enterprises, având în cap ideea de a construi nave spațiale care ar putea să ne ducă pe Lună şi mai departe printr-o călătorie foarte economică şi sigură. Margaret Storm descrie cel mai bine prietenia dintre Nikola Tesla şi Carr astfel:

• • •

„S-a întâmplat ca, într-o zi din vara anului 1925, Otis T. Carr să fie ocupat cu noile sarcini pe care le avea ca om de serviciu într-un mare hotel din partea de mijloc a New York-ului. Ajunsese de curând în oraş ca să studieze artele plastice şi şi-a găsit o slujbă pentru a-şi putea plăti taxele. Mai întâi a fost nerăbdător să ajungă la New York. Odată ajuns, a fost nerăbdător să-şi găsească o slujbă într-un anumit hotel. A fost pus la muncă de îndată şi de abia se familiarizase cu locul când Nikola Tesla şi-a croit drumul (profetic) prin coridoarele subterane ale hotelului, apropiindu-se de noul băiat de serviciu. „Când îți termini treaba aici", spuse Tesla cu o față gravă, „du-te şi cumpără patru uncii de arahide nesărate şi adu-mi-le în cameră". I-a dat băiatului din Elkins, West Virginia, destui bani care să acopere cumpă-

râturile... plus un bacşiş. Bacşişul făcea parte din legenda lui Tesla; cei care lucrau cu el trebuiau să fie foarte merituoşi pentru a fi angajaţi. Otis nu a fost deloc surprins de cererea ce i se făcuse, pentru că, aşa cum i se spusese de multe ori înainte, în New York te poţi aştepta la orice. Nu era absolut deloc precum în Elkins. Omul de serviciu şi-a îndeplinit sarcina şi i-a adus arahidele lui Tesla. În timpul acesta, făcuse câteva mici investigaţii printre colegii lui de serviciu şi a aflat că Tesla era un mare om de ştiinţă care hrănea porumbeii cu arahide. Avea chiar grijă de porumbeii bolnavi sau răniţi, pe care îi îngrijea în camera sa. Când i-a adus arahidele, tânărul Carr a fost invitat de Tesla să intre în cameră pentru o discuţie. Acesta a fost momentul uneia dintre cele mai neobişnuite şi fascinante poveşti despre un discipol. De obicei, oamenii privesc pregătirea unui discipol ca fiind ceva extrem de mistic sau ezoteric şi care se întâmplă în interiorul unei lamaserii sau mănăstiri departe de ispite şi oameni cu porumbei. Dar în acest caz - şi este cu siguranţă una dintre cele mai de succes poveşti cu discipoli cunoscută - cea mai mare parte din pregătire a avut loc pe treptele Bibliotecii cubice din New York.

Zi după zi, pe vreme frumoasă sau rea, tânărul Carr i-a adus arahide lui Tesla şi tot zi după zi, omul de ştiinţă în vârstă şi tânărul său protejat se plimbau pe anumite străzi, unde stoluri de porumbei se

adunau de dinainte aşteptând mâncarea lor de arahide. Pelerinajul se sfârşea, de obicei, pe treptele aripii de vest a bibliotecii, faţă-n faţă cu Parcul Bryant. Acolo, cei doi stăteau unul lângă celălalt, Tesla făcând ca păsările să-i mănânce din palmă, în timp ce-i explica tânărului Carr fascinantele detalii ale misterioasei lor inteligenţe. Se spune că Tesla nu a purtat decât discuţii mărunte în acei ani, dar Carr nu era deranjat deloc de acest fapt.

I-a pus marelui geniu atât de multe întrebări şi îi asculta fiecare silabă cu atât de mare lăcomie, încât Tesla i-a dat imediat o poreclă - Buretele. Pe seama poreclei, cei doi prieteni au glumit deseori dacă porecla a fost bine aleasă. Carr nu l-a mai văzut niciodată şi nici nu a avut contact cu Tesla după cel de-al treilea an. În timpul celor 30 de ani ce au urmat, Carr a petrecut ore-n şir în micul său atelier făcând mii de experimente care l-au dus în final la realizarea cu succes a motorului gravitaţional cu propulsie electrică. Aici, în acest atelier, şi-a dat seama că putea, în orice moment, să se scufunde în „rezervorul" memoriei sale fotografice şi să aducă la suprafaţă, în detaliu, fiecare gând necesar refacerii înfăşurării bobinei sau a oricărei alte inovaţii ale lui Tesla. Carr n-a urmat niciodată vreo şcoală de inginerie şi nici nu a avut o cunoaştere ezoterică înaintea întâlnirii cu Tesla. Cu toate acestea, a fost atât de inspirat de acest supraom, încât s-a cufundat mai târziu în

filosofia estului şi vestului, ajungând foarte departe cu studiile sale, reuşind să acopere un vast domeniu de cunoaştere. Asemenea martirului Bruno *(Jordano - nota trad.),* Carr a ajuns să fie cunoscut drept academicianul fără studii academice.

De-a lungul anilor de studiu a urmat întotdeauna exemplul lui Tesla, mergând drept în inima şi creierul naturii pentru a recolta Cunoaşterea. Nu a pierdut niciodată preţiosul timp, cercetând ceea ce a fost deja demonstrat. Ca rezultat al uimitoarei îndrumări se presupune că Carr are asemenea realizări ştiinţifice încât prin ele se poate face saltul ştiinţific necesar unui secol, mai ales prin aplicarea concretă a descoperirilor făcute de el în domeniul energiei libere. Asemenea lui Tesla, nu are secrete în legătură cu invenţiile sale. Este mai mult decât fericit să le discute cu oricine vrea să-l asculte. De asemenea, precum Tesla, nu a reuşit niciodată, până acum, să le vândă sau să le dea altcuiva. Carr este un om caracterizat de o atitudine de constantă recunoştinţă. Nu este recunoscător doar lui Dumnezeu şi lui Tesla, ci recunoştinţa lui se întinde de la Arhimede până la Einstein. E conştient de faptul că aplicaţiile anumitor principii ştiinţifice de nenumăraţi descoperitori şi oameni de ştiinţă au o contribuţie la propriile lui invenţii. Această atitudine transpare mai ales din scrierile şi

discursurile lui Carr. În mod încăpățânat lipseşte din acestea forma pluralului, noi, atunci când vorbeşte despre realizările sale. Când a fost întrebat despre toate acestea, el a vorbit de totalitatea principiilor demonstrate de mari oameni ai istoriei umanității şi cum fiecare principiu e înglobat de conceptul final al motorului său gravitațional şi al acumulatorului electric.

Vorbeşte despre punctul de sprijin al lui Arhimede, despre constanta lui Copernicus, accelerarea lui Galilei, mişcarea lui Newton, bobina lui Faraday, prerogativele lui Bacon, relativitatea lui Einstein, electroliza lui Galvani şi cunoaşterea spațiului lui Tesla; despre munca maiştrilor precum Fulton, Ford, frații Wright, ale căror nebunii şi maşini infernale n-ar fi putut, se spune, să facă să funcționeze „fanteziile" ce sunt acum lucruri comune. Ca şi Tesla, Carr doreşte ca invențiile sale să servească întreaga umanitate, nu doar pe cei privilegiați. Este dorința sa ca milioane de indivizi ai tuturor națiilor să aibă oportunitatea de a împărți roadele invențiilor sale. În afara faptului că el este în întregime împotriva oricăror practici de monopol, compania sa nu e diferită de oricare altă companie de succes a lumii. Designul de bază al tuturor cataloagelor sale, broşurilor şi aşa mai departe nu este doar interesant şi original, ci şi extrem de simbolic. Inițialele sale, OTC, sunt aranjate în aşa fel încât să formeze litera omega.

Deasupra acestora se află porumbelul alb - porumbelul lui Tesla - aflat într-un zbor grațios. Dedesubt este motoul: „Pacea şi plenitudinea prin aplicarea energiei libere ce aprovizionează toate lucrurile pentru toți oamenii". Carr a întâmpinat deja în trecut aceeaşi rezistență din partea forțelor întunecate care l-au hăituit pe Tesla şi, ca de obicei, acestea au acționat prin intermediul canalelor financiare şi al amenințărilor boicotului economic - de data aceasta printr-o campanie de presă. Vrând să facă lansarea invențiilor sale, Carr a avut o întreagă pagină de publicitate pregătită pentru a fi inserată într-un ziar de vârf din Baltimore. Publicitatea a fost plătită şi acceptată de ziar. Puțin timp după aceea, a fost anulată de directorii publicației şi banii au fost dați înapoi. Ziarul a anulat pagina de publicitate la cererea unuia dintre bogații lui clienți, care vindea electricitate, nu energie liberă publicului cititor. Aşa că oamenii din Baltimore şi din vecinătate nu au fost informați asupra dispozitivelor de energie liberă capabile să dea energie atât unui aparat auditiv, cât şi unei nave spațiale. În timp ce guvernele continuă să nege existența farfuriilor zburătoare şi cotidienele refuză să publice ştiri despre acestea, publicul ignorant rămâne un public ignorant. Acesta nu ştie nici măcar faptul că problema zborului în spațiu a fost rezolvată de un cetățean american. Nu li se spune nici măcar

că acum este posibil să pui în funcţiune orice doreşti folosind energia liberă luată din atmosferă, că nu mai trebuie să fim sclavii petrolului, cărbunelui sau oricărui carburant fosil.

Grupul tăcerii

Acestea sunt ştiri de importanţă mondială, însă ţinute atât de strict de caracatiţa cenzurii impuse de „grupul tăcerii", încât ziarele născute în scopul de a da ştiri şi informaţii oamenilor nu îndrăznesc să-şi ducă la bun sfârşit sarcina, pentru că dacă ar face aceasta, riscă să fie supuse unor sancţiuni economice purtătoare de faliment. Oricum, Carr şi asociaţii săi nu au rămas cu vreun sentiment din cauza refuzului ziarului respectiv de a insera pagina de publicitate în ediţia tipărită. În schimb, au plasat promoţii în foile săptămânalelor suburbiilor, care s-au bucurat de noul client. Rezultatul a fost nu doar uimitor, dar s-a dovedit în mod concludent că publicul voia să fie informat despre invenţiile lui Carr. Din întreaga Americă, au început să curgă scrisori, sute de extra copii ale săptămânalelor au fost cerute pentru a fi trimise rudelor şi prietenilor din statele şi ţările îndepărtate. Cererea de documente despre maşinăriile lui Carr a atins cote uriaşe şi a continuat, în ritmul acesta, zi după zi. O multitudine de oameni a trimis sume mici de bani - de la un dolar la cinci dolari, ca avans pentru ceva ce nici măcar nu

fusese oferit spre vânzare. Vizitatori au început să sosească, cerând informaţii despre orice, de la imense uzine electrice până la nave spaţiale. În timpul acesta, Carr s-a oferit să construiască şi să livreze nave spaţiale guvernelor ce voiau să trimită expediţii pe Lună şi oriunde altundeva, dar ofertele lui au fost refuzate în favoarea unor mult mai scumpe programe spaţiale. Aceasta era o dezvoltare mult mai interesantă şi mai incitantă. Fiinţele spaţiului au declarat că nu vor permite militarilor sau turiştilor să aterizeze pe Lună. Ierarhia a anunţat că nici un individ care nu s-a „înălţat" nu poate să facă vreo călătorie în spaţiu. Dacă guvernele nu cred în existenţa farfuriilor zburătoare venite din spaţiu, înseamnă că ele nu pot să accepte faptul că fiinţele spaţiului au o staţie pe Lună. De ce atunci au ezitat să utilizeze navele spaţiale ale lui Carr pentru a merge pe Lună şi să vadă cu propriii lor ochi ce se petrece acolo sus? Era evident că guvernele nu ştiau că există o staţie spaţială pe Lună. Fără îndoială, fiinţele spaţiului le-au spus că nu li se va permite să aselenizeze şi ele ştiu cât de serios au vorbit acestea.

Carr nu plănuieşte să construiască nave spaţiale mari gata de zbor în următorul an (nota editorului: la momentul când această carte a fost scrisă), este foarte posibil ca el să poată face o călătorie până la Lună şi să i se permită să

aselenizeze. Chiar dacă el ar vrea să-şi testeze doar propria navă, această călătorie nu ar avea nici o semnificaţie militară şi ar fi în total acord cu cerinţele fiinţelor spaţiului.

De asemenea, în momentul în care Carr ar avea o navă suficient de mare gata pentru a zbura în spaţiu, ar fi foarte posibil ca el să facă această călătorie, mai ales dacă una sau mai multe fiinţe ale spaţiului ar fi de acord să-l însoţească. Dar aceste conjuncturi sunt în întregime unice şi valabile doar în cazul lui Carr. Ceea ce ar putea sau n-ar putea să îndeplinească el nu are nimic de-a face cu atitudinea guvernelor care au refuzat în prima fază să admită posibilitatea existenţei navelor spaţiale venite de pe alte planete şi pe urmă au refuzat să încerce un model pământean. Să presupunem că în timpul testelor nu ar fi funcţionat în întregime. Cu siguranţă nu ar fi avut mai puţin succes decât multe alte rachete sau sateliţi pe care guvernul încearcă să le lanseze pe banii contribuabililor. Mai mult, o rachetă nu duce decât la distrugere. O navă spaţială duce la libertatea unor „autostrăzi cosmice" şi deschide un vast nou univers în faţa ochilor uimiţi ai omului. Din moment ce dispozitivele de energie liberă ale lui Carr sunt făcute să alimenteze cu energie orice, de la aparate auditive până la nave spaţiale, e foarte clar de ce publicitatea lui a fost refuzată de cotidianul respectiv şi de ce guvernul refuză chiar

şi să testeze nava spaţială a lui Carr măcar o singură dată. Motorul cu energie liberă al lui Carr va alimenta automobilele deoarece este un avantaj ce va elimina nevoia de benzină şi poluarea. De ani buni, geologii şi oamenii de ştiinţă au strigat în gura mare că combustibilii noştri naturali, precum petrolul, se vor termina în curând. Ne-au dat o imagine pictată în culori sumbre în care populaţia este prea mare pentru Pământ, riscând să dispară din cauza lipsei de carburanţi. Cu toate acestea, când Otis T. Carr anunţa lumea despre existenţa motoarelor cu energie liberă, ziarele s-au grăbit să pună sub tăcere această informaţie, astfel încât oamenii să tremure în continuare pentru viaţa lor.

Un alt motiv pentru care „GRUPUL TĂCERII" lucrează prin intermediul discipolilor săi întunecaţi din zona afacerilor militare şi comerciale este faptul că a hotărât ca invenţiile lui Carr să fie distruse. Este clar că Carr lucrează în slujba forţelor Luminii, fiind probabil primul om din istorie care a avut curajul să insereze acest subiect în materialul publicitar pe care voia să-l publice în cotidianul despre care am vorbit.

El este în mod irevocabil împotriva utilizării greşite a atomului, deoarece ştie foarte bine că un atom este o capodoperă a lui Dumnezeu şi o mică scânteie ce pulsează de viaţă. În materialul publicitar, Carr declara că maşinile sale sunt în întregime naturale, că ele produc energie ne-

limitată fără a folosi fisiunea, fuziunea şi fără nici un fel de violenţă. Ele nu sparg atomul, nu îl fac să explodeze. Le amintea cititorilor că maşinăriile sale sunt dispozitive extrem de simple care colectează şi direcţionează energiile libere şi neîncătuşate ale Soarelui „în acelaşi fel în care energiile Soarelui fac Pământul să se rotească şi râurile să curgă, plantele să crească şi mareele să se ridice şi să coboare".

A declarat, de asemenea, că acumulatorul utilizează forţa electromagnetică a Soarelui prin mijloace naturale, chimice şi că motorul este în întregime aprovizionat cu imuabila energie a Soarelui, cunoscută sub numele de Gravitaţie. Toate aceste lucruri le-a descris nu doar vorbind despre metoda lui, ci şi despre filosofia sa, astfel:

Toată energia este atomul
Lumina Soarelui,
Forţa Gravitaţiei,
Fisiunea Uraniului,
Fuziunea Hidrogenului,
Tot ceea ce mişcă
Sau creşte,
Sau străluceşte,
Peste tot pe acest Pământ
Şi prin întregul Univers
Totul este energie atomică
Prezenţa sa este ubicuă

Fiind natura însăşi
Şi a fost ţinută la vedere
În fiecare clipă a vremurilor
Ce le cunoaştem, însă
A rămas cel mai adânc secret al naturii
Aşa că să împrumuţi această energie
De la natură a fost o problemă perpetuă
Când lupţi cu natura, ea întotdeauna
Iţi răspunde prin luptă.
Dacă încercăm să furăm naturii energia, rănind-o
Şi lovind-o, nu ne rănim decât pe noi.
Încearcă să schimbi vremea într-un loc
Şi primeşti furtuni şi potop
Sparge sau împarte atomul şi vei primi
Distrugeri înspăimântătoare sau radiaţii otrăvitoare
Când vrei să arunci în spaţiu un câine sau un om
Nu-i vei putea aduce în siguranţă înapoi
Ştim că legile naturii nu se schimbă
Şi atunci de ce să rişti atât de mult.
E o singură cale pentru toate acestea
E calea Păcii cea mai bună
Astfel ai găsit adevăratul drum!

Planurile arhitecturale al lui Carr pentru Institutul de Cercetări Spaţiale ce urma să fie construit în Space, Maryland, au fost făcute şi s-au început construcţiile preliminare pe un frumos platou de aproape 70 de ari în afara oraşului Baltimore. Se vrea ca Institutul de Cercetări Spaţiale să devină centrul mondial pentru

activităţi legate de nave spaţiale, călătoriile spaţiale, comunicaţiile interplanetare şi o viaţă mai bună prin folosirea dispozitivelor cu energie solară. Complexul de clădiri are o arhitectură ce ar trebui să îl transforme într-o capodoperă. Cu toate că acest Institut de Cercetări Spaţiale va fi cartierul general al lui Otis T. Carr Enterprises, el nu plănuieşte să construiască linii de fabricaţie pentru dispozitivele sale. Institutul, aşa cum o spune numele, este doar pentru cercetare. Aici grupul va face prototipurile maşinăriilor sale ce vor fi înmânate pe urmă altor producători pentru a fi făcute în serie. Domnul Carr are în spatele său o lungă istorie a încercărilor, frustrate, ale lui Tesla de a face lumea un loc mai bun pentru trai şi de a da umanităţii nenumărate ore de plăcere a studiului şi a dezvoltării evoluţiei. Datorită tuturor acestora, scopul său principal nu este să devină un producător, ci să împartă în întreaga lume, prin intermediul industriei, toate produsele patentate pe baza prototipurilor sale.

Din moment ce Carr este un discipol al lui Tesla şi fiindcă acesta din urmă a refuzat să participe la manipulările comerciale şi competitive ale zilelor lui, oameni de afaceri de peste tot sunt nerăbdători să afle cum reuşeşte Carr, pus în faţa unor probleme aproape aidoma celor ale lui Tesla, să treacă peste multele obstacole ce, cu siguranţă, sunt puse în calea lui de forţele întunericului. Răspunsul pare să fie conţinut în chiar funcţiile utilitare ale invenţiilor. Odată ce marele public află

că dispozitivele îi vor furniza un trai mai bun, rămâne la latitudinea acestuia să ceară ca invenţiile să fie puse la dispoziţia lui. Nava circulară OTC arată şi funcţionează precum o farfurie zburătoare. Primele modele experimentale vor avea între 40 şi 100 de metri în diametru, costând milioane de dolari, precum orice prototip de aeronavă. În orice caz, un model mai mic de doar 10 metri în diametru va fi construit doar pentru teste. Spre deosebire de aeronavele convenţionale, marile nave spaţiale vor fi, în curând, reduse la 10 metri în diametru, dimensiuni necesare pentru folosinţa unei familii. Ele pot să fie construite şi vândute la un preţ mai mic decât automobilele moderne şi pot să fie folosite de oamenii din întreaga lume în perfectă siguranţă şi confort. Carr plănuia în anul 1959 să înceapă construcţia în serie a navelor spaţiale OTC în toate formele şi condiţiile cerute de transportul oamenilor.

Părerea sinceră a lui Carr era că introducerea şi utilizarea dispozitivelor de energie liberă va aduce prosperitate oamenilor din Statele Unite şi din întreaga lume mai mult decât orice altă invenţie făcută de om. Conştient de faptul că majoritatea problemelor lumii zilelor noastre îşi are rădăcina în foamea de energie.

Statele şi naţiunile se luptă deja pentru ceea ce a mai rămas din carburanţii fosili şi din rezervele de apă pentru a produce electricitate şi irigarea pământului,

declară domnul Carr. „Am avut până acum multe exemple ale fragilității echilibrului între cerere şi ofertă chiar în această măreață țară. Am văzut raționalizarea benzinei şi petrolului. Am văzut luminile stingându-se pe coasta de nord-vest. Am văzut milioane de ari în flăcări doar din cauza lipsei irigațiilor. Şi acum inclusiv petroliştii încep să stoarcă ultima picătură de petrol. Foamea de energie este aceeaşi peste tot în lume, doar că acum e mai mare. Cele mai şocante exemple recente în acest sens sunt date de dorința Egiptului să închidă Canalul Suez şi să se împotrivească întregii lumi pentru câțiva kilowați de curent electric.

Dispozitivele de energie liberă pot să schimbe toate acestea într-o fracțiune de secundă. Fiind destulă energie electrică în locurile potrivite, vom avea piețe de desfacere nevisate până acum pentru toate tipurile de bunuri şi mărfuri pe care fabricile şi uzinele noastre pot să le producă. Aşa funcționează această simplă formulă: Dă-i lumii destulă energie electrică şi vei ridica standardul de viață. Ridică standardul de viață al lumii şi vei ridica economia lumii. Cea mai bună cale ca să se înțeleagă în întregime ce poate să însemne Energia liberă pentru lumea de astăzi este să te gândeşti că doar acum a fost inventată „Roata", pe urmă vizualizează întregul motor cu energie liberă ducând roata în aer într-o totală nouă dimensiune. Industria lumii trebuie să înțeleagă că aceste dispozitive vor furniza energie atât pentru automobile, trenuri, transatlantice şi nave spațiale, cât şi pentru lucruri

THE TESLA SCOPE FOR SPACE COMMUNICATION

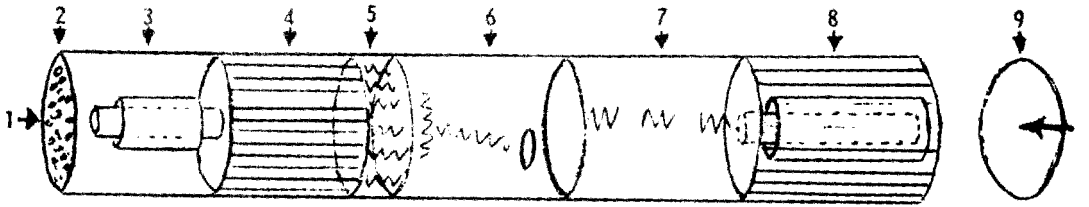

"Q" Glass Vacuum Tube enclosed in wooden box
9 ft. long, 5" in diameter

Legend:
(1) Audio Output. (2) Pick up. (3) Converter. (4) Automatic Control Chamber. (5) Gas Chamber. (6) Converter. (7) Received Energy Control. (8) Dark Room (this section enclosed in pure silver shield). (9) Head.

TESLA'S CONCEPTION OF THE EARTH/ATMOSPHERE AS A GIANT ELECTRICAL CAPACITOR

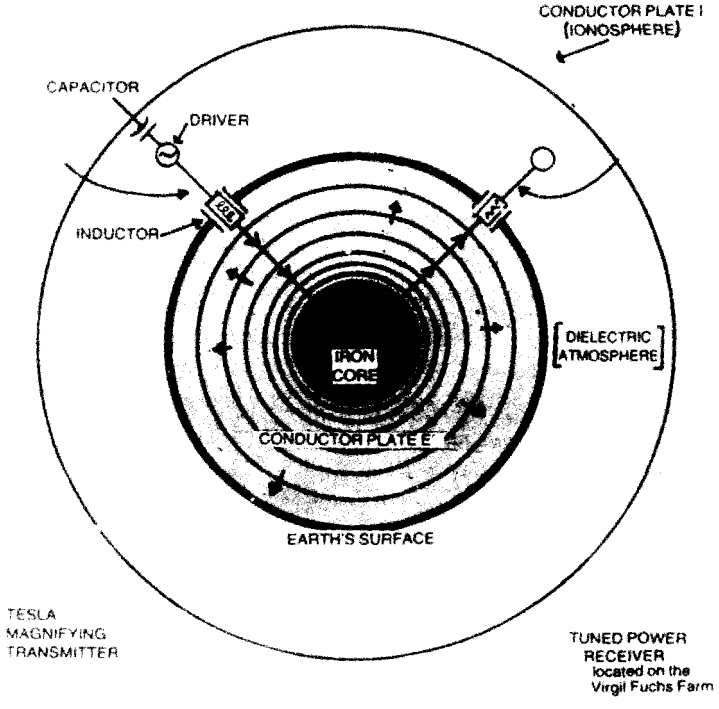

TESLA'S CONCEPTION OF THE EARTH/ATMOSPHERE AS A GIANT ELECTRICAL CAPACITOR

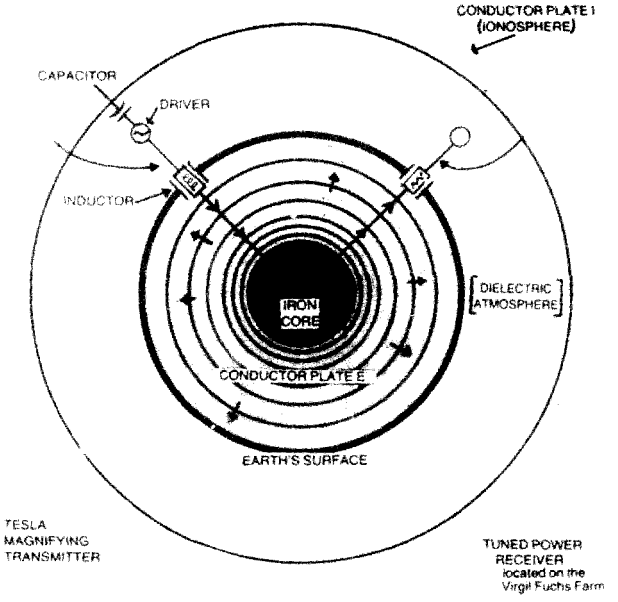

UNITATE SPAŢIALĂ TESLA

Legendă:
A şi B sunt motoare (trebuie să fie identice).
C, D, E şi F sunt unităţi în unghi drept cu raport de 1:1.
G, H, J şi I< sunt unităţi excentrice.
L este placa de bază pe care motoarele, cutiile de viteză şi blocurile de amortizare (nu apar) sunt fixate.
M, N, O, şi P sunt axele de rotaţie ale unităţilor excentrice
G, H, J şi K, Y şi Z sunt planurile de rotaţie ale unităţilor excentrice.
X este linia de intersecţie a planelor Y şi Z

mici, precum aparatele auditive, televizoare portabile, frigidere şi mai ales pentru alimentarea cu energie, lumină, căldură în mările oraşe şi comunităţi. Dispozitivele noastre cu energie liberă vor face toate aceste lucruri folosind perpetua forţă a magnetismului, gravitaţiei şi a electromagnetismului, forţe ce sunt libere şi disponibile oriunde pe faţa acestui Pământ şi în întregul Univers".

În timp ce lumea se află încă sub semnul vechii legi care spune că *Omul trebuie să-şi câştige pâinea prin sudoare,* problema dispozitivelor cu energie liberă va schimba inclusiv piaţa forţei de muncă. Otis T. Carr este sigur că invenţiile şi descoperirile sale reprezintă punctul de pornire într-o nouă industrie ce va folosi noi metode de utilizare a forţei de muncă. Cu toate că fiinţele spaţiului nu au avut nici un contact cu Otis T. Carr şi nu l-au ajutat direct în munca sa, putem să presupunem că îl supraveghează îndeaproape. Pe lângă aceasta, Tesla şi PORUMBELUL ALB, cu siguranţă, l-au îndrumat din departamentul ştiinţific al Shamballei, asigurându-se că discipolul se va conforma Planului Divin la momentul potrivit. Acesta este momentul potrivit.

• • •

Din câte ni s-a spus la vremea respectivă, principiul de funcţionare al aeronavei sale, sub formă de farfurie zburătoare, este relativ simplu, adică cel de extragere a energiei libere din atmosferă. Această energie este aceeaşi cu cea

care face Pământul să se rotească în jurul axei sale şi a Soarelui, energie ce poate face să se rotească maşinăria descrisă ca fiind precum două conuri unite la baza lor circulară. Când rotaţia unei astfel de maşini a ajuns la o anumită viteză, relaţionată cu viteza de rotaţie a Pământului, ea va decola, spune Carr.

Principiile lui Carr erau, realist vorbind, apropiate de cele ale lui Tesla privitoare la „Culegerea roadelor". Spunem *erau* pentru că domnul Carr a dispărut de mult timp (cel mai probabil a murit) după ce s-a luptat cu „Unchiul SAM" (nota trad. - Statele Unite ale Americii), ce l-a început părea fascinat de munca lui Carr şi i-a oferit finanţare parţială pentru proiect. Pentru ca mai târziu să-l lase baltă şi mai mult să-l târască prin tribunale, pe motivul că Otis T. Carr a încercat să vândă acţiuni ale OTC Enterprises fără să aibă permisiunea legală.

Conform documentelor publicate, propunerea lui Carr către guvern a fost: „OTC Enterprises va construi o navă funcţională cu un design circular şi de aproximativ 40 de metri ca diametru şi 15 în înălţime, cu un compartiment pentru echipajul de cel puţin trei persoane. Nava va pleca din orice locaţie specificată din Statele Unite, va orbita o dată sau de două ori în jurul Pământului şi va ateriza în siguranţă în curtea interioară a clădirii Pentagonului din Washington sau în

oricare altă locaţie convenabilă observaţiei publicului. Nava va funcţiona pe baza „surselor naturale din mediul înconjurător în perfectă concordanţă cu componentele chimice ale pachetului energetic Utron, nefiind nevoie de modificări, alimentări, înlocuiri decât după un an de funcţionare în atmosfera noastră".

Una dintre mărturisirile lui Carr a fost că nava lui, OTC-X1, va fi construită „pe baza binecunoscutelor principii ce au reieşit din munca lui Einstein şi Tesla şi a unei întregi duzine de alţi gânditori liberi ce şi-au păstrat integritatea şi adevărul mai presus de orice câştig sau pierdere materială. Fiind atât filosof, cât şi inventator, Carr spunea că „în esenţă, tot ceea ce am făcut este doar să colectez, aranjez, adaptez şi să orchestrez câteva dintre caracteristicile naturii într-un complex armonios".

Toate acestea au ieşit din mâna lui Dumnezeu. Ele sunt instrumente ale spaţiului. Muzica lor este pentru toate lumile omului. Iată cum era descris într-unul dintre materialele publicitare ale lui Carr OTC-X1:

„O adevărată navă spaţială care e prima navă spaţială terestră a acestui timp - utilizând însuşi spaţiul pe post de catalizator al forţelor electromagnetismului şi gravitaţiei ce pot să fie schimbate între ele.

OTC-X1

În timp ce unii privesc invenţiile lui Carr drept miracole ale ingenuităţii, adevăratul lor merit stă de fapt în miracolul simplităţii. Căutându-şi îndrumarea în natură, Otis T. Carr a fost inspirat să facă aceasta de către Sir Francis Bacon, care în tinereţea lui a observat că sistemele naturale chiar dacă par complexe, nu sunt niciodată complicate. Formele de mişcare a corpurilor universale sunt extrem de precise în geometria lor, făcându-se după o constantă şi o ordine anume. Mişcările şi direcţiile energiilor universale sunt dintotdeauna predictibile în dimensiune, frecvenţă şi viteză. După ce a învăţat destule despre aceste principii de bază, în jurul lui 1938, Carr a început să îşi construiască FORMELE sale SPAŢIALE ca o reproducere miniaturală a sistemelor naturale şi universale.

Dacă veţi privi planşa (din acest capitol) a pachetului de energie electro-gravitaţională a OTC-X1, de exemplu, veţi vedea că acesta nu este nimic altceva decât o miniatură, în componentele sale esenţiale, a sistemului nostru solar. Daţi-mi voie să spun prin analogie că acumulatorul electric UTRON din centru este soarele din sistemul nostru solar. În pereţii săi materiali şi curbaţi pulsează o inimă electrochimică cu miliarde şi miliarde de incubatoare atomice şi subatomice ce constituie potenţialul său de energie inerţială. Fiecare dintre

Într-o rară fotografie făcută în birourile sale din Baltimore, Otis T. Carr prezintă în secțiune aparatul său, indicând principiul rotației, care ar permite OTC-X1 să zboare în spațiu.

acestea este o expresie a miracolelor naturii universale. Fiecare de o simplitate complexă şi gata oricând să furnizeze energia ce va purta OTC-X1 oriunde omul va dori să călătorească prin vastul univers al lui Dumnezeu.

Din acest sistem de „inimi", în interiorul UTRON forţele electromotoare sunt conduse la bobinele de cupru ale câmpurilor magnetice planetare, sunt 12 în acel desen, la o echidistanţă una faţă de cealaltă şi situate la periferia părţii de jos a carcasei. Forţele de excitare dintre polii magneţilor stabilesc o condiţie de polarizare unică între magneţi şi plăcile condensatorilor pe care le vedeţi de jur-împrejurul izolatorului discului central. Această energie a forţelor uni polarizate dă un impuls egal şi opus celor două asamblaje (unul fiind carcasa, iar celălalt discul central), făcându-le să se rotească în sens invers unul faţă de celălalt cu o viteză egală.

Îndată ce această mişcare începe, bobinele regeneratoare ale UTRON-ului, în număr de 6 în planşa pomenită mai sus, bobine montate pe pivoţii arborilor prin intermediul axelor lor de rotaţie opusă, se începe imediat îndeplinirea ciclului de mutaţie şi transmutaţie a materiei în energia prin care forţele declanşate la început din acumulatorul central sunt readuse la echilibrul lor relativ, static inerţial. Aşa că atât în aparenţe, cât şi în funcţia ei, nava spaţială OTC-X1 este o machetă miniaturală a planetelor Lunii,

stelelor şi a energiilor din câmpul unificat al sistemelor naturale ce ne înconjoară. Mai degrabă prin respectarea decât prin violarea legilor naturale ce stau la baza sistemului nostru, suntem în stare să controlăm cursul şi viteza navelor noastre în timpul călătoriilor indiferent că acestea se fac între oraşele noastre pământene sau sunt călătorii extrem de îndepărtate în marele DINCOLO.

Zborul cu nava spaţială OTC-X1 va depăşi în viteză, rapiditate şi distanţă toate experienţele anterioare ale omului în ceea ce priveşte dispozitivele de transport ale vremii noastre. Pe cât e de adevărat, în curând vom învăţa să privim o viteză de milioane de kilometri pământeşti/oră, drept mersul melcului, pe atât de adevărat este faptul că vom învăţa, de asemenea, că omul nu trebuie să suporte disconfort atât înăuntrul, cât şi în afara atmosferei Pământului.

Pe măsură ce ochiul dumneavoastră priveşte formele şi dimensiunile din aceste ilustraţii ale modelului în miniatură ce sunteţi pe cale să-l construiţi, raţiunea dumneavoastră vă va face să înţelegeţi forţele invizibile care contribuie la lipsa zgomotului, a presiunii şi a vibraţiilor din timpul zborului ce îl veţi trăi ca pasageri ai „sufrageriei" lui OTC-X1. Comportamentul său mecanic fiind asemănător unui imens giroscop şi din punct de vedere electric cu al unei planete ce are propria sa atmosferă şi câmpuri de forţă, OTC-X1 nu va cunoaşte limitările cauzate de barierele de sunet, frecare, turbulenţe sau

chingile forţelor G. De asemenea, ocupanţii navei nu vor trebui să se teamă de forţe cosmice, raze Gama, X sau orice alt tip de radiaţie pentru că OTC-X1 ori va folosi absorbind toate aceste forţe, ori prin polaritatea şi forţa propriului câmp va avea un scut împotriva penetrării lor. Cu toate că sistemul comutaţional pentru actualul model de navă nu este arătat împreună cu celelalte componente pe planşa pe care o veţi vedea, designul său pentru circuitul forţelor electrogravitaţionale permite un mediu înconjurător cu forţe egale şi opuse în toate direcţiile şi ale căror circumferinţe sunt nicăieri, având centrul oriunde, în orice punct al câmpului universal.

Astfel, prin imitarea naturii, devenind una cu natura, prin translatarea formelor şi dublarea mişcărilor ei ne unim forţele cu energiile naturale şi devenim superb de independenţi, faţă de limitările noastre de oameni, fricile inventate de noi şi controlul pus de om! Printr-un gest scurt putem să ne schimbăm cursul oricărei direcţii la o viteză prea mare pentru ca ochiul uman să o vadă şi cu o precizie la miirne de milimetru, prin schimbarea artificială a rezistenţelor variabile în cadrul forţelor naturale de presiune în relaţie diferenţială cu contactele de eliminare a distorsiunilor din fiecare sistem al câmpu-lui de forţe universale. Este la fel cum s-a prezis în prefaţa Bacon, publicată cu câteva sute de ani în al său NOVUM ORGANUM: „Dacă omul vrea să cucerească natura, trebuie să devină una cu ea”. Invenţiile lui Otis T. Carr şi dezvoltarea lor pentru industria şi

Purtătorul de cuvânt al departamentului de relații publice, maiorul Wayne S. Aho. prezintă modelul OTC-X1 la dineul ceremonial OTC din Oklahoma City.

comerţul liber al lumii de către OTC Enterprises vor marca ultimul stadiu de folosire a forţelor naturii de către om.

Acumulatorul electric UTRON şi motorul gravitaţional CARROTTO vor face din electricitate un sclav din proprie voinţă pentru muncile grele ale omului, sclav ce-i poate duce oriunde doreşte şi ce îi luminează drumul pe măsură ce acesta îl parcurge. Aceste două dispozitive OTC, dezvoltate şi aplicate, paşnic, în serviciul umanităţii, îl vor duce pe om şi pe urmaşii săi din toate timpurile viitoare într-o abundentă libertate. Este promisiunea îndeplinită (nota trad. - motoul OTC Enterprises): „Pace şi plenitudine prin folosirea energiei libere ce alimentează toate lucrurile aparţinând tuturor oamenilor".

• • •

Carr a publicat planşele navei sale spaţiale şi a energiei care o punea în funcţiune alături de informaţia despre ceea ce el speră să realizeze. A lansat, de asemenea, informaţii despre motorul gravitaţional CARROTTO, arma cu fotoni şi alte aspecte ale muncii lui.

Anunţul lui Carr: CARROTTO DYNAMICS INC. prezintă motorul gravitaţional CARROTTO

V-am prezentat MOTORUL GRAVITAŢIONAL CARROTO ca pe un motor electric. Are multe alte aplicaţii. Folosit drept compresor pentru mărirea

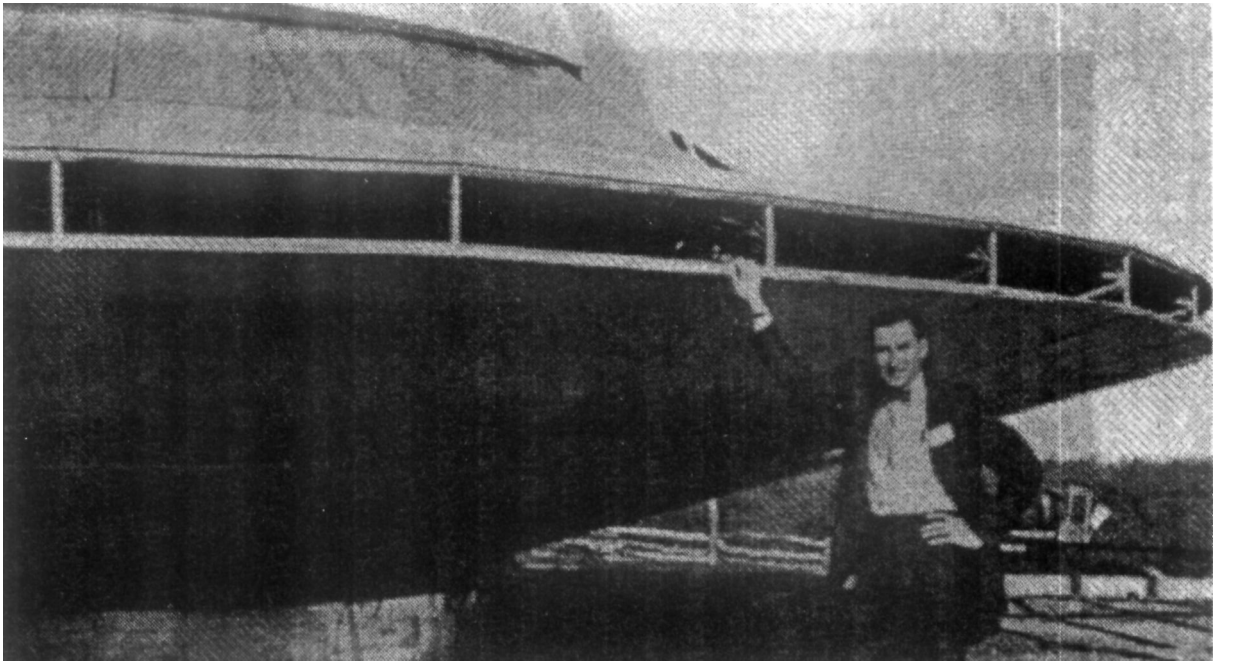

1964, candidatul prezidențial Gabriel Green "stă cu picioarele pe pământ" lângă aproape finalizata machetă OTC-X1 cu diametrul de 13.30 metri, realizată în scop educațional şi recreativ.

presiunii hidraulice, este una dintre aplicaţiile esenţiale şi, bineînţeles, are o multitudine de aplicaţii în toate domeniile mecanice folosite în afara electricităţii. Cercetările noastre în domeniul atomului, făcute în anii '30, ne-au dus la noi descoperiri. Aici veţi vedea prima corelare reală a forţelor naturale în lucru, în cadrul unei aplicaţii cvadridimensionale. Nu trebuie decât să vă uitaţi în jurul dumneavoastră pentru a vedea nevoia pentru multitudinea de aplicaţii roditoare ale acestei noi surse de energie controlată ce poate să nu fie niciodată practică pentru imensele dispozitive ce sunt construite în jurul reactoarelor ce utilizează procedurile de fuziune şi fisiune necesare extragerii energiei atomului.

Motorul gravitaţional CARROTTO este *portabil.* Nu are nevoie să fie fixat într-un loc anume sau să fie pus într-o clădire să funcţioneze. Motorul gravitaţional CARROTTO este flexibil, poate să fie făcut în orice dimensiune foloseşte mai bine aplicaţiei pe care o doriţi. Motorul gravitaţional CARROTTO este *sigur,* nu are nevoie de un scut masiv pentru a proteja oamenii împotriva radiaţiilor ucigătoare. Motorul gravitaţional CARROTTO nu are limite. Poate să producă oricâtă energie este necesară aplicaţiilor atât pe Pământ, cât şi în Spaţiu. *Aplicaţiile acestei puternice şi nelimitate energii descrise în paginile acestei cărţi trebuie să fie mânuite cu precauţie şi mare grijă din raţiuni economice.* Suntem

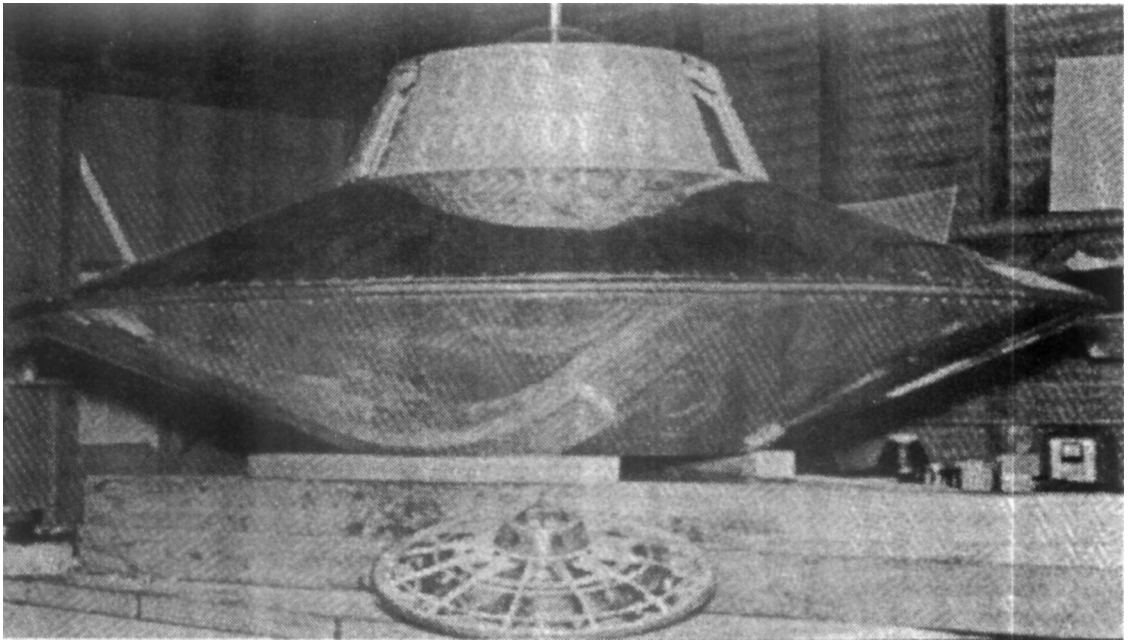

Aceasta este o fotografie reală a primului prototip, de aproximativ doi metri în diametru, al OTC-X1 Electro-Gravitic, care trebuia să fie lansat, dar aceasta nu s-a întâmplat niciodată, din cauza îmbolnăvirii inventatorului şi a repetatelor hărțuiri venite din partea guvernului american (Foto de Green Gabriel).

conştienţi că oricare sau toate invenţiile din lumea fizică în cele din urmă vor aduce îmbunătăţiri tuturor societăţilor. Suntem de asemenea conştienţi că schimbări radicale pot să provoace daune ireparabile sistemelor şi proceselor încetăţenite şi care au ajuns într-un punct culminant al economiei noastre de-a lungul unei creşteri încete sau îndelungate. Liderii mondiali au făcut mare tam-tam şi scandal, spunând că noile descoperiri vor provoca greutăţi enorme maselor de oameni din cauza creşterii şomajului.

După câte îmi aduc eu aminte, din tot ceea ce am citit sau am auzit, se spunea că tot ceea ce este între plantaţiile de bumbac şi calculatoarele electronice va provoca catastrofe economice. Nici una dintre acestea nu s-a întâmplat. Fiecare aparat sau dispozitiv al comerţului sau industriei moderne a creat noi pieţe şi noi oportunităţi de muncă pentru fiecare om. Într-adevăr am atins un moment de turnură în care trebuie să începem să ne întrebăm de unde vor veni locurile de muncă ale viitorului.

O prognoză acceptată, în general, vorbind despre următorii 25 de ani spune: „Angajaţii «cu gulere albe» vor fi mult mai numeroşi... oamenii care conduc vor fi de două ori mai mulţi, populaţia va creşte cu aproape 20 la sută faţă de 1967 (50 la sută în 25 de ani), dar numărul celor ce pot să muncească va creşte cu doar

5 sau 6 la sută. Acest trend este valabil pentru întreaga lume" (nota editorului - Cât de adevărată a fost această prognoză dacă o privim din perspectiva anilor 90!). Ca o consecință... presiunea de a produce cât mai mult cu cât mai puțini oameni... va afecta toate domeniile de afaceri. OTC Enterprises va fi un puternic factor în noul echilibru dintre om şi maşină. Noi oportunități vor apărea, bineînțeles, pentru mâna de lucru instruită a „gulerelor albe". Şi pentru toți cei vor ieşi de pe băncile şcolilor. Dar mult mai important: vom înlocui nevoia de energia brută pe care lumea s-a sprijinit de prea mult timp, urmând să dispară rapid muncitorii cu „gulere albastre" şi cei „fără gulere".

Nu ne vom opri până nu vom implementa descoperirile noastre în orice capăt al lumii şi chiar mai departe în marele spațiu, unde omul doreşte să ajungă.

Arma cu fotoni

O reacție unică din interiorul controlării direcției energiei radiante poate să fie aplicată la accelerarea masei în apropierea vitezei luminii. Aceasta este o dezvoltare ce se poate utiliza, în primul rând, în afara atmosferei Pământului. Intrăm în era spațială şi utilizarea energiei solare, în acest fel, este practic nelimitată. Există o mare simplitate în forme care refractă lumina. Nu putem să arătăm acest lucru aici, fără să facem anumite dezvăluiri. Experimentele şi cercetările

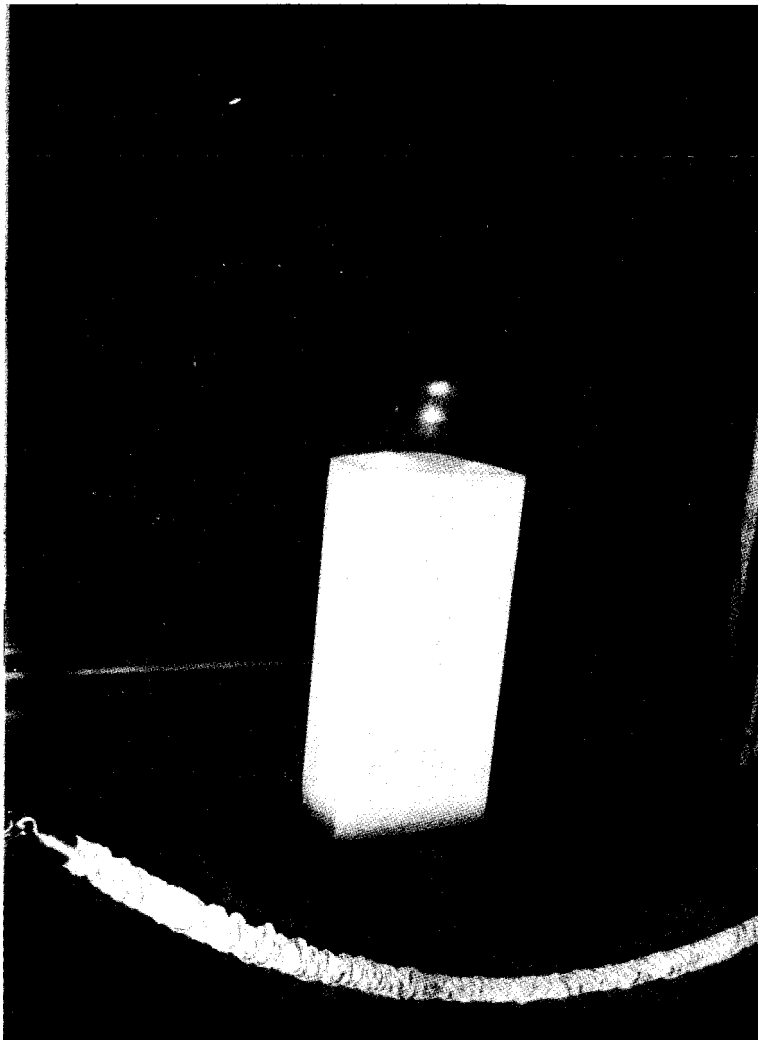

Camera funerară unde este depusă cenuşa savantului Nikola Tesla după ce a fost transmisă din Statele Unite ale Americii. Mulți se întreabă dacă, într-adevăr, se află cenuşa marelui savant...

pe care le-am făcut ne-au dezvăluit faptul că enorma putere a Soarelui poate să fie executată atunci când geometria formelor este evaluată corect. Suntem conştienţi de factorii de rezistenţă implicaţi datorită atmosferei Pământului, astfel că dezvoltările pe care le-am făcut au fost calculate plecând de la aceşti factori.

Am inventat vehiculul spaţial cvadridimensional

Acest vehicul, cvadridimensional, este alimentat de revoluţionarul acumulator electric UTRON, care este complet rotund şi totodată complet pătrat, producându-şi propria lui energie prin forţele electromotoare şi electromagnetice. Poate să fie lansat în afara Pământului fără să fie nevoie de „aruncarea lui" în spaţiu. Schiţele primare au fost puse la dispoziţia Guvernului Statelor Unite, iar cererea pentru brevet a fost completată în 1949. Anumite teste au fost făcute, în mod independent, de ingineri calificaţi ai uneia din principalele uzine din America şi s-a estimat că o machetă mică de doar 4 centimetri în diametru produce energie echivalentă cu 1.000 de tone de combustibil fosil. Aceasta se întâmpla în 1952 şi Otis T. Carr nu a reuşit să stârnească nimănui interesul la acea vreme. Lucrurile s-au schimbat de atunci şi guvernul şi-a dat binecuvântarea pentru problemele spaţiale.

Astăzi, oamenii de ştiinţă, lucrând în tehnica rachetelor, atrag cea mai mare atenţie, dar în curând vor apărea schimbări în felul de a gândi şi în direcţiile de cunoaştere ale omenirii. Experimentele noastre cu formele circulare, relaţionate cu gravitaţia, electromagnetismul şi forţele electromotoare ne-au determinat să ajungem la concluzia că este posibil să utilizezi inversul legii proporţiilor a lui Newton cu la fel de mare succes precum cea de-a treia lege a mişcării se aplică la accelerarea rachetelor. Vom produce nava OTC-X1 în formă circulară, ca primul prototip operaţional, aşa cum este prezentat în aceste planşe.

Am câştigat cursa pentru cucerirea Spaţiului

Se vorbeşte mult despre rachete şi despre anii şi banii necesari pentru a se ajunge pe Lună şi înapoi pe Pământ şi despre construirea unei staţii de unde să putem supraveghea duşmanii noştri. Răspunsul complet pentru călătoria în spaţiu era de mult conţinut de pertinenta noastră înţelegere a legii fizice ce spune: „Orice vehicul accelerat pe o axă de rotaţie relativă la masă sa inerţială gravitaţională devine imediat activat de energia liberă din spaţiu şi acţionează ca o forţă independentă. Aceasta este ecuaţia ce poate să ne ducă pe Lună sau oriunde altundeva în sistemul nostru solar. Cu preţuri de cost mici şi fără să trebuiască

să ne aruncăm pe noi înşine în afara Pământului. Avem 20 de ani de cercetare şi Know-How şi vom construi nava noastră spaţială OTC-X1 pentru transporturi şi călătorii paşnice. *Este* cert că OTC-X1 este cel mai bun vârf de lance pentru că odată ajunsă în spaţiu interplanetar, nava poate să depăşească orice altă aparat făcut de mâna omului şi este acum oferit Armatei Statelor Unite în orice scop ar dori ea să îl utilizeze! Între timp, OTC Enterprises va continua cu planul său de a fabrica sisteme paşnice de energie liberă şi nave spaţiale pentru că avem credinţa că americanii, sub mâna lui Dumnezeu, pot să egaleze sau să depăşească tehnologia oricărei naţiuni de pe Pământ.

Otis T. Carr, preşedinte

O.T.C. Enterprises Inc.

• • •

În 19 aprilie 1959, un model al OTC-X1 a fost expus în Frontier City din Oklahoma. Greşit s-a crezut de către unii că era făcut să zboare, cu toate că fusese prezentat, într-adevăr, ca „navă spaţială cu scop educaţional şi recreativ". Nu s-a intenţionat niciodată să ia un echipaj în spaţiu. În momentul în care prototipul navei a fost expus publicului, Carr s-a îmbolnăvit datorită, aşa se credea, exploziei unui vas de sânge în partea superioară a plămânului, explozie cauzată de stres

Doctorul Emil Străinu la intrarea în Muzeul „Nikola Tesla", într-o fotografie idilică cu imaginea marelui savant care a marcat definitiv orice s-a întâmplat după începutul secolului XX.

şi prea multă muncă. Se spune că oamenii de ştiinţă au lucrat zi şi noapte „încercând să asambleze în întregime nava pentru o rotaţie preliminară de zbor", ce trebuia să fie transmisă de televiziune în întreaga ţară. Din păcate, „o scurgere apărută în acumulator a făcut să se împrăştie mercur în întreg mecanismul, făcând necesară asamblarea şi dezasamblarea tuturor părţilor". Carr a dispărut de pe scena lumii şi se zvoneşte că ar fi murit. Dar munca sa nu va fi uitată niciodată. Undeva, să sperăm, cineva a studiat munca sa de-o viaţă şi va dărui lumii, într-o zi, un model funcţional al OTC-X1.

Nikola Tesla, Dumnezeu şi Arthur H. Matthews

Puțini oameni pot să pretindă că l-au cunoscut pe Tesla personal şi al dracului de puțini pot să spună că au fost asociați ai acestui mare om. O excepție face bătrânul canadian pe nume Arthur H. Matthews, care a ieşit la suprafață într-un loc nemaivăzut atunci când a făcut public, în cadrul unei conferințe de ozenistică ținute la Paris, faptul că a utilizat cu succes Teslascopul încă din 1947, reuşind să comunice cu extratereştrii. Liniştită şi izolată, proprietatea lui Matthews din Quebec a devenit pistă de aterizare pentru nave spațiale ce au coborât în mijlocul ei, pe timpul nopții, fără să fie observate de curioşi. Frații din spațiu care au venit în orele târzii au continuat programul de educație a lui Matthews început de Tesla şi chiar l-au avertizat pe omul de ştiință, cu mulți ani înainte, că ruşii fabricau propria lor versiune a Sferei Tesla, o extrem de puternică aeronavă, pe care Tesla o proiectase în 1917. Tesla a ştiut că cunoaşterea pe care o avea era un potențial pericol pentru lumea ce nu era gata, din punct de vedere spiritual, pentru ea. S-a spus că, atunci când Tesla a venit pe Pământ din Spațiu, ca şi copil ştia deja ce sarcină va avea şi că trebuia să

selecteze numai pe cei despre care credea că vor putea să ajute întreaga umanitate-, şi nu doar pe ei înşişi. Margaret Storm, care a avut oportunitatea să petreacă destul de mult timp cu Arthur H. Matthews, ne dezvăluie faptul că Tesla a fost însărcinat să aducă în atenţia umanităţii ce uită comunicarea radio, precum şi televiziunea. „I-a încredinţat lui Matthews", spune Storm, „instrucţiuni precise pentru construirea unui sistem de comunicaţii inter-planetare. Dincolo de acest punct, nu a fost necesar şi nici măcar prudent ca Tesla să dezvăluie ultimele planuri ale comunicaţiei".

Mai mult, când Tesla a încercat să facă diferite guverne să accepte „maşina antirăzboi", în 1935, nereuşind, el personal i-a cerut lui Matthews să-i continue munca şi să o perfecţioneze. În documentele pe care le-a lăsat lumii acesteia, Margaret Storm ne dă mărturisirile personale despre cum Arthur H. Matthews a continuat munca în numele lui Tesla şi toate amănuntele legate de ceea ce acesta din urmă a încercat să îndeplinească.

Mărturisirile lui Margaret Storm

«Arthur H. Matthews a fost un băiat ce locuia în Anglia cu tatăl său, un inginer electrician ce lucra acolo împreună cu lord Kelvin, când l-a întâlnit prima dată pe Tesla. Lord Kelvin devenise interesat în noua descoperire a lui Tesla - Radioul - şi l-a

invitat pe inventator să vină în Anglia să discute despre acest subiect. Acolo a început prietenia de-o viață dintre Tesla şi cei doi Matthews, tată şi fiu. Cei trei au lucrat împreună până la moartea domnului Matthews, tatăl, în 1915. Apoi, Arthur H. Matthews a continuat până când Tesla a părăsit planul fizic în 1943 şi i-a dus munca înainte.

În ultimii săi ani de viață, Tesla i-a dat o mare cantitate de documente lui Matthews pentru a le păstra cu încredere şi confidențialitate. Îl inspirase cu câțiva ani înainte pe Otis T. Carr să înceapă o cercetare ce a durat 30 de ani şi care a dus la dezvoltarea în prezent a dispozitivelor de energie liberă şi a navei spațiale a lui Carr.

De fapt, când Tesla a murit la New York în noaptea de 7 ianuarie 1943, s-a presupus de către toată lumea că munca sa pământeană se încheiase. Forțele întunecate s-au bucurat la aflarea veştii morții sale pe care au considerat-o de o mare oportunitate. Lumea era în război şi, la presiunea acestuia, brevetele lui Tesla au fost considerate o pradă regală. Agenții guvernamentali s-au mişcat repede şi uşor, rechiziționând toate hârtiile pe care Tesla le lăsase în seiful său şi nu au bănuit niciodată că incomparabilul geniu, le pusese acolo doar pentru ca să fie satisfăcută curiozitatea oamenilor indiscreți. Mai târziu, după ce au fost examinate şi după ce cel de-al Doilea Război Mondial se terminase, majoritatea documentelor a

fost considerată de o aşa mică valoare, încât acestea au fost predate Institutului Tesla din Belgrad, în ciuda faptului că Tito era la putere în acea ţară. Institutul iugoslav a publicat recent, în limba engleză, un impresionant volum despre care se spune că este total şi care dă aproape 85 de brevete împreună cu tipăritura prelegerilor sale şi o scurtă istorie a vieţii. Oricum, Artuhur H. Matthews este cunoscut ca având cel puţin 1.200 de invenţii foarte importante perfectate de Tesla. El se amuză când răsfoieşte recentele cărţi publicate, precum cea a Institutului iugoslav şi alte cărţi noi americane, declarând că vorbesc şi dezvăluie fapte adevărate despre Tesla. Aceşti cercetători au încercat să scormonească pe fundul butoiului pentru a da de invenţiile lui Tesla, dar se pare că toţi se opresc când ajung la numărul 85, negăsind toate celelalte 1.115 invenţii pentru a da numărul corect. Mulţi dintre oamenii de ştiinţă de vârf îl caută pe Arthur H. Matthews în zilele noastre în încercarea de-al „stoarce" de informaţii referitoare la invenţiile lui Tesla. Dar Arthur H. Matthews păstrează cu înţelepciune sfatul mentorului său şi, de asemenea, încrederea cu care acesta l-a învestit.

În orice caz, oamenii de ştiinţă nu pleacă cu mâna goală de la Matthews, pentru că acesta le dă fiecăruia un sfat pe care el însuşi l-a testat de-a lungul anilor şi pe care l-a descoperit că fiind ultimul ţel al tuturor căutătorilor. „De fiecare dată când

vrem să facem ceva", spune el, „ar trebui să-i cerem lui Dumnezeu mai întâi înțelepciune pentru că El este Sursa tuturor științelor. Tesla a fost în stare să realizeze atât de multe și să vadă în viitor pentru că l-a înțeles pe Dumnezeu. Datorită contactelor mele personale cu ființele spațiului, mi-am dat seama că evoluția lor se datorează credinței și ascultării Legii Divine".

Sosirea comuniștilor

Oamenii de știință care-l vizitează pe Matthews vin de obicei la el încărcați de titluri universitare și multă învățătură, dar, așa cum o mărturisesc, cumva, cumva l-au „ratat" pe Tesla, iar acum ar vrea să știe ceva despre el.

Ascuns sub brațul lor este noua carte publicată de comuniști, pe care tocmai au cumpărat-o cu scopul de a pune cap la cap informațiile despre marele inventator ce și-a realizat majoritatea invențiilor în Statele Unite. Dar ceva este greșit ori cu ei, ori cu cartea pentru că nu pot să funcționeze împreună. Așa că bat drumul până în Quebec și mai departe de acesta în interiorul țării, aproape de lacuri și păduri, căutându-l pe Matthews, în speranța de a fi măcar un pic luminați asupra teoriilor lui Tesla, despre care ei admit că nu au nici cea mai vagă idee. Domnul Matthews îi primește într-un fel senin și cordial, după care le spune pe cât de frumos se poate: „Dacă vreți să-l

Celebra fântână a lui Nikola Tesla, care funcționează de aproape 100 de ani

înțelegeți pe Tesla, trebuie să vă acordați mintea la Dumnezeu". Din moment ce nefericiții oameni de știință, de obicei, știu mai puțin despre Dumnezeu decât despre Tesla, rezultatul este o desăvârșită confuzie.

Forțele întunericului

Forțele întunericului, în special cele din Statele Unite, au devenit foarte active în eforturile lor de a suprima adevărul despre Tesla. Matthews şi Carr au fost deseori ridiculizați de chiar oamenii de știință şi oficialii guvernamentali care le-au cerut sfaturile. Autoarea de față a primit sute de scrisori ce îi cereau ajutorul, dar a primit şi câteva care o făceau complet nebună. Destul de ciudat, aceste scrisori critice, atât de naive, încât par scrise de cine știe ce şcolar retardat, vin doar din partea unor oameni care se numesc pe ei înşişi experți sau autorități.

Cu siguranță că sunt experți, dar trebuie să se înțeleagă foarte clar că ei sunt experți în slujba forțelor întunericului; sunt autorități în domeniul răului; ei sunt unelte alese ale magicienilor negri care bântuiau Planul Astral liber şi chiar şi Planul Fizic chiar înaintea începerii celui de-al Doilea Război Mondial, când s-au întâlnit cu Forțele Luminii. Arthur H. Matthews şi-a declarat profunzimea cu care s-a dedicat dezvoltărilor din New Age când îşi sfătuia căutătorii să meargă direct către Dumnezeu, aşa cum a făcut Tesla.

Doctorul Emil Străinu în laboratorul reconstituit al lui Nikola Tesla

Acestuia din urmă nu-i era fiică de schimbare, chiar şi atunci când aceasta însemna ca noile sale invenţii să le depăşească pe cele precedente şi nici n-a încercat să ţină în secret descoperirile sale. Arthur Matthews a subliniat faptul că prelegerile ţinute la Londra şi America între anii 1889 şi 1894 conţin toate informaţiile necesare pentru construirea tuturor brevetelor lui Tesla. Aceste prelegeri au fost adunate la un loc şi publicate într-o carte. Fiind disponibile în toate librăriile importante din toată lumea vestică încă de la începutul secolului. Cu toate acestea, sute de cititori le-au scanat şi le-au trecut din mână-n mână ca pe nişte texte interesante, însă fără nici o aplicaţie practică. Domnul Matthews atribuie această lipsă de realism întunecimii în care este scufundată mintea umană, întunecimea materia-lismului.

El spune că prelegerile lui Tesla nu pot fi înţelese de cei ale căror minţi nu sunt acordate cu Dumnezeu. Matthews chiar a testat această teorie în prezenţa oamenilor de ştiinţă şi a inginerilor de vârf din domeniul aeronauticii ce l-au vizitat ca să examineze sistemul lui Tesla pentru comunicaţia interplanetară. Aceşti oameni au privit sistemul; au pus întrebări apoi au primit răspunsuri directe şi sincere; domnul Matthews s-a dus mai departe şi le-a dat inclusiv elemente ajutătoare, dar nici unul dintre aceşti căutători nu a putut să intuiască măcar principiile ştiinţifice reliefate de Tesla şi care au făcut posibilă construirea sistemului, cu toate acestea, aceiaşi

oameni de ştiinţă şi ingineri sunt cei care lucrează pentru guvern şi sunt plătiţi de către contribuabili. Se presupune că trebuie să aibă suficientă inteligenţă să se descurce cu orice fel de problemă ştiinţifică apărută pe parcursul muncii lor. Însă majoritatea energiei lor este cheltuită în încercarea de a menţine o atitudine secretoasă, astfel încât contribuabilii ce îndură de destul de mult timp să nu afle de realizările ştiinţifice ale lui Tesla ce i-ar fi putut duce către evoluţie încă din anul 1900. Câţi americani ştiu că Tesla a construit SFERA un aparat de zbor extrem de puternic pe care aliaţii se prea poate să-l fi utilizat la sfârşitul Primului Război Mondial, chiar înainte de luna noiembrie 1918; sau să-l fi utilizat pentru începerea unei ere a aerului cu 40 de ani înainte şi câţi americani ştiu chiar şi în ziua de astăzi că Tesla a construit o altă aeronavă mult superioară SFEREI şi că a realizat efectiv un model al acesteia în 1883?

Şi câţi oameni din lume realizează faptul că Tesla a ştiut totul despre razele cosmice cu mult timp înainte de schimbarea secolului şi că, în 1881, Tesla a construit un dispozitiv cu rază cosmică, cu energie liberă, şi a utilizat aceste raze care, asemenea lui Dumnezeu şi Electricităţii, sunt peste tot. Tesla a fost primul care a descoperit aşa-zisele unde radio şi a inventat dispozitive „wireless" pentru a se folosi de aceste unde. Dar Tesla ştia că funcţionarea undelor radio depinde de inducţia şi curenţii de pe Pământ. Aşa că acestea erau legate de pământ şi acţiunea lor

extrem de limitată. Când Tesla a construit dispozitivul pentru comunicațiile interplanetare, a evitat, de fapt, utilizarea undelor radio. Dispozitivul acesta, despre care vorbim, nu va recepționa nici o frecvență folosită pe Pământ. Micul model pe care domnul Matthews l-a construit este făcut în așa fel încât să poată recepționa mesaje ale navelor spațiale ce se află la cel putin 5.000 de kilometri deasupra suprafeței Pământului și nu mai departe de 30.000 de kilometri. Domnul Matthews crede că sistemul nostru electric, așa cum îl înțelegem noi aici, pe Pământ, nu va funcționa mai mult de 8.000 kilometri în spațiu. Atunci când a contactat pentru prima dată navele spațiale prin intermediul sistemului de comunicație al lui Tesla, ființele spațiului i-au spus că undele noastre radio nu depășesc distanțe mai mari de 5.000 de kilometri și că este imposibil să trimiți un mesaj cu actualul sistem de comunicații al lui Tesla la o distanță mai mare de 35.000 de kilometri. Domnul Matthews, de atunci, a început construirea unui nou sistem care să aibă o rază mai mare de acțiune și în care a încorporat multe din propriile sale descoperiri, chiar dacă a făcut-o urmărind designul de bază al lui Tesla.

Tesla Scope

Sistemul de comunicații interplanetare este, oricum, doar un gadget interesant. Asemenea telefonului e nevoie ca cineva să fie la celălalt capăt pentru realizarea unei conversații; altfel, este doar

conectat la tăcerea din spaţiu. Acest sistem nu are nici o valoare comercială pentru că fiinţele spaţiului nu au timp pentru bârfe şi în niciun caz nu fac parte din „businessul entertainment-ului", ele îl utilizează doar atunci când au ceva foarte important de comunicat domnului Matthews şi nu au timp să aterizeze pe proprietatea lui pentru a discuta cu el personal.

Ei i-au explicat lui Matthews, în prima lor conversaţie, că l-au contactat prin intermediul acestui sistem din cauza încrederii lui foarte mare în Tesla, acest venusian pe care ei l-au adus pe Pământ, copil fiind în 1856. În anii din urmă, fiinţele spaţiului au încercat să afle ceea ce omenirea a făcut exact cu invenţiile lui Tesla. Astfel că şi-au dat seama de adâncimea urii ce există între noi oamenii, ură ce constituie motivul principal pentru faptul că majoritatea invenţiilor lui Tesla n-au fost folosite. Aşa că, singura concluzie pe care au putut-o trage e, conform standardelor normale ale acestui sistem solar, că întreaga populaţie a Pământului poate fi considerată „nebună de legat"

Când fiinţele spaţiului au aterizat pentru o discuţie personală cu Matthews, s-au interesat, în primul rând, de reînnoirea activităţii privind maşina antirăzboi a lui Tesla. Proprietatea canadiană a lui Matthews e ideală pentru aterizarea navelor lor. Ei îi dăduseră anterior lui Matthews detalii despre construcţia navelor

spaţiale, mărime, formă etc, în discuţiile pe care le-au avut cu acesta cu ajutorul sistemului de comunicaţie al lui Tesla. Matthews a descris în cel mai mic detaliu locul său în scrisorile sale şi totul este atât de frumos, încât, probabil, le-a amintit fiinţelor spaţiului despre minunatul şi înfloritorul nostru Glob Pământesc, de care ei s-au bucurat înaintea venirii spiritelor joase. „Locul nostru (nota trad. - Pământul) a fost la început ca şi o veche fermă din Quebec", scrie domnul Matthews, „Iubesc copacii, aşa că am plantat mii pentru a atrage păsările şi pentru frumuseţea lor în sine. Magazia mea, o clădire mică de lemne înconjurată de copaci, şi aşa cum pasărea stă în cuibul ei, aşa şi aceasta este numai bună pentru mine cu o masă, o bancă, cărţi şi unelte.

Lângă această magazie am un hambar - un adevărat hambar - pe care-l folosesc pentru lucruri mai mari, dar adevăratul nostru laborator este câmpul deschis şi cerul, şi munţii, şi râul. Aici studiem, alături de Dumnezeu; este minunat ce poate să facă cineva atunci când merge alături de Maestru! O dată am avut o minunată grădină cu flori, dar după ce copiii au crescut şi s-au căsătorit, soţia mea şi eu am început să călătorim şi nu am mai putut să acordăm timpul necesar îngrijirii ei. Pe lângă aceasta mai avem o grădină mică în interiorul casei, ştiţi... ghivece cu flori, ce-mi dau ocupaţie în fiecare zi. Nu pot să vă spun

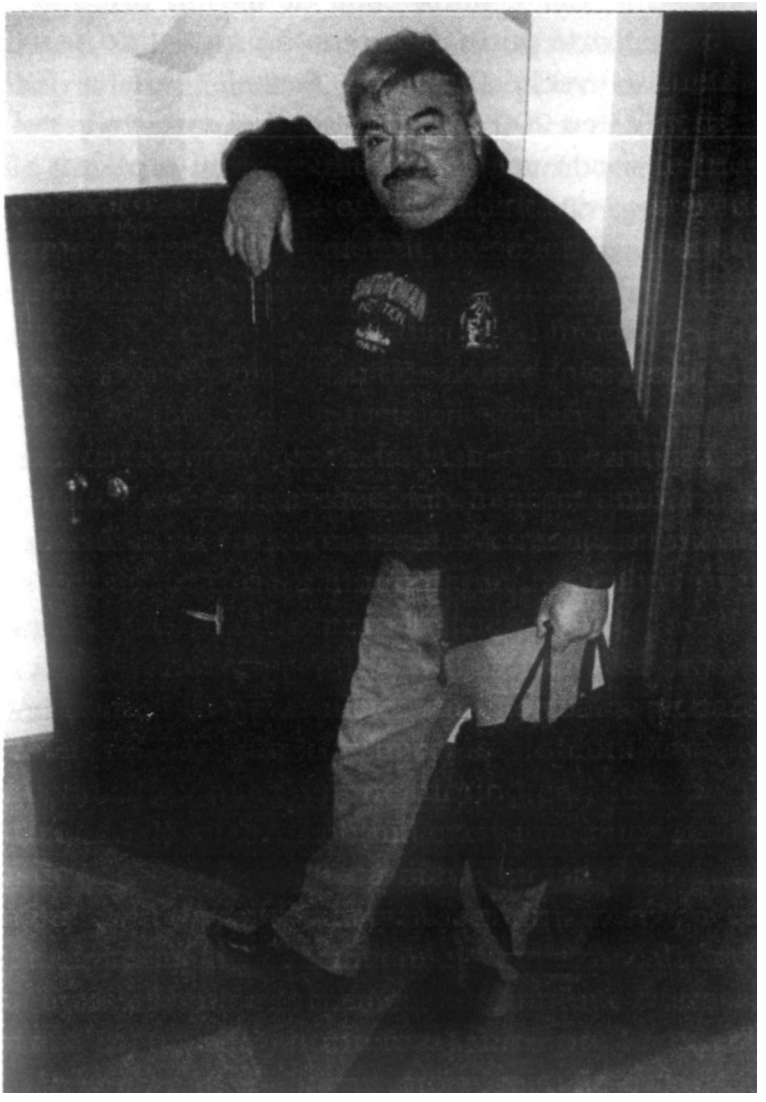

Acesta este ultimul seif ce i-a aparţinut lui Nikola Tesla şi care după moartea acestuia a fost găsit gol sau, în orice caz, cu lucruri care nu aveau nici o legătură cu activitatea ştiinţifică a acestuia

câte sunt, dar e plină casa de ele. În orice caz, folosesc foarte puțin din această proprietate, iarna lucrez în vechea casă a fermei, care a fost construită cu 200 de ani în urmă şi care, ca şi noi, este de modă veche. Întotdeauna mi-a plăcut să meşteresc câte ceva pentru cineva, de la păpuşi până la uzine electrice. Încă de la începutul primăverii începem să călătorim şi aproape toate verile le petrecem în felul acesta, în vizite şi ajutându-i pe alții. Prin credință sunt un om de ştiință creştin, dar dați-mi voie să vă spun că Hristos a fost singurul om de ştiință adevărat. În munca noastră legată de Tesla trebuie să ne aşteptăm ca lumea materialistă să fie împotriva noastră. Asta este crucea noastră. Dar trebuie să avem curaj pentru că Dumnezeu nu-i lasă niciodată pe cei care au încredere în el. Dacă îl înțelegem cu adevărat pe Dumnezeu, putem face orice atâta vreme cât suntem mărturiile lui Hristos".

Avem de partea noastră puterea supremă a lui Dumnezeu în încercarea de a pregăti lumea pentru întoarcerea lui Hristos şi cred că navele spațiale au foarte mult de-a face cu aceasta. Nimic nu este imposibil pentru că Hristos este cu noi şi, de asemenea, spiritul lui Tesla e cu noi. Tot ceea ce avem nevoie este dorința şi curajul să continuăm eforturile noastre prezente. Dumnezeu ne va da înțelepciunea şi ne va arăta calea. În călătoriile

mele din timpul verii, i-au sistemul lui Tesla cu mine în cazul în care fiinţele spaţiului doresc să-mi trimită mesaje. Combinăm plăcutul cu utilul în lungile noastre călătorii, pentru că de obicei fac şi anumite cercetări. Călătorim încet şi ne oprim din când în când ca să ajutăm şi să împărtăşim cunoaşterea noastră cu alţii, fiindcă asta este o cale practică de aplicare a legii divine şi este mult mai bine decât să predici doar. În aceste călătorii facem tot felul de lucruri, desenăm, scriem, pictăm, consultăm, citim, ne rugăm şi ajutăm oricum putem. Nimic nu este nici prea mare, nici prea mic de la a repara un radio sau până la a construi o linie de transmisie.

Bineînţeles, petrecem superb timpul şi nu se compară nimic în a-l avea pe Dumnezeu tovarăş! Desenez din plăcere, nu sunt un expert şi niciodată nu am luat lecţii. Fac schiţe, pictez în ulei, apă, doar pentru a mă odihni în timpul călătoriei. Sunt pe Pământ de multă vreme, aşa că am nevoie de multă odihnă. Conduc încet şi niciodată mai mult de 300 de mile/zi, ceea ce este destul, luând în considerare faptul că majoritatea drumului este în Canada. Dacă am ceva probleme, mă urc în avion sau în tren. Domnul Matthews în perioada timpurie a călătoriei noastre mi-a trimis câteva fotografii, aşa că ştiu că descrierea fermei sale este cu adevărat sărăcăcioasă. Dar la vremea aceea nu eram deloc pregătită pentru prima mea

călătorie înspre magnificul loc muntos şi plin de păduri şi cer deschis ce ne-a întâmpinat atunci când într-un final am reuşit să-i facem o vizită la casa lui din Canada. Era toamnă, momentul celei mai frumoase perioade, atunci când natura pare să-şi țină respirația şi să spună: „Nu, nu putem să lăsăm toate acestea să plece. Lăsați-ne să mai păstrăm această bijuterie de moment luminos pentru totdeauna. Dați-ne voie să trimitem spre voi viziunea noastră asupra albastrului fără limită al spațiului. Lăsați-ne să ascultăm doar înțelepciunea vorbindu-ne prin Vocea Solitudinii!"

Navele au sosit!

Pe urmă, dintr-odată, ne-am trezit pe pământ ferm, plin de-o anumită istorie - minunata poiană aflată la poalele munților, incendiată de culorile toamnei. „Aici", spune domnul Matthews, „e locul unde nava a aterizat". Această poiană, protejată de munți în spate şi de dealuri în față, formează un spațiu liber, confortabil, în care navele spațiale pot să îşi facă cuiburi, precum păsările". Ne-a explicat în continuare că prima navă care a venit, croindu-şi calea prin noaptea fără lună, în afara privirii ochilor celor curioşi şi duşmănoşi, a fost o navă mamă. „Avea aproximativ 600 de metri diametru", spuse domnul Matthews, şi 300 de metri înălțime, cu o coloană centrală de 50 de metri diametru. Susținea vreo 24 de nave mai mici, fiecare dintre ele având între 75 şi 100 de metri în

diametru. Nici una dintre aceste nave nu avea ferestre, aşa cum le ştim noi, dar echipajul putea să aibă o vedere amplă în orice parte a aparatului ce era dată cam ca şi de un televizor. Nava era de origine venusiană". Domnul Matthews a subliniat faptul că toate contactele sale, atât din sistemul de comunicaţii spaţiale, cât şi personale, au fost cu fiinţe reale, vii, materiale, şi nu cu spirite. El nu are nici o capacitate mediumică sau de comunicare cu morţii, deoarece el crede că toţi putem fi în contact cu Dumnezeu - singurul şi adevărat spirit - prin intermediul lui Hristos cel Viu. El crede că toţi putern primi mângâiere şi orice fel de ajutor din partea lui Hristos şi doar cei ce studiază informaţiile din Biblie despre navele spaţiale, căutând înţelepciunea lui Dumnezeu, pot să înţeleagă cu adevărat cele ce vin din spaţiu.

A fost odată când domnul Matthews ar fi putut să aducă dispozitivul Tesla pentru comunicaţii inter-planetare la New York sau în oricare alte oraşe pentru a face demonstraţii cu el, dar fiinţele spaţiului l-au informat că astfel de demonstraţii nu vor avea nici un sens, dacă sunt făcute în timpurile noastre. Cei care se îndoiesc, vor continua să o facă şi chiar dacă vor vedea maşinăria funcţionând şi vor auzi mesajele, vor continua să spună că este vreo înşelăciune pe undeva. În aparenţă n-am progresat prea mult în aceste părţi ale lumii de la momentul Joshua Coppersmith. Dar mai este încă o dificultate legată de aducerea dispo-zitivului lui Tesla la New York. El funcţionează pe baza

unei raze extrem de fine - mai fină decât un fir de păr - conform lui Tesla. Navele spațiale, zburând la altitudini mai mari de 25.000 de kilometri, şi-au făcut calculele astfel încât să-şi poată trimite întotdeauna semnalele spre dispozitiv dacă este întotdeauna în aceeaşi locație. Semnalul nu poate fi recepționat dacă dispozitivul este mutat chiar şi cu câțiva milimetri. Aşa că, dacă dispozitivul este pus în funcțiune în celălalt oraş, este nevoie să se facă a priori, aranjamente cu ființele spațiului, aşa cum le face domnul Matthews când pleacă în călătoriile sale de vară. Mai mult, ființele spațiului nu-l avertizează pe domnul Matthews când vor să-i trimită mesaje, de aceea, el a montat pe dispozitiv o alarmă care începe să sune atunci când nava spațială e gata să-şi trimită mesajul. Dacă este cumva prin prejurul dispozitivului, aude alarma şi răspunde. Ne putem da foarte bine seama că operarea dispozitivului este în întregime în mâinile ființelor spațiului. I-au cerut domnului Matthews să nu dea informații despre construirea acestui dispozitiv, deocamdată. Motivul este că acest tip de comunicare ar încuraja doar lenea printre inginerii şi oamenii de ştiință, care sunt într-adevăr capabili să construiască de unii singuri dacă ar dori-o. Şi aşa cum îi sfătuieşte domnul Matthews, dacă şi-ar acorda mintea la Dumnezeu aşa cum a făcut-o Tesla. Domnul Matthews a explicat o idee de bază care nu este prea clară în mintea oamenilor obişnuiți ai vremurilor noastre. A subliniat faptul că fiecare radio sau televizor

este un dispozitiv Tesla. Prin urmare, un individ nu poate să aibă o înţelegere clară a electronicii decât după ce înţelege perfect principiile de bază ale lui Tesla. Domnul Matthews continuă să spună că nimeni, în afară de Tesla, nu a făcut ceva nou în privinţa radioului sau televizoarelor. Cu excepţia schimbărilor de design. Circuitele, bobinele, condensatorii şi toate părţile importante sunt parte din descoperirea de bază a lui Tesla. Aşa că, indiferent de brandurile folosite de fiecare dispozitiv, trebuie să fie un dispozitiv Tesla. Cu toate acestea, dispozitivul de comunicare interplanetară este diferit în modalitatea sa de operare şi este special construit să prirneascăsemnale din spaţiu.

E imposibil să trimiţi unde radio obişnuite înspre straturile superioare de deasupra Pământului. Toate semnalele de acest fel seîntorc înspre Pământ, aşa cum este binecunoscut amatorilor radio. Tesla ştia asta cu mai bine de 50 de ani în urmă. A ştiut, de asemenea, că oamenii spaţiului vor încerca să ia contact cu noi de pe navele lor, aşa că a construit această maşinărie specială ce ne permite să le recepţionăm mesajul. Datorită faptului că Tesla mi-a încredinţat schiţele şi planurile de construire a acestui sistem, în totală încredere şi confidenţialitate, pentru a putea fi utilizat la bunul plac al fiinţelor spaţiului când acestea se apropie de Pământ, nu am putut să dau această informaţie altora fără să am permisiunea. Echipajul primei nave spaţiale care a aterizat pe proprietatea mea mi-a spus să nu dau mai departe

informaţia... deocamdată, ceea ce înseamnă, că poate în viitor voi avea permisiunea să o fac. Între timp, toate instrucţrunile pentru construirea acestui sistem pot să fie găsite în toate prelegerile pe care Tesla le-a ţinut între anii 1890 şi 1896 şi în cele de după anii aceştia. Ceea ce doresc fiinţele spaţiului este ca cineva din Statele Unite să descopere secretele conţinute de aceste prelegeri, să construiască un sistem, astfel reabilitându-l pe Tesla.

„Prostănacii de ruşi" descoperă foarte repede secretele pierdute ale lui Tesla, aşa cum au demonstrat-o prin producerea aeronavei lui Tesla, inventată pentru Statele Unite la sfârşitul Primului Război Mondial. Dar ruşii îi recunosc toate meritele lui Tesla pentru designul ei." Nu ştiu ce intenţionează Rusia să facă cu aeronava, bineînţeles, nava poate să transporte cantităţi extra de bombe ş.a.m.d., pentru că nu are limită impusă de nevoia unei uzine de energie de pe pământ, aşa că poate să primească energie dincolo de planurile obişnuite. În afară de motorul special, aparatul de zbor nu necesită nici o conectare directă sau carburant, fiind, prin urmare, eliberată de astfel de probleme. Maşinăria a fost descrisă în prelegerile vechi ale lui Tesla sau măcar motorul apare în ele. Ideea poate să fie adaptată, atât pentru transportul pe Pământ, cât şi pentru cel maritim. Cu mai mult de 20 de ani în urmă am sugerat că el poate să fie utilizat pentru punerea

în mişcare a trenurilor noastre şi am scris o scrisoare revistei *Railway Electrical Engineer,* dar fără nici un efect. Vedeţi cât de mărunte sunt minţile aşa-zişilor experţi? Aici este toată informaţia despre motor, la îndemâna publicului, şi, totuşi, potentaţii acestei lumii îşi petrec vremea distrându-se cu rachetele lor spaţiale. Câţiva dintre aceşti experţi, atât americani, cât şi canadieni, au încercat să mă stoarcă fără nici o jenă de aceste informaţii. Sunt prea leneşi şi prea proşti ca să întrezărească măcar principiile lui Tesla. Aşa că au vrut să fac eu toată munca în locul lor. În acest timp, ruşii îşi pun la contribuţie creierul, recunoscând meritele lui Tesla şi scot la lumină, una după alta, invenţiile lui aplicându-le în industrie.

Adevărul este că americanii nu au utilizat niciodată informaţia pe care Tesla le-a dat-o atât de deschis şi acum încearcă să mă stoarcă pe mine, dorind să-l fure pe Tesla şi, mai mult, să obţină câteva milioane pentru ei înşişi. Stoarcerea asta nu se opreşte doar aici, am primit o grămadă de scrisori din întreaga lume, dar din păcate nimeni nu are „momeala" necesară să prindă acest peşte. Banii nu mă interesează, aşa cum nu l-au interesat nici pe Tesla, el a fost prietenul şi învăţătorul meu de-o viaţă. Tot ceea ce ştiu despre ingineria electrică ştiu de la acest om minunat. El a fost întotdeauna pe primul loc în gândurile mele,

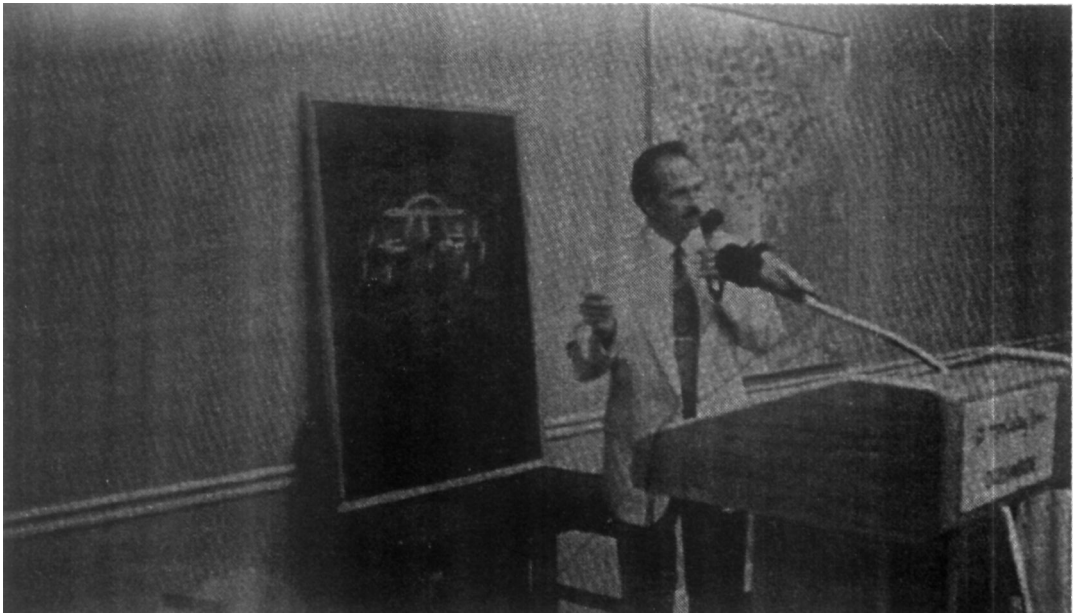

Howard Menger explicând sistemul de propulsie electro-dinamic utilizat în al său electrocraft, ce a zburat pentru prima dată cu succes în 1951.

urmându-i doar lui Dumnezeu şi din cauza credinţei mele în el, toată informaţia pe care o deţin în legătură cu descoperirile şi invenţiile sale este informaţie de primă mână. Multe din invenţiile sale, din câte ştiu, nu au fost făcute niciodată publice. Şi, de asemenea, multe dintre datele confidenţiale pe care mi le-a dat. Dar atâta vreme cât aceşti mari experţi care ne călăresc pe toţi, astăzi, nu utilizează informaţia pe care Tesla a făcut-o publică şi nu îi recunosc meritele, e inutil să le mai dai ceva în plus... Nu mai curând de ieri noapte, unul dintre oamenii noştri de ştiinţă de vârf a petrecut câteva ore cu mine. A făcut ce a putut mai bine ca să obţină informaţia despre cum adevăratele radare lucrează, aşa cum au fost concepute de Tesla în 1890. Ei bine, i-am spus că acestea lucrează fără a utiliza turnuri, poli, reflectoare ş.a.m.d, şi că conţin germenele ideii ce poate să facă să explodeze toate bombele atomice de pe Pământ, înainte chiar să-şi părăsească lăcaşul. Dar toate aceste minţi înguste de expert nu pot să-şi dea seama că Tesla a construit Radarul ca parte a maşinii antirăzboi.

Ceea ce încearcă să facă americanii este să copieze sistemul lui Tesla, bineînţeles, fără să-i acorde nici un credit şi să utilizeze radarul doar ca parte a apărării împotriva atacurilor. Dacă ar utiliza întreaga maşină antirăzboi, atacul ar deveni un fapt imediat şi permanent.

Aceasta se ştia încă din 1935, când Tesla a oferit maşina antirăzboi diferitelor guverne. Capetele guvernelor aliate de atunci cunoşteau aceste fapte şi le-au înţeles. Nu există nici o scuză, oricare ar fi ea, pentru cel de-al Doilea Război Mondial. Nu există, de asemenea, nici o scuză pentru tot ceea ce se întâmplă astăzi în lume, pentru că aceste realităţi sunt cunoscute printre cei mai mari experţi, dar ei sunt opriţi de cei care opresc „polițele" - micii oameni care plătesc polițele războaielor.

Un prototip funcţional al maşinii antirăzboi ar costa aproximativ 2 milioane de dolari şi ar include un radar original, nu chestiile pe care experţii le poartă de aici de colo. Priviţi numai la harababura pe care au creat-o încercând să copieze ceva al lui Tesla prin furtul unor părţi ale muncii sale, în loc să adopte imediat maşina antirăzboi. Milioane sunt cheltuite pe turnuri cu microunde, pentru aşa-zisele linii de avertizare timpurie la distanţă, când conform lui Tesla nu e nevoie de nici măcar un turn receptor sau poli. Toate acestea sunt pierdere de vreme. Se ştia că aceste linii sunt total nefuncţionale chiar înainte de a fi construite şi chiar când se construiau.

Acum, toate ziarele vin şi spun adevărul în titluri de-o şchioapă. Radarele de apărare sunt pline de găuri. Toată afacerea se reduce la încă un balon de săpun cu milioane de dolari aruncate pe apa Sâmbetei. Iată de ce voi urma instrucţiunile lui Tesla până la capăt. Nu vrem, în nici un caz, să-şi bage nasul aceşti experţi

extrem de buni în ceea ce înseamnă maşina anti război. În ultimele zile ale lui, Tesla mi-a trimis câteva scrisori şi pentru că informaţia pe care mi-o dădea era strict confidenţială, intenţionez să o păstrez aşa. Din informaţiile mele, la prima mână, ştiu că Tesla n-a lăsat la îndemâna autorităţilor nici un document important. În afară de scrisorile pe care mi le-a trimis, Tesla a avut şi alte căi de comunicare cu mine.

Clica potenţaţilor din Statele Unite nu agreează acest lucru şi nici autorităţile, din câte am descoperit. Când se vor trezi oamenii şi îşi vor da seama că nu pot să aibă secrete faţă de Dumnezeu? Aş fi putut să construiesc maşina antirăzboi a lui Tesla oricând şi aş fi putut să arunc în aer toate bombele atomice şi cu hidrogen din lume, dar spre folosul cui? N-aş fi făcut decât să distrug. Aceasta nu i-ar fi servit lui Dumnezeu, n-aş fi ajutat omenirea. Pacea nu va veni niciodată prin mijloacele de distrugere în masă făcute de mâna omului şi impuse omenirii. Atunci de ce să încerc... de ce să mă deranjez? Pacea nu poate să vină decât din inimile oamenilor când acestea sunt liniştite - când vor într-adevăr să-l asculte pe Dumnezeu şi să-i îndeplinească poruncile - maşina antirăzboi poate să fie instalată doar atunci când poporul Lui o vrea, din adâncul inimii".

Sistemul mondial „wireless"

O altă mare pierdere a zilelor noastre este în domeniul televiziunii. Nu e nevoie nici măcar de

un singur turn TV. Televiziunea poate să fie transmisă în orice parte a lumii fără nici o formă de turnuri sau poli şi aceasta era cunoscută încă de la începutul secolului. Publicul crede că e nevoie de întregul echipament TV, dar, de fapt, este o mare pierdere şi folosit doar pentru a aduce profituri imense unor oameni. Orice scuză este destul de bună, astfel că publicul este impresionat când vede marile turnuri ridicându-se în faţa lor. La fel se întâmplă şi cu sistemul mondial wireless pentru distribuţia electrică pe care Tesla l-a inventat. Nu e nevoie de turnuri, de fire, de transformatoare, de cheltuieli şi de manufactură. Maşina antirăzboi a lui Tesla se bazează pe acelaşi principiu. Nu are nici măcar nevoie de o „armată" ca să fie întreţinută. Furnizează protecţie oricărei frontiere sau linii de coastă. Nu este în nici un caz un „gard". Întregul sistem depinde doar de „vârfuri" care sunt, bineînţeles, invizibile ochiului uman. Toţi curenţii de orice frecvenţă trec prin Pământ şi pot să fie făcuţi „vârf sau aruncaţi deasupra Pământului, la o distanţă măsurabilă. Nici un „sputnik" sau orice dispozitiv ce orbitează în jurul Pământului n-ar putea să fie construit pentru a arunca distrugere asupra noastră dacă maşina antirăzboi a lui Tesla ar fi funcţională. Pe lângă peretele protector de lumină, maşina poate fi construită ca având un tavan.

Dacă maşina lui Tesla este adoptată, nu poate să fie nimic care să o afecteze - nimic în sensul unei bombe atomice sau cu hidrogen sau orice altfel de bombă, chiar dacă este transportată de o rachetă sau „sputnik". În primul rând - şi ăsta este un important punct - odată ce maşina lui Tesla este oprită, nici o formă de bombă sau exploziv nu mai poate fi făcut. Cu alte cuvinte, dacă un „nebun" încearcă să facă o bombă, bomba explodează chiar acolo, indiferent că este sub pământ, în aer sau în oricare alt loc, astfel încât „nebunul" va fi aruncat în aer odată cu ea.

N-ar trebui să existe nici o bombă atomică

„Aşa că, prin adoptarea ideii lui Tesla, nici un fel de bombă sau exploziv asemeni bombelor atomice sau cu hidrogen nu ar trebui să mai existe. De exemplu, dacă Statele Unite s-ar decide să preia ideea lui Tesla, ele ar trebui să avertizeze toate celelalte ţări în privinţa datei la care butonul ar fi apăsat, dându-le astfel timp să se debaraseze de orice formă de explozibil, apoi, la o anumită dată, SUA ar trebui să apese butonul. După acel moment, dacă ar mai exista vreo bombă, aceasta ar exploda automat.

Chiar dacă după aceea s-ar găsi o modalitate de a proteja temporar bombele - şi asta pare cam imposibil - în momentul în care cineva ar încerca

să le utilizeze, acestea s-ar detona, omorându-l pe cel culpabil. Dar hai să presupunem că ar fi posibil pentru cineva să trimită o rachetă cu bombă cu hidrogen deasupra unei ţări. În ce scop ar face-o? Doar ca să distrugă? Pentru că dacă maşina antirăzboi a lui Tesla ar fi în funcţiune, nici o rachetă nu ar putea intra pe teritoriul ţării şi, după ce am vedea-o venind înspre noi, mai mult, chiar după ce ar arunca în aer câţiva dintre noi, am putea totuşi, din spatele peretelui de lumină, să ne distrugem duşmanii fără să folosim o singură rachetă. Rachetele care ne ţintesc pe noi ar fi fără nici un folos, pentru că totul ar exploda când ar ajunge la o depărtare de 200 de kilometri de zid. Chiar dacă printr-o metodă fantastică ar putea fi protejate până atunci.

Aşa că toate aceste speculaţii nu au nici o valoare practică, însă ne ajută să înţelegem ceea ce a gândit Tesla despre orice posibilitate şi cum s-a pregătit el pentru orice eventualitate. Cu toate că Tesla disprețuia orice fel de dispozitive ce aduc moartea, ştia că foarte mulţi oameni preferă războiul păcii lui Dumnezeu. Astfel că atunci când a construit maşina antirăzboi, a gândit în detaliu toate posibilele arme împotriva cărora maşina s-a ar putea să fie pusă să lupte.

Tesla putea să privească uşor în următorii 100 de ani. „într-o scrisoare pe care Tesla mi-a scris-o în 1935, spunea despre maşina sa antirăzboi:

Descoperirea mea pune capăt ameninţării avioanelor, submarinelor, rachetelor sau maşinăriilor spaţiale, indiferent de înălţimea sau viteza lor. Peste un secol, fiecare naţiune va fi imună oricărui atac datorită dispozitivului meu." Cred, aşa cum cred în Dumnezeu, că adoptarea maşinii lui Tesla va înlătura orice război. Am luptat pentru Tesla încă 1928 şi am scris sute de scrisori şi articole de ziare sau reviste despre invenţiile sale, pentru ca întreaga lume să afle despre acest minunat om.

Electrocraftul X-1 al lui Howard Menger

Howard Menger s-a născut la 17 februarie 1922 în Brooklyn, New York, şi la fragedă vârstă de 10 ani a început să înţeleagă vastitatea universului din jurul lui, ceva ce, în mod evident, alţii de-abia pot să contempleze la o scară mult mai mică decât cea pe care o făcea Howard. Asta pentru că, în acei ani, Menger - acum aflat la pensie şi trăind în Florida - a văzut obiecte luminoase şi circulare ţâşnind pe cer. De fapt, într-o zi, el împreună cu fratele său au fost martorii aterizării unui obiect metalic nu departe de locul unde se aflau şi în loc să fie îngroziţi, cum am fi mulţi dintre noi, el s-a simţit împins să se apropie de obiect, care, din păcate şi-a luat zborul, lăsându-i să se întrebe despre cei care se aflau la bordul acestuia. Poate, dacă ne uităm înapoi, curiozitatea sa şi lipsa fricii i-au făcut pe cei de la bordul obiectului metalic şi strălucitor să-l contacteze mai târziu, *Ei* fiind, de fapt, „o superbă femeie cu păr de aur lung, ce cădea în cascade în jurul feţei şi umerilor ei". Howard a ştiut îndată că această femeie nu putea fi născută pe această planetă, pentru că era ceva total diferit la ea, ce o făcea să fie din altă lume.

Menger spune că „părea să radieze şi să strălucească ca şi cum ar fi stat pe o piatră în faţa mea şi m-am întrebat dacă aceasta se datora calităţii unei stofe pe care o purta, ce avea o textură strălucitoare, însă nicidecum ca şi cea a hainelor de nailon pe care le purtăm noi". Menger spune că femeia nu avea nici un machiaj şi că pielea ei avea tonuri rozalii, în timp ce ochii ei erau discuri opalescente aurii. Când ea a vorbit prima dată, a spus: „Howard, am străbătut drum lung ca să te vedem şi să vorbim cu tine". Astfel a început una dintre cele mai incitante aventuri cosmice pe care cineva poate să spere să le aibă vreodată. I-au trebuit zeci de ani, spune Menger, şi crearea oportunităţii pentru a învăţa multe despre datele ştiinţifice şi tehnice dezvăluite de fiinţe din alte lumi.

Aşa cum a reieşit, chiar dacă Menger a încercat să păstreze contactul său cu extratereştrii pe cât mai secret posibil, şi-a dat seama că era de datoria lui să spună celor care doreau să-l asculte ceea ce a aflat la multe subiecte ce ne-au bântuit şi care nu au nici o bază reală. Pentru o bucată de vreme, în anii '50-'60, Menger spunea că navele spaţiale aterizau în spatele casei sale din High Bridge, New Jersey. Se pare că aceşti extratereştri cu aspect uman au conversat cu Menger chiar în prezenţa unor martori şi din când în când s-au aventurat în casa sa să discute despre orice, de la dietă până la felul în care să utilizezi abundenţa energiei libere care există în jurul nostru.

„Acelea au fost timpuri fantastice pe care n-am să le uit cât voi trăi", îşi aduce aminte Menger. „Frumuseţea şi seninătatea acestor fiinţe era ceva dincolo de puterea mea de înţelegere. Era ca şi când aş fi vorbit cu unul dintre îngerii lui Dumnezeu".

Din nefericire, aşa cum se întâmplă de obicei, Howard a aflat multe şi a vorbit liber, poate prea mult despre farfuriile zburătoare şi extratereştri şi astfel a trebuit să plătească preţul. A început să fie hărţuit la fel ca mulţi alţi martori şi oameni contactaţi de OZN-uri. A primit toate acele telefoane ciudate la mijlocul nopţii şi vizitele „agenţilor" cu origine necunoscută ce-i ameninţau dacă nu tăcea din gură. Pentru că preţuia siguranţa familiei sale şi a prietenilor săi, Menger a început să dea înapoi în privinţa apariţiilor publice. Fusese un invitat frecvent al foarte popularului talk-show de radio găzduit de Long John Nebel, ce se difuza noaptea şi până-n zorii zilei la WOR Radio din New York, dar în curând a refuzat să mai apară în emisiune fără să dea nici o explicaţie. Aceasta se întâmpla în ciuda faptului că scrisese deja o carte intitulată *Din spaţiu către tine,* pentru care editorul îl aştepta pentru a face promovarea. Menger, în cadrul unei emisiuni de televiziune naţionale, a retras tot ceea ce spusese înainte şi a mărturisit că lucrurile poate că nu s-au petrecut aşa cum crede el. Părea să spună în foarte multe cuvinte că poate n-a fost nici un extraterestru şi că guvernul l-a făcut să „inventeze"

astfel de poveşti ca să testeze reacţia publicului la posibilitatea ca extraterestrii să aterizeze pe Pământ. După ce s-a mutat din zonă, Menger a stat ascuns mulţi, mulţi ani, refuzând să discute despre subiectul OZN-urilor chiar şi cu foşti prieteni şi asociaţi. Spunea că trebuie să-şi continue viaţa şi că afacerea lui îi acapara toată atenţia (chiar dacă avea câţiva angajaţi care păreau capabili să ducă întreaga muncă). De-abia la sfârşitul verii anului 1991 s-a aflat mai exact ceea ce i se întâmplase lui Howard Menger.

Pentru prima dată, în aproape 20 de ani, Howard şi fermecătoarea sa soţie, Connie, au apărut în faţa unui microfon şi s-au adresat unei imense mulţimi de oameni, ce se adunase să-i asculte vorbind la cea de-a treia Conferinţă Anuală a Organizaţiei National New Age and Alien Agenda, la Pheonix, Arizona. „Fiinţele spaţiului pe care le-am întâlnit mi-au explicat multe din tehnologia despre care ele se gândeau că ne va îmbunătăţi viaţa, aici, jos pe Pământ". Menger a explicat că şi-a bătut capul de multă vreme cu conceptul antigravitaţiei. „Din ceea ce am observat, am înţeles că gravitaţia ar fi, mai degrabă, o împingere decât o tragere. Am înţeles că, în spaţiu, corpurile, indiferent de dimensiunile sau viteza la care ele călătoresc, aruncă în afară câmpuri magnetice variabile. Acest flux magnetic este un efect secundar unei cauze primare ce este curentul de particule energizate, venind din toate direcţiile spaţiului, trecând prin toate corpurile ce i se interpune". Şi-a adus

aminte, de fapt, ceea ce unul dintre vizitatori i-a spus: „Noi luăm energia din atom prin eliminarea electronului şi lăsându-i să meargă în drumul său. Natura îl pune înapoi în atom, fară să distrugă nimic; Este un schimb obişnuit". Unul dintre lucrurile pe care Howard le-a descoperit a fost că o cantitate imensă de energie electrică aflată într-o mişcare circulară sau lineară aproape de viteza luminii poate să ridice de la pământ o navă.

Din chiar anul 1951 - o credeți sau nu - Manger a construit o navă care nu numai că şi-a luat zborul, dar care a zburat sute de kilometri şi a fost descrisă de martori ca fiind un OZN real atunci când s-a prăbuşit la graniţa dintre Pennsylvania şi Ohio. „Nava pe care noi am denumit-o ELECTROCRAFT-X1 m-a costat aproape 6.000 de dolari" îşi aduce aminte Menger, „a fost o sumă destul de mare de bani ca să-i laşi să zboare, în special în acele zile, şi nu ne-am putut da seama ce s-a întâmplat cu nava până când doi indivizi au apărut la uşa noastră, prezentându-se ca şi agenți ai FBI-ului.

Ei ne-au spus că bucăţile navei sunt acum în mâinile guvernului şi ne-au avertizat că era ilegal să zbori pe o navă experimentală la o altitudine mai mare de 500 de metri, fără să ai un permis al Autorităţilor Aeriene". Aşa cum a reieşit mai târziu, agenții FBI l-au pus în legătură pe Menger cu „autorităţile în drept" şi guvernul, într-adevăr, „l-a ajutat şi l-a asistat în dezvoltarea viitoare a navei sale ELECTROCRAFT". „Ca

să fiu sincer", mărturiseşte Menger, „am fost mai interesat în dezvoltarea sistemului meu de propulsie din motive ecologice decât din punct de vedre militar, aşa cum o doreau ei".

Menger spune că sistemul său de propulsie electrodinamic „ar fi curat din punct de vedere al mediului, ceea ce este necesar dacă vrem să aducem pace în lume şi să devenim una cu familia noastră galactică". Menger spune că este de acord şi doreşte să împărtăşească sistemul său cu întreaga umanitate, dar are nevoie de fonduri. Ar vrea să construiască şi să facă să zboare un ELECTROCRAFT-X2, care ar avea 14 metri în diametru şi formă de farfurie zburătoare.

Menger a publicat recent *Incidentul de la Hight Brige,* o carte mare care se vinde cu 23 de dolari şi care se poate cumpăra direct de la el, scriind la adresa: 845 28th Avenue, Vero Beach, Florida 32960. Asemenea lui Nikola Tesla, ce a trăit înaintea lui, Howard Menger vede viitorul Pământului şi al întregii umanităţi ţinut într-un echilibru precar de mâinile unor malefice „superstructuri" care îşi pun bunăstarea mai presus decât restul umanităţii.

„Trebuie să schimbăm lucrurile şi trebuie să le schimbăm repede", proclamă Howard „E nevoie ca fiecare dintre noi să îşi facă munca" şi - într-adevăr - toţi trebuie să ne facem treaba înainte ca timpul să se scurgă definitiv - ceea ce ar putea să se întâmple cât de curând.

Aceasta este o replică a unei nave cu diametrul de 1,2 metri, manevrată prin telecomandă, construită în 1951 de Howard Menger în atelierul său mecanic din New Jersey. Acesta a fost numit Electro-Craft X-1 şi, după mai multe zboruri de încercare făcute cu succes, s-a pierdut contactul radio când nava era la aproximativ 500 metri înălțime, după care s-a îndreptat spre vest, dispărând din vedere. Două săptămâni mai târziu, doi bărbați au venit la magazinul lui Howard cu piese, au spus ei, ce s-au găsit la granița cu Ohio, Pennsylvania, unde nava s-a prăbuşit şi a fost descrisă de unii țărani ca fiind o „navă de pe Marte". Cei doi bărbați, care au declarat că sunt de la FBI. l-au găsit pe Howard prin depistarea pieselor mecanice vândute în magazinele de produse electronice etc. L-au avertizat să nu spună nimic şi să nu mai facă din nou aşa ceva şi că va fi contactat de către o agenție a guvernului de la Washington DC. Acesta e interesat de sistemul de propulsie.

POSTFAȚĂ

Se poate vorbi în multe feluri despre Nikola Tesla. Dar dincolo de prezumții şi de fabulații rămân două cazuri esențiale de abordare; când ai fost sau eşti legat într-un anume fel de Nikola Tesla sau când eşti un simplu cititor, cercetător, admirator sau un fan al savantului.

Am să încerc o altă abordare a subiectului, care probabil va incita mult mai mult decât un Prolog,

Sunt una dintre persoanele care am fost pasionate de opera lui Nikola Tesla chiar din momentul adolescenței, când am luat cunoştință de realizările sale. Sincer vorbind, Jules Verne şi Nikola Tesla sunt marii creatori ai drumului multora dintre titanii ştiinței de azi şi ai celor care bat la porțile tainelor cunoaşterii.

Cred foarte mult că drumul nostru în viață este legat de ceea ce de regulă se numesc titanii cunoaşterii, cei care la un anumit moment îți dau aripile nevăzute şi inefabile ale contactului cu neştiutul.

M-am inclus în rândul fanilor lui Nikola Tesla ştiindu-l ca pe unul dintre cei ce se trag din ramura noastră veche, a locuitorilor spațiului carpato-danubiano-pontic.

Când eram la diverse simpozioane ştiinţifice internaţionale, am considerat că sunt un urmaş al lui Tesla, al lui Coandă, al lui Gogu Constantinescu sau Herman Oberth!

Lucrurile, pentru noi, românii, sunt puse la index: deşi un sfert din realizările importante ale acestei lumi îşi au izvorul în România, NOI nu existăm pe arena ştiinţifică.

Este o poveste pe care vrem să o „spargem", să arătăm că nu este un dat imuabil şi putem învinge!

Anul 2010 a fost un an fast pentru cercetarea ştiinţifică românească în domeniul psihotronicii şi pentru mine. La cele patru manifestări ştiinţifice de nivel european la care am participat, am fost un român care „a trimis acasă" Europa! Un român a luat locul suprem la toate competiţiile de acest gen.

Nu ne vom referi la subiectul de mai sus, vom spune doar că „Iată, se poate!"

Am vizitat Muzeul Nikola Tesla pe îndelete, cum spunem noi, românii. Colecţiile sunt fascinante şi, deşi sunt filmate, fotografiate de zeci de ani, enigma persistă.

Trebuie să fii implicat în problemă ca să fii racordat la ceea ce voia să ne transmită Nikola Tesla. Implicarea vine de la ceea ce ulterior s-a întâmplat în lume! TOTUL, astăzi, funcţionează datorită realizărilor sale. A câştigat bătălia cu Thomas Alva Edison nu pentru că era mai bun, ci pentru că singura cale spre progres era a lui.

Viitorul a demonstrat că aşa era şi aşa a şi fost! Nikola Tesla este între sfinţii noştri pborât din neam, dintre noi şi va rămâne pururea cu noi.

Dr. Emil STRĂINU
Medaliat cu medalia de Aur Nikola Tesla \
la Nikola Tesla FEST 2010 FIAT LUX!

Încă de la apariția sa, omenirea s-a confruntat cu grele și numeroase probleme ce au schimbat domeniul de la o epocă la alta.

Dintre cele mai importante provocări ale prezentului face parte cea a soluționării problemei energiei.

Căutările savanților au abordat toată problematica energiei, de la irealizabilul Perpetuum Mobile, până la sursele neconvenționale de energie... Dar o soluție finală, rezonabilă și mulțumitoare nu s-a găsit nici pînă în ziua de astăzi.

În această carte veți afla cum, încă de la începutul Secolului XX, marele geniu, Nicola Tesla, a rezolvat problema, aducând în prim plan Energia Liberă – Free Energy, care va da, de-a dreptul, aripi, dezvoltării civilizației umane propulsându-ne, în curând, în Univers!

Dr. Emil Străinu

ISBN 978-606-8293-03-5

SOLARIS PRINT